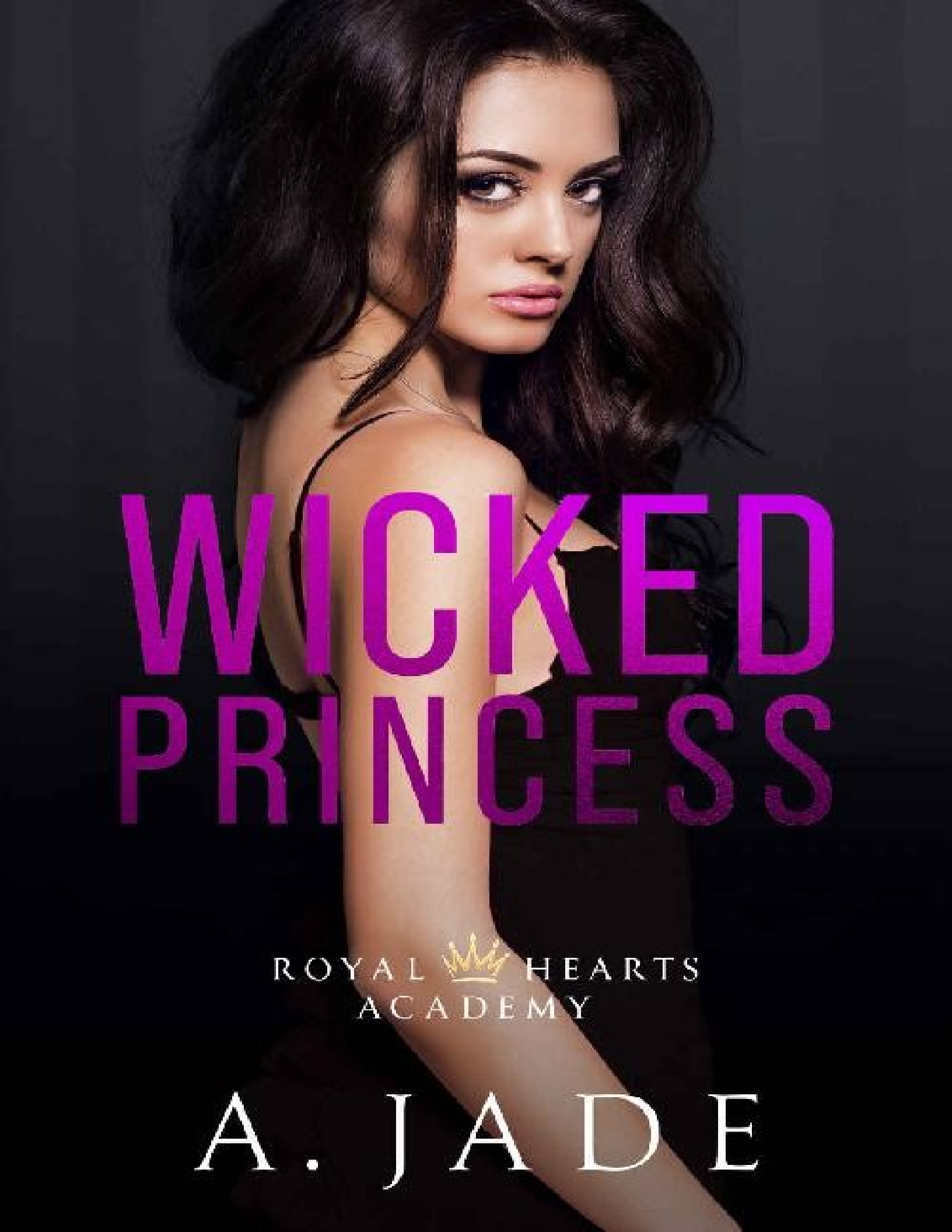

WICKED
PRINCESS
ROYAL HEARTS
ACADEMY
A. JADE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KÖTÜ PRENSES

Kraliyet Kalpleri Akademisi - Üçüncü Kitap

A. JADE

İçindekiler

Kötü Prenses

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27

Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Sonsöz
Bonus Epilog
Royal Hearts Akademi
Yazar Hakkında

Kötü Prenses

KRALİYET KALPLERİ AKADEMİSİ - ÜÇÜNCÜ KİTAP

"Kötü kraliçeler asla kurtarılamayan prenseslerdir."
-Malefiz

İlk olarak ABD'de yayımlanmıştır, Ağustos
2020 Telif Hakkı © Ashley Jade

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, herhangi bir yayıncının yazılı izni olmadan dağıtılamaz veya bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüftür.

Kötü Prenses

Kapak Tasarımı: Lori Jackson at Lori Jackson Design

Editör: Ellie McLove

Rosa Sharon

Kristy Stalter

Önsöz

I yeni bale terliklerimin bulunduğu ayakkabı kutusuna bir jest yaptı. "Doğru olanları aldığına emin misin?"

Eğer Julianna'da olanlarla aynı değillerse. sadece benimle dalga geçmesi için ona daha fazla cephane verir.

Annem cep telefonunu kulağına götürürken derin bir iç çekiyor ve kasadaki kadına kredi kartını uzatıyor. "Olumlu."

Bugün her zamankinden daha gergin.

Muhtemelen bu sabah ağabeyim Cole ile yaptığı kavga yüzünden.

Görünüşe göre, küçükler futbol takımına katılmak istemiş ama annesi ona hayır demiş çünkü okuldaki tüm sınavlarından kalıyormuş.

Sinirli bir şekilde Cole'un ikizi Liam'a baktım.

"Cole neden her zaman her şeyi mahvetmek zorunda?"

Cole onu beni rahatsız ettiğinden daha fazla rahatsız ettiği için aynı fikirde bekliyorum ama Liam sadece omuz silkiyor.

Cole'un annemle başlayıp herkesi kötü bir ruh haline sokması sayesinde bugün her şey yolunda *gitmedi*.

Hoşuma .

"Dondurma alabilir miyiz?" Liam

tiksintiyle burnunu kırıştırır.

Dondurmanın çok soğuk olduğunu ve gezegenden sürülmesi gerektiğini iddia ediyor.

Tüm kalbimle katılmıyorum.

"ama," diye homurdanıyorum, kızgınlığımı ona yöneltiyorum. "Senin için et yemeyi bıraktım, bana dondurmayı da bıraktırma."

Üç ay önce hayvanları kurtarmak için vegan olmaya karar verdi. Ancak kısa süre sonra peyniri çok sevdiğini fark etti ve bunun yerine vejetaryen olmaya karar verdi.

Onu sevdiğim için -ve bana izlettiği ineklerin kesildiği video kabuslar görmeme neden olduğu için- ona katılmayı kabul ettim.

Ama çizdiğim yer dondurma.

Liam meydan okurcasına kollarını kavuşturur.

"Bu çok co-" "Hayır, değil-"

"İkiniz kavga etmeyi keser misiniz?" diye çıkışıyor annemiz aceleyle fişi imzalayıp telefonunu çantasına atarken. "Dondurma almayacağız."

Vay canına.

"Ama, anne-"

"Bianca, lütfen." Leo- tard'larla dolu alışveriş poşetlerini işaret ediyor. "Bir kelime daha edersen, Tanrı şahidim olsun, aldığım her şeyi iade edeceğim."

Şok içinde ağzım açık kaldı.

Bugün yeni bale terliklerim ve mayolarım için alışveriş merkezine gitmek *onun* fikri olmakla kalmadı, bana asla ama asla bağırmadı.

Tüm çocuklarını sevmesine rağmen, benim onun favorisi olduğum iyi bilinirdi ve Liam da yakın bir ikinciydi.

Kendimi bildim bileli üçümüz arasında güçlü bir bağ vardı.

Sanki bir işaretmiş gibi, Liam elime uzandı.

Cole bazen çok büyük bir pislik olabiliyor.

Bazı günler o kadar kötü davranıyordu ki, kız günlerce yatak odasında kalıyordu.

Hasta olduğunu iddia etti ama hepimiz daha iyi biliyorduk. Annem hasta değildi. *Üzgündü.*

En büyük kardeşimiz Jace'in burada olmaması çok kötü.

Her zaman söylenecek doğru şeyleri ve ne yapılacağını bilirdi.

Babamız işte olduğu için, Jace bana gerçek babamızdan daha çok babalık gibi geliyordu.

Ancak benim sadece bir annem vardı ve şu anda bana kızgındı.

Bu da *beni* üzdü.

Bana tekrar baktığında yüz ifadesi yumuşuyor. "Bianca."

Hayır. Bu adil değildi.

Ben Cole gibi değildim. Ondan nefret ettiğimi ya da onunla kavga ettiğimi hiç söylemedim.

Ona her zaman onu sevdiğimi söylerdim... çünkü o benim en sevdiğim kişiydi. Ben de onun olduğumu *sanıyordum*.

Elimi Liam'ınkinden kurtararak dükkândan hışımla çıkıyorum.

"Bianca, buraya gel," diye arkamdan bağırıyor ama ben elimi kaldırıp

Hız.

Bir hamlede kolumu tuttu. "Özür dilerim."

"Artık en sevdiğim kişi değilsin," diye gözyaşları içinde ona bilgi verdim.

" demek istemedin, bebeğim."

Haklıydı. Ciddi değildim.

Aramızdaki bağ kopmazdı.

Ama yine de, daha önce bana davranış şekli canımı yaktı. Hem de çok.

Liam gibi ben de hassas biriydim. Sadece onun *aksine,* zayıflığımı ortaya koymuyordum.

Çünkü annem bana güçlü olmam gerektiğini söyledi.

Ondan daha güçlüydü.

Beni etrafında döndürerek eliyle gözyaşlarımı siliyor. "Seni seviyorum."

Bakışlarıyla karşılaşmak istemediğim için yere bakıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Kollarını bana doladığında inşa ettiğim buz duvarı çözülüyor.

Her zaman sıcak vanilya ve hindistan cevizi gibi kokardı ve sarılmaları dünyadaki en güzel şeydi.

Koza gibi.

"Hala dondurma istiyor musun?"

Başımı sallıyorum, ona bir koala gibi yapışıyorum.

Göz ucuyla Liam'ın somurttuğunu fark ediyorum.

Kardeşimi her şeyden çok severdim ama herkesin kendi düşünce tarzına uymasını istemek gibi sinir bozucu bir huyu vardı.

İçten içe bunun onun kaygısından kaynaklandığını biliyordum ama bazen sabrım tükeniyordu.

Annem her zaman anlardı.

On seferden dokuzunda Liam'ın sinir krizlerini olmadan önce durdurmayı başardı.

Bir kolunu benim etrafımdan çözüp onun etrafına doluyor. "Sana da biraz krep alacağız bebeğim. Tamam mı?"

Krep Liam'ın favorisiydi. Ama *sadece* ilk ikisi.

Ona göre, geri kalanı asla o kadar kabarık olmuyor ve tadı da o kadar güzel değil. *Tuhaf*.

Neyse ki Liam kabul ediyor. "Tamam."

Annem ayağa kalktı. "Şu çantaları arabaya taşıyalım ve caddenin aşağısındaki waffle evine gidelim."

Ben itiraz etmeye başlıyorum ama o ekliyor: "Orada dondurma da satıyorlar Bianca."

Evet, ama yumuşak servisli değil.

Her neyse. Ben anlaşırdım.

Yürümeye başlıyoruz ama aniden duraklıyor, saatine bakıyor. "Shi-shoot."

"Ne?"

"Önce okula uğramam gerekiyor."

Liam ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Neden?"

"Böylece Cole'u futbola yazdırabilecek," diyor Liam ekşi bir ifadeyle.

"Ama ona hayır dediğini sanıyordum?"

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Bunu gerçekten istiyor. Onu hiç böyle görmemiştim, biliyor musun? Ben anneyim ve ne dersem o olur. Kardeşini futbola yazdırıyorum."

Liam homurdanıyor. "Bir hafta içinde sıkılacağını biliyorsun."

Liam haklıydı. Cole'un olaylardan çabuk kopma eğilimi vardı.

Annem saçlarını karıştırıyor. "Eğer o yaparsa, belki *sen* onun yerini alabilirsin."

Arabaya doğru ilerlerken Liam ona sanki başka bir kafası çıkmış gibi bakıyor. "Asla. Spor en kötüsüdür."

Annem gülüyor. "O kadar da kötü değiller." Bana bakarken gözlerinde bir parıltı var. "Kim bilir, belki bir gün sen de annen gibi amigo kız olursun."

Ha?

"Hindistan'da amigo kızlar mı var?" Liam ve ben aynı anda sorduk.

Tekrar gülüyor. "Elbette var. Amerika'daki amigolar gibi giyinmediklerini kabul ediyorum ama-"

Telefonunun çalma sesi keser.

"Bu düşünceni unutma," diyor, telefonunu kulağına götürerek. "Arayan baban."

Sahte öpücük sesleri çıkarıyorum.

Babam işe çok gidiyor olabilir ama onu ne kadar çok sevdiğini kimse inkâr edemez.

Geçen hafta neredeyse her gün ona çiçekler ve çikolatalar gönderdi.

Liam somurtuyor. "Keşke babam Hindistan'a gitmemize izin verse."

Arabaya binerken ona kendini beğenmiş bir şekilde "Annem bir gün beni götürecek," diyorum.

Liam'ın ağzı açık kalır. "Hiç adil değil." Anneme bakar. "Beni de Hindistan'a götürmek zorundasın."

Annem park çıkarken onu susturur.

"Gelemez," diye bilgilendirdim onu. "Anne-kız geziye çıkıyoruz. Sadece kızlar-"

"Bu da ne böyle?" diye gürlüyor babamın sesi arabanın hoparlörlerinden.

Liam ve ben bir kez daha bakıştık. Babam anneme hiç bağırmaz.

"Okuyabiliyorsun, değil mi?" Annem sertçe söylüyor.

"Rumi," diyor, sesi kasvetli. "Konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat... Bunu neden istediğini."

"Şu anda yapamam, Jason. Hoparlördesiniz ve çocuklarınız arabada benimle birlikte."

"*Ne* istiyorsun?" Liam kulağıma fısıldıyor.

Benim de en az onun kadar kafam karışmıştı. "Hiçbir fikrim yok."

"Bir toplantı için Teksas'tayım," diyor babam. "Ama hemen sonra eve uçacağım, tamam mı?"

"İyi," der annem ona. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ben kararımı verdim."

"Rumi," diye yalvarıyor babam, sanki onun adı can simidiymiş gibi. "Lütfen bunu yapma. Seni seviyorum-"

"Üzgünüm, Jason. Bir tünelden geçiyorum. Gitmem gerek."

Kaşları çatılan Liam etrafına bakınır. "Ne tüneli?"

"Wo?" Liam tıslıyor.

Annem Cole'u futbola kaydettirmek için yan tarafa koşarken bize arabada beklememizi söyledi.

Daha önceki ifademi tekrarlıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Daha sekiz yaşındaydım. Annemle babamın ne hakkında tartıştıklarını nereden bilebilirdim ki?

Liam çenesini kaldırıyor. "Annem geri dönüyor."

Bakışlarımı ön camdan dışarı fırlatıyorum ve onun cep telefonunu kulağına dayamış arabaya doğru yürüdüğünü görüyorum.

Ama cam gibi gözlerine ve gergin yüzüne bakılırsa... bu mutlu bir konuşma değil.

"Yine babamla kavga ediyor," diyor Liam, bariz olanı söyleyerek.

"Bir şey yapmalı mıyız?"

"Ne gibi?"

Annem aniden yürümeyi bıraktı.

"Senin için nelerden vazgeçtiğimi biliyor musun?" diye bağırıyor, uzun siyah saçlarının uçlarını yakalayarak.

Midem bulanıyor.

Liam ve ben aynı "Hindistan," diyoruz.

Annem onunla birlikte olmak için ailesini ve Bollywood oyuncusu olarak kariyerini Hindistan'da bıraktı ve bir daha asla geri dönmedi.

Ailesini en son düğün günlerinde görmüş.

Liam'ın gözleri kısılır. "Babamın neden onları ziyaret etmesine izin vermediğini anlamıyorum. Onlar onun *ailesi*."

Nedenine dair bir fikrim vardı ama henüz kulak misafiri olduğum şeyi paylaşmaya hazır değildim.

"Belki de onu bir şeyden koruyordur?" "Onu neyden koruyor?"

İşte bir şey yok. "Geçen hafta babamı duydum-"

Yüksek sesli bir hıçkırık beni cümlemin ortasında kesiyor.

Oh, hayır.

Annem okulumuzun otoparkında histerik bir şekilde ağlıyordu.

"Kahretsin," diyor Liam. "Dışarı çıkalım mı?"

Başımı sallamaya başlıyorum çünkü annemin -Jace'in deyimiyle- epizodları sergilenmesini isteyeceği bir şey değil ama annem tekrar yürümeye başlıyor.

"Bekle. Geri geliyor."

Ancak rahatlamam kısa sürdü çünkü arabasının yan tarafını tekmelemeye devam etti. "Senin için *her şeyden* vazgeçecektim!"

"Anne, ne *yapıyorsun*?" Liam fısıltıyla bağırıyor, kız Mercedes'ini tekmelemeye devam ederken sesinde panik yükseliyor.

Babam ona her ne söylüyorsa, annemi yetişkin bir öfke nöbetine sürüklüyordu.

Gördüğüm en kötü öfke nöbeti.

"Bunu bana yapamazsın," diye bağırıyor ve yumruklarını kaputa . "Evleneceğimize ve sonsuza dek birlikte olacağımıza söz vermiştin."

Evet, annemiz şu anda kesinlikle iyi *değildi*.

"Belki de annemin telefonunu alıp Jace'i aramalıyız?" Ben öneriyorum.

O ne yapacağını bilirdi.

Liam başını sallar. "Evet." Bana ihtiyatla bakıyor. "Nasıl?" Hiçbir fikrim yoktu.

"O arabanın senin tarafında, Liam. Kapını aç ve o."

Kardeşim bana sanki ondan piton öldürmesini istemişim gibi bakıyor.

"Nuh-uh."

Korkak.

"Tamam. Yapacağım-" demeye başlıyorum ama çarpıntı daha da kötüleşiyor.

"Camı kıracak," diyor Liam, yanıma doğru koşarak.

"*Elini* kıracak."

"Bunu bana yapma," diye bağırıyor annem o kadar yüksek sesle ki ikimiz de irkiliyoruz. "Seni seviyorum, Mark."

Liam ve ben göz göze geldik.

Mark da kim?

"İyiyim," diyor annem, elinin tersiyle mas- cara çizgilerini silmeye çalışarak.

Başını geriye atıyor ve gülüyor. "Her şey iyi."

Liam'ın elini tuttum. *Her şey yolunda değildi*.

Annem kendisi gibi davranmıyordu.

"Telefonunuzu kullanabilir miyim?" Liam, Jace'i arama planına sadık kalarak sorar.

"Hayır," diye annem.

Bu kadarı da fazla.

Şaşkınlıkla pencereden dışarı bakıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Liam ona "Waffle evi diğer ," diye hatırlatıyor.

"Merak etme," diyor annem. "Yakında bol bol krep ve dondurma olacak."

Liam'ın yüzü aydınlanıyor. "Disney World'e mi gidiyoruz?" Kolunu çimdikliyorum.

Bizi *nereye* götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Disney değildi. "Anne," diye başladım. "Seni seviyorum."

Onu ne zaman ne kadar çok sevdiğimi hatırlatsam, bu genellikle sakinleşmesine yardımcı oluyordu.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

"Çok hızlı gidiyorsun," diyor Liam. "."

"Her şey yoluna girecek, bebeğim." Yanaklarından yeni bir gözyaşı kümesi yuvarlandı. "Her şey yoluna girecek."

Sözleri ikimizi de rahatlatmadı.

Liam elimi daha sıkı kavradı ve fısıldadı, "Sence bizi kaçırıyor mu?"

Ona annemin haberlerdeki korkunç adam olmadığını, bizim annemiz olduğunu ve bu nedenle bizi kaçıramayacağını hatırlatmak için ağzımı açıyorum... ama sonra haklı olabileceğini fark ediyorum.

Kalbim neredeyse göğsümden çıkacak. Ailemden ne kadar şikayetçi olsam da onları seviyordum ve hepimizin bir arada olmasına ihtiyacım vardı.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim titreyerek mırıldanıyorum.

Bizi nereye götürdüğünü bilseydim, Jace ve Cole'u arayıp onlara neler olduğunu anlatabilirdim.

Araba savrulmaya başladığında "Acı olmayan bir yer," diye cevap veriyor.

"Nereye?" Midemde kötü bir his çalkalanırken ısrar ediyorum. Cevap vermesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor.

Bunu yaptığında, tüylerim diken oluyor. "Cennet."

Boğazımda safra birikiyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Hayatımda ilk kez, sonunda buna inandım. Bu normal değildi. *Annem hastaydı*.

"Hayır," diye . "Cennete gitmek istemiyorum."

Baleye katılmak istiyordum.

Bir kedi almak istiyordum.

İlkokuldan mezun olmak istiyordum.

Babamı, Jace'i ve Cole'u görmek istedim, böylece onları sevdiğimi söyleyebilirdim.

"Anne, lütfen," diye yalvardım. "Sadece kötü bir gün geçiriyorsun."

"Kötü bir *hayat*." Yumruğuyla direksiyonu yumrukluyor. "Elimden o kadar çok şey alındı ki." Büyük, çirkin hıçkırıklar arabayı dolduruyor. "Siz ikiniz olmadan olmayı reddediyorum."

Annemin gözdesi olmanın dezavantajları olduğu ortaya çıktı.

"Bizsiz yaşamak zorunda değilsin," diyor Liam ona. "Seni asla terk etmeyeceğiz."

"Bu doğru," diye onu temin ediyorum. "Seni seviyoruz."

Her şeyden çok... ama ölmek istemedim.

Emniyet kemerini açarken "Gözlerini kapat," diye talimat veriyor. "Her şey yakında bitecek. Söz veriyorum."

Liam elimi bırakıyor ve araba gözlerini kapatıyor. "Anne, dur!"

"Anne, lütfen bunu yapma!" Kollarımı kardeşime sararak haykırıyorum. "Seni seviyorum-"

Bölüm 1

Boğazımı zımpara kağıdı gibi hissediyorum, ama bu içimde dolaşan donuk ağrıyla kıyaslanamaz bile.

Anne.

Liam.

Gözlerimi açtığımda bu düşünce bedenimi sarsıyor.

Beyaz bir tavan ve sert floresan aydınlatma beni karşılıyor.

Neredeyim ben?

Neredeler?

Ancak o zaman birinin elimi tuttuğunu fark ediyorum... bir .

Anne?

Başımı çevirmek acı veriyor ama yine de yapıyorum.

Uzun kahverengi saçlı ve gözlüklü bir kıza bakarken kafam karışıyor - ki bu kız bilinmeyen bir nedenle tırnaklarımı parlak pembe bir renge boyuyor.

Sıcak kahverengi gözleri açılıyor ve o kadar hızlı sıçrıyor ki elindeki cila şişesini düşürüyor. "Aman Tanrım. Sen... kahretsin. *Uyanmışsın*."

Kim olduğundan emin değilim ama beni gördüğü için çok heyecanlı görünüyor.

Ayrıca bir yetişkine göre çok kısa. Benden sadece birkaç santim daha uzun.

Yavaşça etrafıma bakıyorum ve bir hastanede olduğumu fark ediyorum.

"Hemşire misiniz?" Mırıldanıyorum, sesim hatırladığımdan daha derin ve çıkıyor.

Göz kırpıyor. "Ben Saw'ım, biliyor musun? Gidip bir tane alayım." Elleri titreyerek cep telefonunu çıkarır. "Kardeşlerine söyledim.

Daha önce kafeteryada yemek yemiştim ama onlara hemen buraya dönmelerini söyleyeceğim." Nefes almak için durmadan odadan çıkıyor. "Sen burada kal. Ben hemen döneceğim, tamam mı?"

İstesem bile bir yere gibi değil.

Tüm serumlar, tüpler ve makineler arasında, acıdan bahsetmiyorum bile.

Vay be.

Elim... farklı görünüyor. Sadece tuhaf hemşirenin kullandığı oje yüzünden değil, hatırladığımdan daha büyük ve tırnaklarım daha uzun.

Başımı eğiyorum. *Vay* .

Annem *bunları* en az dört yıl daha alamayacağımı söylemişti.

"Merhaba, tatlım," dedi önlüklü bir kadın içeri girerken.
Oda. "Benim adım-"

Cümlesini bitiremeden, laboratuvar önlüğü giymiş bir adam yanından geçip gider. "Ben Dr. Jones."

Yatağıma doğru koşup gözüme bir ışık tutmadan önce aldığım tek tanıtım bu. Hay Allah.

Parmağıyla beni işaret ediyor. "Parmağımı takip
et." "Annem ve kardeşim nerede?"

Stetoskobu göğsüme yerleştirerek kaşlarını çattı. "Adın ne senin?"

Bunu zaten bilmesi gerekmez miydi?

"Bianca."

"?"

Ciddi misin? "Covington. C-o-v-"

"Doğum günün ne zaman?"

"Önce Haziran."

"Hangi yıl?"

"İki bin iki."

"Çok iyi." Kaşları endişeyle çatıldı. "Bugünün tarihini biliyor musun?"

Bir anlamadım. "Hayır-"

"Bianca!" diye bağırıyor bir adam odanın içine dalarken.

Uzun boylu, bronz tenli, kısa siyah saçlı ve gözleri benimkiler gibi kahverengi. Sadece gözlerinin etrafında koyu halkalar var, sanki haftalardır uyumamış gibi.

Ayrıca bir sürü dövmesi var.

İçten içe ürperiyorum. Korkutucu biri.

"Lanet olsun. Uyanmışsın," diyor başka bir adam arkasından, ikisi de silahlı muhafızlar gibi yatağımın etrafını sarmadan önce.

İkinci adam da uzun boylu ve kısa siyah saçlı. Sadece diğerinden farklı olarak solgun ve gözleri çok belirgin bir yeşil... tıpkı babamınki gibi.

Garip bir nedenden ötürü onları tanımam *gerektiğini* hissediyorum ama bu çok anlamsız çünkü onları hiç görmedim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor içlerinden biri. Sanki alternatif bir evrendeyim. "I-"

Ben cevap veremeden, az önceki garip, kısa boylu hemşire içinde. "Kardeşlerim yolda mı?" Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

"Evet." *Umarım yakında burada olurlar*.

Gözlerim iki adam arasında ping-pong yapıyor. Her biri gibi şaşkın.

"Onun nesi var?" diye bağırıyor korkunç adam.

Vay be. *Çok mu kaba*?

Dikkatimi doktora yöneltiyorum çünkü benim de bazı cevaplara ihtiyacım var. "Nerede benim mo-"

"Bianca!" diye bağırıyor aslında tanıdığım bir ses.

Adamı içime çekerken rahat bir nefes alıyorum. Sonunda tanıdık bir yüz.

"Baba," diye .

Her şey çok kafa karıştırıcı. Neler olduğunu, annemle Liam'ın nerede olduğunu bilmiyorum.

Babam koşarak yanıma geliyor ve kollarını bana doluyor. Bana o kadar sıkı sarılıyor ki canım yanıyor ama umurumda değil.

Bu odada tanıdığım tek kişi o ve ona can simidimmiş gibi sarılmaktan kendimi alamıyorum.

"Korkuyorum."

Göz ucuyla iki adamın bakıştığını görüyorum.

Anlamadığım nedenlerden dolayı, onları bir şekilde üzmüşüm gibi görünüyor.

"Her şey yoluna girecek tatlım," diye güvence veriyor babam. "Tanrım, iyi olduğun için çok mutluyum."

"Annem nerede?" Soruyorum. "O iyi mi? Peki ya Li-" "Anne?" diye bağırıyor çocuklardan biri. "Bianca, mo-"

Doktor, "Herkes dışarı çıksın," diye talimat verir.

Yataktan kalkmaya çalışıyorum ama yan tarafımda keskin bir ağrı hissediyorum.

"Sen değil." Doktor önlük giyen kadını işaret ediyor. "Hemşire Dawn'ın hâlâ hayati değerlerinizi alması gerekiyor."

Sanki bir işaretmiş gibi, hemşire yatağımın yanına geldi.

"Selam, tatlım. ? Sana getirebileceğim bir şey var mı?"

Boğazımın çöl gibi olduğunu hatırlayarak, "Biraz su alabilir miyim?" diye soruyorum.

"Elbette." Bir termometre çıkarır. "Önce ateşini ölçmem gerekiyor, tamam mı?"

Reddedecek durumda değilim.

Ateşimi ve diğer birkaç hayati değerimi ölçüp serumumu kontrol ettikten sonra bana küçük bir bardak su verdi.

Cennet gibi... Ta ki kapımın hemen dışında tartışan insanları duyana kadar.

"Her şey yolunda mı? Başım belada mı?"

Hemşire bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Tabii ki hayır, tatlım." Suyumdan küçük bir yudum daha alıyorum. "Hareket etmek neden acıtıyor?"

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. "Leğen kemiğinde kırık var."

Yikes. "Oh."

Altımdaki yastığı düzeltiyor. "İyi haber şu ki, güzel bir şekilde iyileşiyorsun ve bu devam ettiği sürece birkaç hafta içinde fizik tedaviye başlayabilirsin."

Bu harika bir şey ama benim endişelenmem gereken çok daha acil konular var.

Boğazımı temizleyerek kimsenin merak etmediği soruyu soruyorum. "Annem ve kardeşimin nerede olduğunu biliyor musunuz? Annem öldüğünde onlar da benimle arabadaydı-" Cümlemi bitiremeden ağzım kapanıyor. "Onlar iyi mi?"

Elimi okşadı. "Dışarı çıkıp doktorla konuşacağım. Şu anda ağrın var mı? Sana getirebileceğim bir şey var mı? Meyve suyu? Belki biraz çorba?"

Başımı sallıyorum.

İstediğim tek şey soruma cevap vermesi, ama o odadan çıkıp gidiyor.

Birkaç dakika sonra doktor, babam ve tanımadığım iki adam tekrar içeri giriyorlar, ancak bu sefer yeni bir yüz var.

Sarı saçlı ve mavi gözlü sıska bir kız.

Korkunç adamın elini tutuyor ve sırtını ovuyor... onu teselli ediyor.

Neden?

Babama baktım. " oluyor?"

Konuşmaya başlar ama Dr. Jones sözünü keser.

"Bu konuya girmeden önce size birkaç soru sormam gerekiyor, tamam mı?"

Tekrar , reddedecek durumda değilim.

"Top, ağaç ve kuş," diyor Dr. Jones saatine bakarken. "Bu kelimeleri hatırlamanızı istiyorum."

Tuhaf. "Tamam."

Tabletine bir şeyler yazıyor. "Bianca, bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Etrafıma baktım. "Hastane... Sanırım."

"Çok iyi." Babamı işaret etti. "Peki yanımdaki bu adam kim?"

Bu kolay bir tane. "Babam."

Tabletinde bir şeyler yazmaya devam ediyor. "Odadaki diğer iki beyefendiden ne haber?"

"Hiçbir fikrim yok." Onlara ihtiyatla bakıyorum. "Bakmalı mıyım?"

Korkunç adam yüzünü buruşturuyor ve maviye çalan saçlı kız onun omzunu öpüyor.

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. *Hepsi çok üzgün görünüyor*. "Özür dilerim."

Dr. Jones, "Üzülmenizi bir şey yok," diyerek beni temin etti.

Babamın gözleri benimkilerle kilitlendi. "Sen yanlış bir şey yapmadın, tatlım."

Ben yapmadım ama...

Panik boğazıma kadar yükseliyor.

Annem de yanlış bir şey yapmadı. Kendisi gibi davranmıyordu.

O bizi seviyor. Bize asla bilerek zarar vermez.

Korkunç bir düşünce daha aklıma geldi.

Onu mi? Onu bir daha asla göremeyeceğim bir yere mi koydular?

"Ben...um."

Oda sallanmaya başlıyor ve su bardağı elimden kayıyor.

"Annem nerede?"

Onu görmeliyim ki iyi olduğunu bileyim.

Korkunç adam öne çıkıyor, ama şu anda o kadar da korkunç görünmüyor.

Ağzından çıkan sonraki kelimelere rağmen benim hissettiğim kadar dehşete düşmüş görünüyor.

"Her şey yoluna girecek."

Delici yeşil gözleri olan diğer adam yatağımın diğer tarafına doğru yürüdü. "Seni yakaladık."

Bunların hiçbirini anlamıyorum. "Kimsin sen?"

Zalim olan tekrar konuşmaya başlar ama Dr. Jones elini kaldırır.

"Bianca, bana kaç yaşında olduğunu söyleyebilir misin?"

"Sekiz-" diye cevap vermeye başladım, ta ki tekrar yere bakana kadar. Sekiz yaşındaki bir çocuğun vücuduna sahip olmadığım kesin. *Kendimi de öyle hissetmiyorum*... ne demekse artık. "Sanırım mı? Artık o kadar emin değilim."

Dr. Jones tabletinden başını kaldırıyor. "Daha önce hatırlamanızı istediğim kelimeleri hatırlayabiliyor musunuz?"

Beynimi tarıyorum. "Top, ağaç ve kuş."

Gülümsüyor. "Çok iyi." Babama bakıyor. "Birkaç test daha yapmak istiyorum ama kısa süreli hafızası hâlâ sağlam görünüyor."

"Kısa süreli hafıza mı?" Anlamadığım için tekrarlıyorum. "Bu iyi bir şey, değil mi?" diye soruyor korkunç adam.

Doktor dikkatini tekrar bana çevirmeden önce başını sallıyor. "Kazayla ilgili bir şey hatırlıyor musunuz?"

Başımı sallayarak ağzımı kapatıyorum.

Annemin başının belaya girmesini istemiyorum.

Bu onun hatası değildi.

Babam kaşlarını çattı. " şey mi?"

"Neden kimse bana annemin nerede olduğunu söylemiyor?" Yatağımın iki yanında duran iki adamın arasına bakıyorum. "Peki onlar kim? Neden buradalar? Benden ne istiyorlar?"

"Biz senin *kardeşleriniz*," diye bağırıyor babama benzeyen adam.

"Cole," diye tıslıyor önceki kısa boylu hemşire. "Daha önce sakinleş onu korkutuyorsun."

Çok geç.

"Siz benim kardeşlerim değilsiniz."

Korkunç adam elime uzanmaya çalıştı ama ben geri çektim.

"Bianca, kafa karıştırıcı olduğunu ve korktuğunu biliyorum ama bu doğru." Kahverengi gözleri bir parça yumuşuyor. "Ben Jace."

"Ve ben Cole," diye ilan ediyor diğer adam.

Hayır. Jace ve Cole *bu kadar* yaşlı değiller.

"Bu mümkün değil. Jace on bir yaşında ve Cole yaşında... Liam da öyle." Gözlerim yaşardı. *Liam'ı görmem gerek.* O bana asla yalan söylemez.

"Ben kardeşlerimi *tanıyorum*," diye bağırıyorum, hayal kırıklığı boğazımı tırmalıyor. "Siz benim değilsiniz!" Babama bakarken görüşüm bulanıklaşıyor. "Git gerçek kardeşlerimi ve annemi getir."

Dr. Jones ellerini çırpıyor. "Tamam, sanırım şimdilik bu kadar yeter. Herkesin ona biraz zaman tanıması gerekiyor." Onları odadan çıkarmaya başladı. "Birkaç test daha yapmam gerekiyor. Bianca kendini iyi hissediyorsa, daha sonra onu ziyarete gelebilirsiniz."

"Gitmiyorum," diye ısrar ediyor babam. "Kafası karışık ve birine ihtiyacı var-"

"Sözde baba olmayan birine ihtiyacı var," diye homurdanıyor biri, kardeşlerim olduğunu iddia eden iki kişi odaya geri dönmeden önce.

"Altı yaşındayken jimnastik düştün, çenen yarıldı ve beş dikiş atılması gerekti," diyor korkunç dövmeli adam. "Annemin ödünü kopardı. Senden daha çok ağladı."

Hatıralar aklıma hücum ederken çenemin altındaki silik yara izini ovuyorum. "Nasıl yaptın-"

"Çünkü sen benim küçük kardeşimsin." Tekrar elime uzandı. "Hastaneden eve döndüğünde seni kucağına alan ilk kişi bendim. Oturma odasında, şöminenin yanında ilk adımlarını attığını gören ilk kişiydim. Seninle ilgili neredeyse her şeyi biliyorum Bianca. On iki yaşına kadar Bay Wiggles adında peluş bir ayıyla nasıl uyuduğun gibi." Gözle görülür bir şekilde telaşlanarak Cole'u işaret ediyor. "Ya da sen yedi yaşındayken Cole'un evde top oynarken annemin en sevdiği vazoyu kırdığını ama anneme senin yaptığını söylediğini."

Bu doğru. Tanrım, bunun için ona çok kızmıştım.

Cole bana hitap etmeden önce, "Sağ ol, Dick," diyor. "Pekâlâ, . Vazoyu kırdığın için seni suçladım." Göğsünü tokatlıyor. "Ama annemin market poşetinden bir kutu dondurma çalıp beş dakika sonra Bayan Garcia'nın köpeğinin üzerine kustuğunda suçu kim üstlendi?"

"Liam," diyor Jace ve ben aynı anda.

Cole'un çenesi çalışır. "Doğru. Ama annem Liam'ın dondurmadan nefret ettiğini bildiği için ona inanmadı. Beni suçladı."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Cole, Bayan Garcia'ya köpeğini yıkatıp bakımını yaptırabilmesi için haftalık harçlığını vermek zorunda kaldığında çok sinirlenmişti ama ona vazo için bana borçlu olduğunu söyledim.

Jace ve Cole olmasalardı bunları bilmelerine imkan yoktu.

Sonunda gülümseyen Jace'e bakıyorum ve şimdiye kadar bunu fark etmediğime inanamıyorum. "Annemin gülümsemesine sahipsin."

Sonra dikkatimi Cole'a veriyorum. "Sen de babama benziyorsun." Kaşlarını sallıyor. "Sadece çok daha yakışıklısın, değil mi?"

İçimden yine bir kahkaha kopuyor çünkü bu kesinlikle Cole'un söyleyeceği bir şey.

İşte o zaman aklıma geldi. "Bir dakika... Eğer hepiniz büyüdüyseniz. Ben kaç yaşındayım?"

Onlar değişim a Gergin bakış önce Jace cevaplar. "On sekiz."

Bu haber kafama on bin tuğla yemiş gibi hissettim. "On *yıldır* hastanede miydim?"

Jace ona uyarıcı bir bakış fırlatmadan önce Cole, "Tam olarak değil," diye mırıldanır.

"Ne?" Yatakta doğrulmaya çalışıyorum ama acı bunu imkânsız kılıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Cole iç geçirir. "Bir aydır buradasın." Bu sadece kafamı daha da karıştırdı.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Eğer iddia ettiğiniz gibi on sekiz yaşındaysam, bu kaza on yıl önce olmuş demektir. Ama burada sadece bir aydır bulunuyorsam-" Cümlemi yarıda kesiyorum çünkü bana söylemeleri gereken çok daha önemli bir şey var. "Annem nerede? Liam nerede? Neden burada değiller?"

Annemin burada olmamasına imkan yok.

Jace elimi sıktı. "Kafanın karışık olduğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek."

"Nerede o?"

Herkesin onunla ilgili sorularımı görmezden gelmesinden .

Onlar hakkında.

Cole'a dönüyorum. "Nerede-"

"Cole, *yapma,*" diye uyarıyor Jace.

Neden kimse bana gerçeği söylemiyor? "Neden-"

Oh, Tanrım.

Jace ve Cole'un yüzündeki teselli edilemez ifade içimi burkuyor.

"Ona ne oldu?"

Onu nerede tutuyorlar?

"Anne-" diye başlıyor Jace ama sesi cümlenin ortasında kesiliyor.

"Kaza," diyor Cole, sesi kırık bir fısıltı gibi. "Annem başaramadı."

"Hayır," bağırıyorum, inanmayı reddederek. "Yalan söylüyorsun."

O gidemez.

Beni bırakmazdı.

"Bianca-"

Keder keskin pençelerini kalbime batırmadan önce duyduğum son şey bu... ve her şey karanlığa gömülüyor.

Bölüm 2

Göz kapaklarım kâğıttan ağırlıklar gibi hissediyorum ama göğsümdeki ıstırap kayasının yanında bu hiçbir şey.

Gitmiş.

Onu bir daha asla görmeyeceğim.

Bir adam sertçe, "Sana her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylemiştim," diyor.

Sanki kapımın önünde duruyor.

Cole'a çok benzeyen biri, "Gerçeği bilmeyi hak ediyordu," diyor.

"Çok erkendi," diye fısıldar Jace. "Bunu kaldıramazdı."

"Kesinlikle," diyor adam. "Ben bile onun ne kadar beyin hasarı henüz oluşmadı ve siz ikiniz..." Uzun ve derin bir iç çeker. "Kız kardeşini kırık bir yapboz gibi düşün. Belli parçaları var ama tamamını oluşturmaya yetecek kadar değil. Şu anda, onun gerçekliği sadece bu. *Onun* gerçekliği. Hatırladığı tek kaza annenle geçirdiği kaza. Beyni o travmada takılı kalmış durumda ve ailesinin bunu anlaması önemli çünkü eğer hafızasını geri kazanırsa-"

"Ne demek *eğer*?" Jace havlar.

"Bana bu hafıza kaybının kalıcı olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyor sesi babama benzeyen biri.

Uzun bir iç çekiş daha. "Şu anda bunu söylemenin bir yolu yok. Ama ona bilgi vermemek için dikkatli olmalısın-"

"Neden?" Cole soruyor. "Eğer hatırlayamıyorsa, bunu ona söylemek neden bu kadar kötü bir şey olsun ki?"

"Çünkü ona önyargılı anılarınızı ve düşüncelerinizi veriyorsunuz. Ona iyileşmesi ve kendi anılarını hatırlaması için bir şans vermiyorsunuz. Beyin çok karmaşık, çok *hassas* bir organdır. Hafızasını etkilemek ve onu çok sert, çok hızlı bir şekilde zorlamak sadece işleri daha da kötüleştirecektir."

"Peki ne yapmalıyız?" Jace soruyor. "İyileşmesine nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Zaman ve sabır. Hem de çok. Anıları -eğer onları geri alırsa- çarpıtılmış olabilir ama tartışmamak ya da onu düzeltmemek önemli." Boğazını temizliyor. "Bu arada, Dr. Wilson'la temasa geçme cüretini gösterdim. Kendisi beyin hasarı ve amne- sisi olan hastalarla çalışma konusunda çok tecrübeli olan birinci sınıf bir psikolog. Bianca'nın ruhsal durumunun ciddiyeti ve olanlar göz önüne alındığında, biriyle konuşmasının önemli olduğunu düşünüyorum. Neyse ki bu hafta onunla görüşmek için hastaneye gelmeyi kabul etti."

Dr. Jones odaya girip yatağıma doğru yürürken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Merhaba Bianca. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Sanki bir otobüs tarafından ezilmiş gibiyim. "Yorgunum."

Başını sallıyor. "Bu yatıştırıcı."

"Sakinleştirici mi? Neden-"

Serumumu söküp Jace ve Cole'u yumrukladığım görüntüler kafamdan geçerken konuşmayı kesiyorum.

Bıçak gibi bir acı kalbime saplanıyor. "Annem... o-"

Kelimeleri söyleyemiyorum.

Kelimeleri yüksek sesle söylemek onlara sadece güven verecektir. Onun yerine, doktora doğru hamle yapıyorum.

Onu incitmek istediğim için değil.

Sadece beni uyuşturacak bir şey vermesini istiyorum.

Damarlarımda dolaşan gerçeği unutmama yardımcı olacak bir şey.

Sadece annem ölmedi.

Liam'ı o öldürdü.

Bölüm 3

Geçmiş...

"I Onu özlüyorum," diye fısıldıyor Liam.

Kazadan sonra korkunç bir kekemelik geliştirdi.

Annemizin terapisti Dr. Young'a göre bunun nedeni sadece kaza değil, annemizi kaybetmenin yarattığı travma.

Başımı eğerek kardeşime bakıyorum. "Ben de."

Annem vefat edeli neredeyse bir ay oldu ve her gün bir öncekinden daha zor geçiyor.

Liam iç geçirir. "Sence cennette mutlu mudur?" "Umarım öyledir."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanır. "Neden bizi terk etti? Neden yeterince iyi değildik?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, gözyaşlarını kolumla silerek.

Burnunu çekiyor. "Babama söylemek istiyorum." Panik omurgamı sarıyor.

"Söyleyemezsin."

Yüzü buruşuyor. "Neden?"

"Aptal olmayı bırak. Nedenini *biliyorsun*."

Annem bizi severdi. Hatalarıyla hatırlanmayı hak etmiyor.

Ancak insanlar gerçeği öğrenirse, onu sadece yönüyle hatırlayacaklardı.

Onu suçlayacaklar ve hakkında kötü şeyler söyleyecekler.

Ayrıca, ailem annemi kaybettiğim için zaten çok üzgün ve o gün gerçekte ne olduğunu bilmek herkesin acısını daha da artıracak.

Liam ve ben onu korumak için bir anlaşma yaptık ve Liam'ın bunu bozmasına izin verilmedi.

"Bazen sevdiğin insanları korumak için yalan söylemek zorunda kalırsın Liam."

Bir gün televizyonda duyduğum bir şeydi ama kazaya kadar bana hiç mantıklı gelmemişti.

O gidene kadar.

"Biliyorum. Bazen çok zor oluyor." Alt dudağı titriyor. "Ve okuldaki insanlar... onlar..." Başını sallar. "Aklından bile geçirme."

Liam hassaslığıyla bilinirdi ama burada daha fazlası vardı.

" oluyor?"

Bakışlarımdan kaçmaya çalışır gibi arkasını dönüyor ama ben buna izin vermiyorum. "Bana her şeyi anlatabilirsin, Liam. Bunu biliyorsun."

Annem öldüğüne göre, artık o benim dünyadaki en iyi arkadaşımdı.

Onun sırlarını hep saklardım.

Yüzünü işaret ediyor. "Bana canavar deyip duruyorlar."

Kalbim kendi üzerine katlanıyor. Liam kazadan dolayı kekeme olmakla kalmadı, aynı zamanda camdan dolayı yüzünde birkaç yara izi de var.

Kaybettiğim böbreği parkta bir yürüyüş gibi gösteriyordu çünkü en azından sakatlığımı gizleyebiliyordum.

Liam o kadar şanslı değildi.

Elmacık kemiğinin üzerindeki büyük pembe yara izini takip ediyorum, keşke onu yok edebilseydim. "Sen bir canavar değilsin."

Birinden en uzak şeydi. Nazik ve şefkatliydi... ve üzgündü.

Tıpkı annem gibi.

"Evet, öyleyim." Kaşlarını çatıyor. "Kimse benden hoşlanmıyor."

Ona ailesinin onu sevdiğini hatırlatmak üzereydim ki fısıldayarak "E-e-o hariç" dedi.

"Kim?"

Sırıtıyor. "Dylan."

Vay be. Bunun içine doğru yürüdüm.

Yaklaşık bir hafta önce Jace okulda tanıştığı bir kızı eve getirdi.

İkisi o zamandan beri ayrılmaz bir ikili oldular.

Cole yeni arkadaşından hoşlandığı için onunla alay etti ama Jace video oyunlarında gerçekten iyi olduğunu iddia etti.

Her oynadıklarında Dylan'ı yendiği , şüphelerim oluşmaya başladı.

Yine , eğer ondan hoşlansaydı, muhtemelen kazanmasına izin verirdi. *Bence de*.

Nasıl çalıştığından pek emin değilim. Bence bütün erkekler iğrenç ve bitli.

"O çok güzel," diyor Liam. "Ve çok zeki ve havalı. Ve benimle hiç dalga geçmiyor." Sırıtışı büyüyor. "O mükemmel."

Ona annemin bize her zaman *kimsenin* kusursuz olmadığını söylediğini hatırlatmak istiyorum ama faydası yok. O kadar ileri gitti ki artık onunla konuşmanın bir anlamı yok.

Gözlerimi deviriyorum. "Kötü durumdasın, dostum."

Kötüden de kötü. Resmen ona kafayı *takmış*.

Tartışmıyor. "Bir gün onunla evleneceğim. Göreceksin."

Aman Tanrım. Eğer onu şimdi durdurmazsam, gün doğana kadar onun hakkında konuşmaya devam edecek.

"Bir fikrim var. Gecenin geri kalanında beni Dylan hakkında konuşmanı dinlemeye zorlamasan nasıl olur?"

"Her neyse." Yüzümü inceliyor. "Neden arabaya binmek için hâlâ çok korktuğun hakkında konuşmuyoruz?"

Olmaz. Olmayacak.

Yataktan kalkarken elimi kulağıma götürüyorum. "O da ne Jace? Çamaşır yıkarken yardıma mı ihtiyacın var?"

Yeni keşfettiğim araba korkumdan bahsetmektense ömür boyu ev işi yapmayı tercih ederim.

Liam kaşlarını çatıyor. "Bianca-"

Açıklamasının geri kalanını duymuyorum çünkü kapıdan koşarak çıkıyorum.

Bölüm 4

"L Ben ölmedim," diye bağırıyorum gözlerim faltaşı gibi açılırken. "Ölmüş olamaz. Kazadan sonra onunla konuştum."

Hâlâ hayatta.

Keder dağında küçük bir umut ışığı ama çok iyi hissettiriyor.

Fırtına sonrası gökkuşağı gibi.

Yatağımın ayak ucunda duran Jace ve Cole birbirlerine bakıyorlar.

"Onunla konuştum da ne demek?" Cole soruyor.

"Rüyamda... Sanırım." Başımı salladım. "Bilmiyorum ama gerçek gibiydi."

Çok gerçekçi.

Jace yanımdaki sandalyeye oturdu. "Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?"

Anlaşmamız yüzünden anneme ne olduğunu onlara söyleyemeyeceğim için, bir sonraki en iyi şeyi söylüyorum.

"Dylan. Ona aşık." Jace yüzünü buruşturdu. "Oh."

Cole keskin bir nefes çeker. "Evet, bu bir rüya değildi."

"Biliyorum," diye haykırıyorum, heyecandan içim içime sığmıyor. "O yaşıyor." Üç gündür ilk kez gülümsüyorum. "Nerede o?"

Beni görmeye gelmemesi garip. Belki de geldi ve ben sakinleştiriciler yüzünden fark etmedim.

Jace ve Cole, Jace konuşmadan önce bir kez daha bakışırlar. "Liam kaza sırasında ölmedi ama-"

"Şu anda okulda," diye araya giriyor Cole. "Sınavlarıyla falan meşguldü ama yakında seni görmeye gelecek."

O kadar mutluyum ki ağlayabilirim. "Gerçekten mi?"

Jace, Cole'a öldürücü bir bakış fırlatır. "Dışarı. *Şimdi*."

Bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama önemli değil.

Liam yaşıyor.

"Hey," Sawyer - görünüşe göre hemşire değil, Cole'un nişanlısı -Beni kapıdan karşıladı. "İçeri girebilir miyim?"

Doğruyu söylemek gerekirse, Sawyer gibi harika birini kapmayı başardığına inanamıyorum ama onun adına mutluyum.

Bana eşlik edebileceğini düşünerek ona el . "Tabii ki."

Belli ki yalnız değil çünkü her zaman Jace'in etrafında dolanan kız hemen arkasında.

Jace'arkadaşı hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum çünkü çok sessiz ve mesafeli.

Yine de son beş gündür çıldırıp herkese saldırıyorum, bu yüzden onu gerçekten suçlayamam.

"Nasıl hissediyorsun?" Sawyer bana doğru belli belirsiz bir adım atarak soruyor.

"Daha iyi." Kızgınlık ses tonumu renklendiriyor. "Ama jöle, puding, elma ve sebze çorbasından *gerçekten* sıkılmaya başladım."

Bu lanet hastanede servis ettikleri tek şeyin bu olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Başparmağını arkasına doğru kaldırıyor. "Gidip sana bir şeyler getirebilirim-" "Hayır," diyorum aceleyle. "Lütfen gitmeyin.

Kardeşlerimi seviyorum ve
ama biraz-" "Koruyucu mu?" Sawyer
malzemeleri.

"Zorba mı?" diye araya giriyor diğer kız.

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü ikisinin de onları iyi tanıdığı çok açık. "Aynen öyle." Utanarak, odadaki bahsetmeye karar verdim. "Deli gibi davrandığım için özür dilerim. Ben sadece-"

"Özür dilemene gerek yok. Bu tamamen anlaşılabilir bir durum," diyor Sawyer yatağımın yanındaki sandalyeye otururken.

Ne kadar güzel olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Belki bir manken gibi konvansiyonel anlamda değil, ama gerçekten önemli olan şekilde.

İçeride.

Bana sarılmak ister gibi bakıyor ama bunu yapmaktan vazgeçiyor. "Çok şey atlattın."

Ondan yayılan bir nezaket var ve onun varlığında kendimi rahat hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Neden ya da nereden geldiğinden emin değilim ama içimden bir ses onun iyi bir insan olduğunu ve ona güvenebileceğimi söylüyor.

"Kardeşimin sana aşık olmasına şaşmamalı." Ellerimin üzerinde doğruluyorum, biraz esnemeye çalışıyorum çünkü yatalak olmak berbat bir şey. "Sadece muhteşem değilsin, aynı zamanda konuşması da çok kolay benziyorsun."

Jace'in kızına karşı da çaba göstermem gerektiğini bildiğim için odağımı ona çeviriyorum.

Hırka ve uzun etek giyen Sawyer'ın aksine, bu kız dar bir kot pantolon, botlar ve üzerinde soluk bir çıkartma olan eski bir siyah tişört giyiyor.

Kıyafeti başka birinin üzerinde tuhaf durabilir ama o bir şekilde bunu başarıyor.

"Harika bir tarzın var." Saçmaladığımı düşünmesin diye ona içten bir gülümseme veriyorum. "Belki beni buradan çıkardıklarında bir ara alışverişe gideriz."

Kız ve Sawyer sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen geniş gözlü bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Bu... *sinir bozucu*. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Sadece iyi bir izlenim bırakmaya ve onları biraz tanımaya çalışıyordum.

"Hayır," diye beni temin ediyor Sawyer. "Yanlış *bir şey* söylemedin." Sawyer ona bir bakış atarak konuşmasını istedi.

Kız kollarını kavuşturur. "Gidip Jace'i kontrol edeceğim."

Bu kızın benim en büyük hayranım olmadığını anlamak için dahi gerek yok.

Nedenini anlamıyorum çünkü birbirimizi tanımıyoruz bile.

Belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmiştir.

Temel bilgilerle başlamaya karar verdim. "Özür dilerim, adınızı daha önce hiç duymamıştım."

Kız durup bana baktı. "Dylan."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca yüz hatlarını inceliyorum ve işte o zaman kafama dank ediyor.

Lanet olsun.

O Dylan.

"*Sen* Jace'in kız arkadaşı mısın?" Kapıya doğru koşarken açıklıyorum. Kısa bir süre durdu. "Evet."

"Birlikte yaşıyorlar," diye ekliyor Sawyer.

Eğer durum buysa, Jace'i mutlu etmeli. Umarım *Liam'ın* mutluluğu pahasına değildir.

Tuhaf bir düşünce aklıma geldi.

Belki de bu yüzden ortaya çıkmadı.

Belki de onları birlikte görmek çok acı veriyordur. "Kardeşim bu konuda ne hissediyor?"

Dylan bir kaşını kaldırır. "Eminim Jace-"

"Jace değil," diye açıklıyorum. "*Liam* senin ve Jace'in birlikte olmanız hakkında ne düşünüyor?"

Ona aşık olduğunu biliyor olmalı. Nabzı herkes için bu çok açık.

Kız sanki bir hayalet görmüş gibi kül rengine döner ve sonra şimşek gibi hızlı bir şekilde... kaybolur.

Gözlerim Sawyer'a kayıyor. "Ben-"

"Hey," diyor Jace odaya girerken. Elindeki tepsiyi işaret ediyor. "Öğle yemeği burada."

"Ne oldu?"

Umarım sebze çorbası ya da başka bir elma değildir.

Tepsiyi inceliyor. "Çikolatalı puding var." Tepsiyi yanımdaki masaya koydu. "Ve en sevdiğin sebze çorbası ve bir elma."

Ugh. Çok yakında elma ve sebze çorbasına dönüşeceğim.

"Teşekkürler." Uzanıp kaşığı alıyorum, onun yerine çikolatalı pudingi tercih ediyorum. "Kaba olmaya falan çalışmıyorum ama artık buraya gelmesinin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Liam'dan bahsettiğimde bir yarasa gibi kaçtı ki bunun tek bir anlamı olabilir.

Liam'ı incitti.

Jace'in kaşları çatılır. "Kim?"

"Dylan."

Çenesi titriyor. "Neden?"

"Çünkü Liam'ın ortaya çıkmamasının sebebi o. İkinizi birlikte görmek istemiyor Jace ve ben de onu suçlayamam. Öz kardeşinin sevdiğin kızla birlikte olmasını izlemek kolay olmasa gerek."

Yüzü düşüyor. Gözlerinde o kadar büyük bir ıstırap var ki, kelimeleri geri almak istiyorum.

Ama yapmayacağım. Çünkü birinin Liam'ı savunması gerekiyor.

Sesi olmadığında onun sesi olun.

"Evet," diyor usulca. "Evet, tamam. Eğer istediğin buysa, ona bir daha buraya gelmemesini söyleyeceğim."

"Jace." Sawyer ona ters ters bakar. "Bunun gerçekten olduğunu sanmıyorum-"

Bir elini kaldırarak onun sözünü kesiyor. "Gidip kontrol edeceğim..." Cümlesi odadan çıkarken kesiliyor.

Bölüm 5

"I onu üzmeye çalışmıyordum. Jace'i seviyorum ve onun mutlu olmasını istiyorum. Sadece Liam'ın ailesinin yanında olamayacakmış gibi hissetmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

Dr. Wilson -ya da ona Walter dememi istedi- not defterine bir şeyler not ediyor. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Dylan mesafesini korursa Liam'ın seni ziyarete geleceğini düşünüyorsun."

"Umarım öyledir." Kalbime bir hüzün saplanıyor. "Jace ve Liam sadece kardeş değil, *arkadaştılar*. Liam için onu Dylan'la görmek kolay olmasa gerek."

"Anladığımdan emin olmak için söylüyorum, Dylan'ı Jace'ten uzak tutmak Liam'ı korur."

Eureka. Sonunda anlamaya başladı.

"Ve Jace," diye açıklıyorum. "Liam'a zarar verdiğine göre, bir gün Jace'e de zarar vermeyeceğini kim söyleyebilir?"

Ellerini kavuşturur. "Anlıyorum." Boğazını temizliyor. "Bunu şimdilik hallettiğimize göre, annen hakkında konuşmamızın önemli olduğunu düşünüyorum."

Ve aynen böyle, acı kalbimin etrafını sarıyor, beni öyle sıkıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

"İstemediğim hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda olmadığımı söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu doğru."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bugün olmaz."

Hiçbir zaman.

acıtıyor.

"Neden hâlâ yemek yemediğini mi doktor?" Cole odamın kapısından araya giriyor.

Dr. Wilson bana baktı. "Yemek yemiyor musun?"

Sanki bir işaretmiş gibi, Jace Cole'un arkasında belirir. "Dün sabahtan beri yok."

Tattletales.

Psikiyatrist gözlüklerini düzeltiyor. "Neden yemek yemiyorsun Bianca?"

"Sadece aç değilim, Walter."

Gerçek şu ki, açlıktan ölüyorum, sadece burada servis edilenlerden bıktım.

Jace ve Cole bana dışarıdan yemek getirdiler ama daha iyi değil.

Sadece bir sürü meyve, sebze ve diğer iğrenç, tatsız, sağlıklı şeyler.

Daha iyi bilmesem, bilinçaltında kilo vermemi sağlamaya çalıştıklarını düşünürdüm, ancak hemşireme göre hiç kilolu olmadım ve buraya geldiğimden beri yedi kilo verdim.

Bu nedenle, neden her gün bu sağlıklı saçmalıkları boğazıma tıktıklarını gerçekten bilmiyorum, ama bunun durmasını diliyorum.

Walter bir şey düşünüyormuş gibi çenesini sıvazlıyor. "Şu anda dünyada yiyebileceğin herhangi bir şey olsaydı, bu ne olurdu?"

Cevap vermem iki saniyeden az sürdü. "Ketçaplı ve mayonezli büyük, yağlı, pastırmalı bir çizburger." Tırnaklarımı yatağımın parmaklıklarına geçiriyorum. "Yanında da patates kızartması ve turşu."

Midem kükreyerek onaylıyor.

"Anlıyorum," diyor Walter, defterine başka bir şey not ederken. Jace ve Cole'un ağızları açık kalır.

"Hamburger ister misin?" Cole haykırır. "*Gerçek* bir tane mi?" Sahte bir tane istemediğim kesin.

"*Emin* misin?" Jace soruyor.

"Olumlu." İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. "Süper sağlıklı beslenmemi istediğinizi biliyorum ama-"

Cole gülmeye başlar. "Hayır, ." Kafam karıştı. "Yapmıyor musunuz?"

Jace başını sallar. "Bianca, sen vejetaryensin ve dindar bir sağlıklı gıda delisisin." Jace'in dudakları seğiriyor. "En son ne zaman patates cipsi yediğini bile hatırlamıyorum."

Bu benim için yeni bir haber. "Gerçekten mi?"

"Evet... ya da en azından sen ." Walter'a bakar. "Bu normal mi?"

Başını sallıyor. "Kafa travması geçirenlerde kişilik ve diğer değişikliklerin olması alışılmadık bir durum değil."

Jace ve Cole karşılıklı bakışırlar.

"Mantıklı," diye mırıldanıyor Cole.

Jace başıyla onaylar. "Kesinlikle."

Kesinlikle hatırlamadığım bir şakanın parçasıymışım gibi hissetmekten nefret ediyorum. "Sınıfla paylaşmak ister misiniz?"

Jace omuz silkerek ellerini kapüşonunun cebine sokar. "Kötü bir şey değil. Sen sadece biraz... bilirsin işte... farklısın."

"Aradığınız kelime hoş," diye mırıldanıyor Cole.

Telefonu tut.

Zavallı doktoruma ve hemşireme saldırdım, geçen hafta *onlardan* bahsetmedim ve *bunun* hoş olduğunu mu düşünüyorlar?

Cole tekrar konuşmaya başlar, ama Jace elini onun omuzuna sıkıştırır. "Bu konuşmayı bir dakikalığına rafa kaldıralım da gidip ona hamburger alalım."

Cole sırıtıyor. "Gidip ona Fatty's'ten bir tane almalıyız."

Fatty's'in ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama sağlıklı olmadığı sürece hemen hemen her şeyi yerim.

Kapıya yöneldiklerinde Cole, "Bu yiyebileceğin en iyi hamburger," diyor. "Turşu istediğine emin misin? Eskiden onlara karşı bir fobin vardı."

"Turşu fobisi mi?"

Jace güler. "Evet. Beş yaşındayken Beş yaşındayken turşuların aslında kavanozdaki ölü kurbağalar olduğunu düşünmüştün ve onları yemekten korkuyordun."

Bunu hatırlamıyorum. "Bu çok...*garip*." Hiç mantıklı gelmediğinden bahsetmiyorum bile.

"Bir de bana sor," diyor Cole. "Ama annemle babam bizi ne zaman bir restorana götürse, yememeleri için insanlara bağırmanı izlemek çok komikti."

Eminim öyledir.

Walter ayağa kalkar. "Başka bir randevum var, ama birkaç gün sonra uğrayıp biraz daha konuşmaya ne dersin?"

"Elbette." Yatağımı işaret ediyorum. "Ben burada olacağım."

Eskiden olduğum kızın kim olduğunu ve ona ne olduğunu merak ediyordum.

Bölüm 6

"Size getirebileceğim bir şey var mı?" Sawyer soruyor. "Yapabileceğim herhangi bir şey?"

Annemi ölümden döndürmek dışında ve Liam'ın yerini bulmak...hayır.

Tavana bakıyorum. "Hayır."

"Makyajını yapmama ne dersin?" diye öneriyor. "Ya da tırnaklarını tekrar boyamama?"

Sürekli makyaj ve tırnaklardan bahsettiğine göre, bu tür şeylere *çok* meraklı olduğumu düşünmeye başladım.

"Hayır, teşekkürler." Başımı çevirip ona baktım.

"Sawyer?" "Evet?"

"Liam nerede?"

Hayatta olduğunu öğreneli bir hafta oldu ama hâlâ kardeşimden bir iz yok.

Dünya onsuz soğuk ve yalnız hissediyor.

Sanki biri güneşi kapatmış gibi.

Kaşlarını çatıyor. "I-"

Söyleyeceği her şey Cole odaya girdiğinde kaybolur.

"Hey." Elindeki yağ lekeli kâğıt torbayı işaret ediyor. "Sana hamburger ve patates kızartması getirdim." Sırıtıyor. "Turşu yok."

"Hayır, teşekkürler."

Gözlerimi kapatıyorum, sessizce herkesin beni yalnız bırakmasını diliyorum. "Neyin var?"

Sawyer ona, "Liam'ı özlüyor," der.

Özlemekten daha fazlası.

Kendimin hayati bir parçasını kaybetmiş gibi hissediyorum.

"Gerçekten yorgunum," diye mırıldanıyorum, ipucunu anlamalarını umarak.

"Biraz uyumana izin vereceğiz." Sawyer elimi sıktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver."

Liam'a ihtiyacım var.

Geçmiş...

"Annemin cennete gittiğini mi düşünüyorsun?" Liam karanlığa doğru fısıldar.

"D

Kardeşimin gölgeli yüzüne ters ters bakıyorum. "Tabii ki o cennete gitti. Neden aksini düşünesiniz ki?"

Annemiz öleli neredeyse altı ay oldu ve acısı hiç .

Bazen o kadar çok acıyor ki Liam'ı yatak odamda uyumaya zorluyorum.

Kabusları kovala.

"Drew Harrison," dedi Liam bana kesin bir ifadeyle. "Birisi intihar ederse cehenneme gideceğini söyledi."

"Drew Harrison bir aptal." Sesimi sadece onun duyabileceği bir fısıltıya düşürüyorum. "Ayrıca, annem intihar etmedi."

Liam'ın kaşları çatılır. "Evet, s-s-she-"

"Hayır, *istemedi*," diye itiraz ediyorum, komodinin üzerindeki küçük lambayı yakarak. "O gün ölmek istemedi. Sadece acısının bitmesini istedi. Arada büyük fark var."

Olmak zorundaydı.

Yatağımın üzerinde dönerek yatak odamın tavanına bakıyor. "Evet, sanırım haklısın." Ağır bir nefes verdi. "Bianca?"

"Öyle mi?"

"Mark'ın kim olduğunu sanıyorsun?"

Kalbim sıkışıyor. "Hiçbir fikrim yok."

Ve bunu istediğimden pek emin değilim.

"Onu sevdiğini söyledi," diye fısıldıyor Liam.

"Yani."

Annem iyi bir insandı. Birçok insanı severdi.

Bana sert bir bakış attı. "Babam ne olacak?" "Babam ne olacak?"

Neyi ima hakkında hiçbir fikrim yok.

Alnı kırışıyor. "Ya babam annemin sevdiği tek erkek değilse?"

Öfke boğazımda o kadar yoğunlaşıyor ki neredeyse beni boğuyor.

Kendimi durduramadan yumruğumu koluna indirdim. "Babam onun kocası, aptal."

"Ah," diye Liam. "Bu acıttı."

Ona tekrar yumruk attım. Bu sefer daha sert. "Geri al onu."

"Hayır." Kaşlarını çatarak yataktan kalktı. "Babama gerçeği söylemek istiyorum."

Midemde bir korku düğümü dolanıyor. "Söz vermiştin."

Gözyaşları gözlerini bulandırıyor. "Ve annem her zaman bizi sevdiğine söz verdi." Yumruğunu göğsüne bastırıyor. "Ama o bizi terk etti. Bizi öldürmeye çalıştı."

Sözünü bitirmeden önce elimle ağzını kapatıyorum.

"O hastaydı, Liam. İnsanların göremeyeceği türden bir hastaydı çünkü beynindeydi."

Kazadan beri her türlü şeyi araştırıyorum. Nesi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Neden gitmenin tek seçenek olduğunu düşündüğünü.

Şu anda pek çoğunu anlamıyorum ama annemin zihninde bir sorun vardı.

Olması gerektiği gibi çalışmıyordu ve bu onu çok üzüyordu. O kadar üzgündü ki hiçbir şey onu mutlu edemiyordu.

Kendi çocukları bile.

"Belki ben hastayımdır." Yere bakıyor. "Bazen ben de onun yaptığı gibi gitmeyi düşünüyorum."

Bir acı yumağı kalbimi ele geçiriyor ve her şeyi sarmal hale getiriyor.

Yapamaz.

Anlayan tek kişi Liam.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken titremeye başlıyorum. "Ciddi olamazsın."

Liam'ın gözlerinde hüzün titreşiyor ama tek kelime etmiyor.

Hayır. Bunu yapamaz.

O benim en sevdiğim insan.

"Beni bırakamazsın," diye boğuluyorum, sesim kanka camı gibi çıkıyor. "Yapamazsın. Sen benim en sev-"

Bir anda kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı.

"Biliyorum. Aptalca davranıyordum. Özür dilerim."

Yeterince iyi değil.

"Söz ver bana," diye tıslıyorum, serçe parmağımı kaldırarak. "Benimle kalacağına söz ver. Ne kadar kötüleşirse kötüleşsin ya da ne kadar acıtırsa acıtsın."

Bu işte beraber olduğumuza yemin etmesini istiyorum. *Her zaman*.

Serçe parmağını benimkiyle birleştirdiğinde içimi bir rahatlama kaplıyor. "Söz veriyorum."

Bölüm 7

Gözlerimi açtığımda oda karanlıktı ve tepsimin üzerindeki yenmemiş yemek tepsisi bana akşam yemeği boyunca uyumuş olmam gerektiğini söylüyordu.

Benimki kazada parçalandığı için Jace'in bana aldığı yeni telefona uzanıyorum ama çevresel görüşümde uzun, gölgeli bir figür fark ediyorum.

"Tanrım."

"H-h-hey."

Fark ettiğimde neredeyse dilimi yutacaktım. "anasını. *Liam* mı?"

Kalçalarımdan ve uyluklarımdan akan acıya rağmen yatakta doğruluyorum.

"Buradasın."

Liam'ın yetişkin versiyonunun tıpkı tek yumurta ikizine benzemesi şaşırtıcı değil.

Tanrım, söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama nereden başlayacağımı . Onu görmeyeli sanki sonsuzluk kadar uzun zaman oldu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor bir süre daha geçtikten sonra.

"Tamam, sanırım... düşününce." Ona toplayabildiğim en büyük gülümsemeyi veriyorum. "Şimdi burada olman daha iyi."

"Bu-" Boğazını temizliyor. "Bu iyi."

Aramızdaki buzları eritmek için havadan sudan konuşmaya karar verdim. "Okul nasıl?" Omuz silkiyor. "İyi."

Hatırladığımdan çok daha az konuşkan.

Öte yandan, hafızasını kaybetmiş birine ne söyleyeceğimi de bilemezdim.

"Bende retrograd amnezi denen bir şey var," diyorum çünkü başka ne konuşacağımı bilemiyorum.

Yüz hatlarını endişe kaplıyor. "Biliyorum."

Aramızda sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen garip bir sessizlik uzuyor ve en sevdiğim insanın neden birdenbire yabancı gibi hissettiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Bana kızgın mısın?"

Aramızdaki şeylerin neden bu kadar garip hissettirdiğini

bilmem gerek. Neden gözlerimin içine bakmıyor.

Neden şu an bu kadar mutsuz görünüyor.

Sanki burada olduğu için kendinden nefret ediyor.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ellerini eşofmanının ceplerine soktu. "Hayır."

Kalbim sıkışıyor çünkü hatırladığım Liam, beni sarıp sarmalayan ve her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veren bir lapa gibiydi.

Bu Liam kopuk ve . Neredeyse

soğuk.

Sanki olmaya dayanamıyormuş gibi.

Ona bakarak yüzünü inceliyorum.

Aynı keskin yüz hatlarına, aynı mürekkep siyahı saçlara, aynı yeşil gözlere, yara izleri olan aynı soluk tene sahip... bir dakika.

"Yara izlerin. Gittiler."

Gözleri büyür. "Ben... Ben gerçekten iyi bir krem kullandım."

Midemin çukurundaki batma hissi yoğunlaşıyor.

Çoğu şeyi hatırlamıyor olabilirim ama bunun yanlış olduğunu bilecek kadar içgüdülerime güveniyorum.

"Liam?"

"Öyle mi?"

"Neden bu kadar farklı davranıyorsun?"

Kollarını kavuşturuyor. "Farklı davranmıyorum."

Liam, gerginliği bir hıçkırık böldüğünde benim hissettiğim kadar şaşırmış görünüyor.

Hayatımdaki her şey altüst oldu, bu yüzden konu ona geldiğinde neden daha azını beklediğimi bilmiyorum.

Belki de onu her zaman değişmezim olarak gördüğüm ve bu nedenle aramızdaki bağın kopabileceğini hiç düşünmediğim içindir.

Ama öyle.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum, elimin tersiyle silerek. "Sadece çok duygusal biriyim."

Sonra sarılma geliyor ama o da farklı hissettiriyor.

"Lütfen ağlama," diye fısıldar. "Seni incitmek istememiştim."

Sesi o kadar içten geliyor ki, şu anda kendini kötü hisseden benim.

"Bu senin hatan değil. Son zamanlarda duygularım allak bullak oldu." Kutudan bir mendil aldım. "Sanki biri hayatımı bir kar küresine sıkıştırıp sallamış gibi hissediyorum."

Sadece büyüleyici ve güzel bir şey yaratmak yerine... sadece büyük, çirkin bir karmaşa.

"Şu anda her şeyin berbat olduğunu biliyorum." Başımın üstünü öpüyor. "Ama iyi olacaksın."

Keşke ben de onun gibi parlak bir bakış açısına sahip olsaydım. "Bundan pek emin değilim."

"Hadi ama." Sırıtıyor. "Sen bir Covington'sın, lanet olsun. Bizler, akla gelebilecek en kötü şeylerden kurtulduktan sonra ayağa kalkıp evrene, küçük bir orospu gibi vurdukları için sahip oldukları tek şeyin bu olup olmadığını soran yeniden esnek pislikleriz."

Gülmeye başladım... Ta ki aklıma gelene kadar.

Artık kekelememekle kalmıyor, bu tam da *Cole'*un söyleyeceği bir şeye benziyor.

Tişörtündeki logoya bakıyorum.

Liam sporu sevmez, bu yüzden *Patriots* tişörtü giyerken ölü bulunmaz.

"Sen Liam değilsin."

Cole utangaç bir ifadeyle bakma nezaketini gösterdi. "Haklısın." Nefesini dışarı üflüyor. "Ben değilim."

İçime dolan öfke dalgasına karşı gözlerimi kapatıyorum. "Neden öyleymiş gibi davrandın-"

Kapı açılır ve ışık yanar.

"Her şey yolunda mı?" Jace soruyor, bakışları aramızda ping-pong yapıyor.

Cole konuşmaya çalışıyor ama ona fırsat vermiyorum.

"Hayır, değil." Cole'a ters ters baktım. "Cole, Liam olduğunu düşünmem için beni kandırdı."

Jace, üzerine yürüyüp onu boğazlamamak için tüm gücünü harcıyormuş görünüyor. "*Ne* yaptın?" Gözlerini kısarak bir adım daha yaklaşır. "Bunu neden yaptın ki?"

Cole bir küfür mırıldanarak burnunun kenarını sıkar. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum-"

"Yardım mı? Liam gibi davranmak onun iyileşmesine nasıl yardımcı olacak?" Jace kükrüyor. "Sana doktorları dinlememiz gerektiğini söylemiştim."

Lanet olsun. Jace ikimiz için de yeterince deli görünüyor.

Ancak, benim için bu savaşı vermesine ihtiyacım yok çünkü neden ikizi gibi davrandığını anlamasam da Cole'un zarar vermek istemediği açık.

İkisine de sakin olmalarını söylemek üzereydim ki Cole homurdanmaya başladı: "Doktorları dinlememiz gerektiğini biliyorum ama daha önce çok gergin görünüyordu. Düşündüm ki... Bilmiyorum. Sadece ona biraz normal davranmaya çalışıyordum-"

"Neyden önce?" Soruyorum, çünkü bir konuda karanlıkta bırakıldığım açık.

Daha doğrusu *biri*.

"Liam nerede?"

Jace bana bakmadan önce, "İyi iş, pislik," diye mırıldanıyor. "Her şey yolunda."

"Bana yalan söyleme." Cole'a baktım. "Neden Liam gibi davranıyordun?"

Jace ona öldürücü bir bakış fırlatır. "Koridor. *Şimdi*."

"Hayır," diye . "Öyleyse Tanrı yardımcım olsun, biriniz bana ne olduğunu söylesin-"

Acı şakaklarımda nabız gibi atıyor. O kadar şiddetli ki, beni nefessiz bırakıyor.

Bir sorun var.

Jace bir şeyler söylüyor ama onu duyamıyorum.

Çok korkuyorum.

Tepsi masasına vuruyorum. "Beni içeri alın!"

Geçmiş...

"W Neler oluyor?" Çığlık atıyorum, korku beni neredeyse felç ediyor.

"Aşağı in ve 911'i ara!" Jace telefonda bağırıyor Liam'ın yatak odasının kapısının diğer tarafında.

O kadar korkuyorum ki zor nefes alıyorum.

Ne oldu ona?

ve midem dehşet içinde, merdivenlerden aşağıya doğru koşarak iniyorum ve mutfaktaki telefona yöneliyorum.

Parmaklarım o kadar titriyor ki, numaraları tuşlamadan önce telefonu düşürüyorum.

"911, acil durumunuz nedir?" diğer hattaki bir bayan cevap verir.

"İhtiyacım var-" Sesim o kadar titriyor ki zar zor konuşabiliyorum.

Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Kardeşim için bir ambulansa ihtiyacım var." Annemin bana iki gün boyunca acil bir durumda adresimizi öğrettiğini hatırlayarak hemen ekliyorum: "101 Royal Manor Lane'de oturuyoruz. Lütfen çabuk gelin."

". Bana ne olduğunu anlatabilir misin, tatlım?"

Beni daha önce duymadı mı?

"Kardeşimin bir sorunu var. O on iki yaşında."

"Tamam, tatlım. Ambulans yolda. Ne olduğunu biliyor musun ki acil yardım ekibine söyleyebileyim?"

"Bilmiyorum," diye bağırıyorum. "Kimse bana söylemeyecek.

Lütfen acele edin." Telefonu hızla bırakıp yukarı çıkıyorum.

Liam'ı görmem gerek.

Onu daha iyi yapabilirim.

"Ambulans yolda." Kapıya vuruyorum. "Beni içeri alın."

Onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

"Aşağı in," diye bağırır Jace.

"Hayır."

Onu asla terk etmem, özellikle de acı çekiyorsa.

Bana en çok ihtiyacı olduğu

zaman. "Liam'ı görmek

istiyorum."

Jace yine, "Bianca, aşağı in," diye bağırıyor ama sesi doğru çıkmıyor.

Ağlıyor.

Midem bulanıyor ve katıksız bir panik omurgamı .

Jace asla ağlamaz.

"Liam!!" Kapıya daha sert vurarak bağırıyorum. "Liam, buraya gel!"

Onu görmek zorundayım.

Kalbim bir mengene gibi sıkışıyor ve gözyaşlarım görüşümü tıkıyor. "Liam'ı görmek ."

Neden onu görmeme izin vermiyorlar?

Kapıyı tekmelemeye başladım. "Liam!"

Buradayım, Liam.

Tam .

Her şey yoluna girecek. Bu işte

birlikteyiz.

Kapı kolu dönüyor ve ben bir saniye bile kaybetmiyorum. Sahip olduğum tüm güçle iterek açtım.

Bir saniye sonra beni büyük bir fırtınanın içinde bırakan

güç. Böyle bir şey olamaz.

Bu gerçek değil.

Beş dakika önce Jace ona en sevdiği keki yapıyordu. Ve şimdi.

Dolabının zemininde yatan sert, maviye çalan bedenini gördüğümde kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle çığlık atıyorum.

"Liam!" Adı ses tellerimden fırlıyor ve içimi yakıyor.

Cevap ver bana.

Uyan ve bana cevap ver.

Ama yapamaz.

"Kahretsin," diye

tıslıyor Jace.

Derin, geniş bir acı dalgası göğsüme yayılıyor, titreyene kadar boğazımı sıkıyor.

Serçe parmağıyla yemin etti.

Cole bir hamlede beni kucağına aldı ve merdivenlere yöneldi.

En sevdiğim insandan kalmak istemediğim için yol boyunca tekmeliyor ve çığlık atıyorum.

Artık burada olmasa bile. "Özür

dilerim," diye fısıldar Cole.

Tek yapabildiğim ağlamak. Sanki gözyaşlarım ve acım tek başına onu geri getirebilirmiş gibi.

Ama yapmayacaklar.

Çünkü Liam sözünü tutmadı.

Benden geriye kalanları kırdı.

Bölüm 8

Bana umutlu bir gülümseme veren Jace kolumu sıkıyor. "Sana kahvaltı getirdik."

Sanki bir işaretmiş gibi, Cole bir kağıdı uzatıyor. "Sosis ve yumurta."

Gözlerimi kapatıyorum, istiyorum.

"Bir haftadan fazla oldu, Jace," diye mırıldanıyor Cole. "Bundan kurtulamayacak."

Jace iç geçirir. "Biliyorum."

Ayak sesleri acı dolu keskin bir nefes alıyorum ve bunun tüm acımı alıp götürmesini diliyorum.

Beni uyarmadan terk etti.

Bir saniye önce kahvaltı için bize katılmasını bekliyorduk ve alışveriş merkezine gitmek için planlar yapıyorduk... ve bir saniye sonra gitmişti.

Tıpkı annemiz gibi.

"Siktir ," diye homurdanıyor Jace, ben odama dönen ayak seslerini duymadan önce. "Onu da kaybetmeyeceğim."

"," diye boğuluyorum.

Konuşmak istemiyorum.

Nefes almak istemiyorum.

Onun artık var olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum.

Eğer Tanrı merhametli olsaydı, beni de alırdı. Jace kollarını kavuşturdu. "Hayır."

Cole onun duruşuna uyuyor. "Bizi yap."

Eğer kalbime biri kaynak makinesi tutmuş gibi hissetmeseydim, inatçılıkları neredeyse komik olurdu.

"Beni terk etti," diye fısıldıyorum, göğsümde yeni bir acı dalgası kabarıyor.

Onsuz yaşayamayacağımı biliyordu.

Tek başıma başaramayacağımı biliyordu.

"terk etti," diye Cole, üzerimde yükselerek.

Cole her zaman huysuz bir pislikti, ama şu anda beni her zamankinden daha fazla kızdırıyor.

Ona ters ters baktım. "Git *başımdan*."

"Cole haklı," diye araya giriyor Jace ve gözlerine yansıyan acı benimkini de yansıtıyor. "Ama ne kadar acı verirse versin, devam etmenin bir yolunu bulmalısın."

Nasıl?

Hayatınızdaki en önemli iki insan ölmüşken nasıl yaşamaya devam edersiniz?

Kaybettiğiniz her şeyin sürekli hatırlatıcısı olmadan yepyeni bir günle yüzleşmek için nasıl uyanırsınız?

Tüm bu acıyı nasıl geride bırakırsınız?

Kolayca. *Geçmezsin.*

Çünkü zaman her yarayı iyileştirmez.

Sadece yara izleri bırakır.

"Yapamam." Yanağımdan süzülen gözyaşını silme zahmetine girmiyorum. "Bunun için bir nedenim yok."

Artık değil.

Annem yok, Liam yok... ve sahip olduğum tek anı, kalbimin durmaksızın acı çekiyormuş gibi hissetmesine neden oluyor.

Gürültülü bir çarpışma beni sıçrattı.

"Siktir git," diye ısırıyor Jace, öfkeyle kaynayarak.

"I-"

Yumruğuyla göğsünü yumrukluyor. "Biz varız Bianca. Hâlâ *biz* varız."

Karnımda rahatsız edici bir şey çalkalanıyor.

Suçluluk, farkındayım.

Çünkü yüzündeki kalbi kırık ifade, söylediklerimin onu ne kadar incittiğini gösteriyor.

Cole'un yaralı ifadesini fark ettim ve içten içe irkildim. *İkisini de incittim*.

"Onları ne kadar özlediğini biliyorum." Cole çaresizce omuz silkiyor. "Ama Jace ve ben... biz hâlâ buradayız. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

Pişmanlık ve utanç göğsümde düğümleniyor. Onlara önemsiz olduklarını hissettirmek istememiştim.

"Özür dilerim."

Annemi ve Liam'ı kaybetmek çok acı verici olsa da, bir adımı diğerinin önüne koyup kendimi toparlamaya çalışmak için çok önemli iki nedenim var.

"," diyor Jace. "Sadece burada bizimle ol." Bakışları Cole ve benim aramda gidip geliyor. "Çünkü onlar gitmiş olsa da biz *hâlâ* bir aileyiz."

Cole başını sallayarak dikkatini bana çeviriyor. "Bak, burada durup Liam ve Jace gibi mükemmel bir kardeş söz vermeyeceğim. Ama bunu atlatmana yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Anlaştık mı?"

Bakışlarıyla buluşmak için çenemi eğiyorum. "Anlaştık."

"Güzel." İçinde kahvaltımın olduğu çantayı işaret ediyor. "Şimdi soğumadan ye."

Jace'e bakıyorum. "Her zaman böyle otoriter midir?"

Dudakları seğiriyor. "Evet." Kahvaltı sandviçini poşetten çıkarıp yemek tepsime yerleştiriyor. "Benden alıyor. Şimdi ye."

Gülmek istemekle onlara sarılmak istemek arasında kaldım.

Kardeşlerime bakıyorum. Annem öldükten sonra bunu söylemeyi bıraktık ama nasıl hissettiğimi bilmelerine gerçekten ihtiyacım var. Liam'ı kaybettiğim için kalbim kırılmış olsa da, hala burada oldukları için minnettarım ve ikisi de benim için eşit derecede önemli.

"Seni seviyorum."

Kendini toparlamadan önce Jace'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir. "Ben de seni seviyorum."

"Lanet olsun, küçük kardeşim." Cole gözlerini devirir. "Bu hafıza kaybı seni çok yumuşatmış."

Sandviçten bir parça koparıp ona fırlatıyorum. "Pislik." Sırıtışı tamamen dişliydi. "Evet, ama yine de beni seviyorsun."

Benim var.

Yemeğimden doyurucu bir ısırık aldıktan sonra ağzımı peçeteyle siliyorum. "Teşekkür ederim-"

"Bugün biri kendini daha iyi hissediyor," diye cıvıldıyor hemşire kapıdan. Önündeki tekerlekli sandalyeyi işaret ediyor. "Bu şeyle bir gezintiye çıkmak ister misiniz?"

Neredeyse altı haftadır yatağa mahkum olduğum düşünülürse, kulağa cennet gibi geliyor.

İstesem de gülümsememi engelleyemezdim. "Kesinlikle."

Ayrılacağım için çok heyecanlıyım, kendi başıma ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Ne yazık ki, bacaklarım spagetti gibi hissediyor ve onun yerine tökezliyorum. "Vay canına," diyor Jace, kıçımı kırmadan önce beni yakalamak için acele ediyor.

"Sakin ol, katil."

Cole karşı tarafıma geliyor. "Şimdi iyi misin, Bambi?"

Zihnim evet diyor ama bedenim şiddetle karşı çıkıyor.

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Daha çok erken."

Jace'in buna tahammülü yok. "Hayır, öyle değil. Sen ."

Cole kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Ve seni yakaladık."

Biliyorum.

"Tamam," . "Hadi yapalım şunu."

Bölüm 9

"Ayardım istemediğine emin misin-"

Sawyer cümlesini bitiremeden banyonun kapısını kapatıyorum. Bana yaptığı teklif için minnettar olmadığımdan değil.

Bir kez olsun huzur içinde tuvalete gidebilmek istiyorum. Ve fizik tedaviye başlamam sayesinde koltuk değneklerine terfi ettim, bu da nihayet yapabileceğim anlamına geliyor.

Her şey yolunda giderse, yakında taburcu olacağımı umuyorum.

Tuvalete doğru topallayarak giderken aynadaki yansımamı görüyorum ve donup kalıyorum.

Vay anasını.

Beynim nihayet sekiz değil de sekiz yaşında bir genç olduğum gerçeğini kabul etmiş olsa da, nasıl görünebileceğimi pek düşünmedim.

"Woah."

Bir değneğimi lavaboya dayayarak halüsinasyon görmediğimden emin olmak için cama dokunuyorum.

Uzun siyah saçlar, bronz ten, iri kahverengi gözler, yüksek elmacık kemikleri, hafif kalkık bir burun ve dolgun dudaklar.

Görünüşümle ilgili son hatırladığım şey, garip görünümün timsaliydim... ama şimdi?

Şimdi tıpkı ona benziyorum.

Başımı hafifçe çevirerek boynumun yan tarafından aşağıya doğru uzanan yara izine bakıyorum. Yaklaşık on santim uzunluğunda ve köprücük kemiğimde duruyor. Solan pembe rengi bana yeni olduğunu söylüyor.

Doktorun bana kaza sırasında rüzgâr siperinden geçtiğimi ve bir cam parçasının boynuma saplandığını, şahdamarımı bir santimetreden daha az bir farkla ıskaladığını söylediğini hayal meyal hatırlıyorum.

Nefesimi tutarak gömleğimi yukarı kaldırdım ve karnımın alt kısmındaki yara izini inceledim. Annemle geçirdiğim kaza sırasında bir şarapnel parçası yüzünden bir böbreğime mal olan yara. Sadece hatırladığımdan daha küçük görünmekle kalmıyor, biraz da solmuş.

Ama yine de *annemin beni öldürmeye çalıştığı günü hatırlatıyor*.

Bu düşünceyi bir kenara itip odağımı olumlu bir şeye çevirerek gömleğimi yukarı kaldırıyor ve mallara göz atıyorum.

Göğüslerim devasa falan değil ama doğa ananın bana verdiklerinden dolayı kesinlikle hayal kırıklığına .

Vücudumun geri kalanını incelemek istiyorum ama mesanem küçük röntgen şovumu protesto etmeye başlıyor, bu yüzden hastane odama geri dönmeden önce işimi hallediyorum.

İçeri girdiğimde babam, kardeşlerim, Sawyer ve doktorum oldukça hararetli bir tartışma yapıyor gibi görünüyorlar.

Aman *Tanrım*.

Jace babamıza, "Hiç evde olmuyorsun," diye bağırıyor. "Ona bakabilmenin hiçbir yolu yok."

Tartışmalarını duymaktan ne kadar nefret etsem de Jace haklı. Hafıza kaybı olsun ya da olmasın, babamla ilgili en çok hatırladığım şeylerden biri var.

Onun yokluğu.

Bununla birlikte, son zamanlarda oyununu gerçekten hızlandırıyor ve beni sık sık ziyaret ediyor.

Babam çenesini kaldırdı. "İşten biraz izin alabilirim."

Jace kollarını kavuşturarak ona bakar. "Hayır. Dylan ve benimle birlikte bizim dairemizde kalıyor. Bu şekilde ona göz kulak olabiliriz."

Ona çocuk olmadığımı hatırlatmak istiyorum ama Jace'in kalbinin doğru yerde olduğunu ve sadece beni düşündüğünü biliyorum.

Babam gözle görülür şekilde . "Son baktığımda buranın babası bendim, Jace."

Jace homurdanır. "Sadece uygun olduğunda-"

"Dur!" Bağırıyorum, çünkü gerçekten buna bir saniye daha katlanamam.

Herkes bana bakıyor.

"Merhaba Bianca," diye selamlıyor Dr. Jones beni ve gözlerindeki acıma hissi hiç de yanlış anlaşılmıyor. "Biz de tam yaklaşan ameliyatınla ilgili planları konuşuyorduk.

boşaltın."

Normalde bu habere sevinirdim ama ailemin bu şekilde kavga etmesine neden oluyorsa sevinmezdim.

Babama ve Jace'e ters ters baktım. "Bunu kavga etmeden yapabilir miyiz?"

Sawyer bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Bianca haklı. Şu anda ihtiyacı olan şey kavga etmek değil ve bu hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecek. Aslında, neden *ona* ne istediğini ve nerede kalmak istediğini sormuyoruz?"

"Seninle kalabilir miyim?" Bir yanım ciddi olsa da şaka yapıyorum.

Jace'in Dylan'ı sevdiğini biliyorum, ama onda beni eden bir şeyler var ve nedenini bilmiyorum. Söylemeye gerek yok, onunla yaşama olasılığı tam olarak dört gözle beklediğim bir şey değil.

Sawyer Cole'a bakar. "Yani, dairemizde bir çekyat var."

Cole'un kaşları kalktı. "Evet." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "İstersen bizimle kalabilirsin-"

"Dylan ve benimle kalıyor," diye araya giriyor Jace. "Dairemizde fazladan bir yatak odası var."

"İçinde olduğunu hiç hatırlamadığı bir yatak odası." Babam Dr. Jones'a döner. "Daha önce onun tipik ortamlarında bulunmanın hafıza kaybına yardımcı olabileceğini söylemiştiniz, doğru mu?"

Dr. Jones başını sallar. "Evet, ancak bu hafızasının geri geleceğini garanti etmiyor."

"Ama kendi evinde olmak ona bunun gerçekleşmesi için en iyi şansı veriyor, değil mi?"

Başka bir baş sallama. "Bu kesinlikle kötü bir şey olmaz."

Babam Jace'e bakar. "O zaman anlaştık. Bianca eve geliyor."

Jace dişlerini öyle sert gıcırdatıyor ki toza dönüşmemelerine şaşırıyorum. "Bunun *Nadia* için sorun olmayacağından emin misin?"

Adını kokmuş bir yiyecekmiş gibi tükürüyor.

"Nadia?" bakarak tekrarlıyorum. " kim?"

"Babamın nişanlısı," diye mırıldanıyor Cole, burnu tiksintiyle kalkıyor.

Oh.

"... Hiçbir fikrim yoktu."

Açıkçası ne diyeceğimi ya da bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilemiyorum.

Demek istediğim, babamın mutlu olmasını istiyorum ve annem öleli on yıl oldu, bu yüzden onun sevgisini

hayat beklemeye alınmaz.

Ama bir yanım -büyük bir yanım- aşırı bir üzüntü hissetmekten kendini alamıyor.

Burada olmalı. Düzeltiyorum,

burada olmalılar.

"Birkaç ay önce nişanlandık," diye açıklıyor babam. "Ve Nadia henüz evde yaşamıyor. Gerçi yakında taşınmasını istiyorum, böylece bakımımda bana yardımcı olabilir-"

"Cesedimi çiğnemen lazım, ihtiyar," diye homurdanıyor Jace. "*Metresinin* küçük kız kardeşime anne rolü yapmasına hayatta izin vermem. Ayrıca, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Bianca'nın aklı başında olsaydı bu iş asla olmazdı."

Sözleri karşısında irkilmekten kendimi alamıyorum.

Suçluluk duygusu Jace'in yüz ifadesini renklendirir. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Ben sadece... sen bazı şeyleri hatırlayamasan da Cole ve ben hatırlıyoruz. İnan bana, Nadia'nın üvey annelik oynamasına izin vermek isteyeceğin bir şey değil." Ağır bir nefes üflüyor. "Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

Öyle olduğunu biliyorum.

"Haklı," diye ekliyor Cole, onu destekleyerek. "Pek çok insana güvenmiyorsun Bianca." Babama bakıyor. "Nadia hakkında hepimizin bildiği tek şey, o küçük seks görüşmen bittikten sonra evden gizlice kaçtığın fahişe olduğu."

Vay be. Bu çok sertti.

"Colton," diye tısladı Sawyer. "Pislik gibi davranmayı bırak."

"Nadia *hiçbir zaman* benim seks arkadaşım olmadı ve kesinlikle bir fahişe de değil," diye öfkeleniyor babam "Ve siz üçünüzün nişanlım hakkında hiçbir şey bilmemenizin tek nedeni, hepinizin onun etrafında olmayı reddetmeniz."

Aynı fikirde olmak bana ne kadar acı verse de, haklı olduğu bir nokta var. Babamın evlendiği bu kadını tanımak için herhangi bir adım atmışız gibi görünmüyor.

Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, Jace ve Dy- lan'la yaşamak ile babam ve bu Nadia denen kadınla yaşamak arasında bir seçim yapacaksam, içgüdülerime göre hareket etmek zorundayım.

Babama bakıyorum. "Bir gün Nadia'yla tanışmaya karşı çıkmazdım." Bakışlarım Jace'e takılıyor. "Ama teklif hâlâ geçerli olduğu sürece seninle ve Dylan'la yaşamayı tercih ederim."

Jace ile yaşamak, hiç tanımadığım bir kadınla ve hakkında pek bir şey bilmediğim babamla yaşamaktan çok daha rahat.

Jace gülümser. "Güzel. Çünkü Dylan ve ben seni gerçekten istiyoruz-"

"Dur bakalım," diye araya giriyor babam, sanki bir şey düşünüyormuş gibi. "Uzlaşmaya ne dersin?"

Ben . "Uzlaşma kulağa hoş geliyor."

Jace benimle aynı heyecanı paylaşmıyor. "Ne tür bir uzlaşma?"

Babam çenesini sıvazlıyor. "Evde yedi yatak odası var, bu da herkes için fazlasıyla yer olduğu anlamına geliyor." Etrafına ve hepimize bakıyor. "Neden Cole'la birlikte geri taşınmıyorsunuz?" Boğazını temizliyor. "Elbette Sawyer ve Dylan'ı da davet edebilirsiniz."

Jace'in burun delikleri alevlendi. "Aklını mı kaçırdın

sen?" "Kötü bir fikir değil," diye araya girdim.

Ailem ve Sawyer ile daha fazla zaman geçirme fikrini sevmekle kalmayıp, Dr. Jones'un dediği gibi evde olmak hafızamı düzeltmeme yardımcı olabilir.

Ne yazık ki, Jace bu fikre hemen karşı çıkar. "Bu berbat bir fikir Bianca. Hatırlamadığını biliyorum ama liseden mezun olduktan kısa bir süre sonra bir nedeni var."

Yüzüm düştü. "Oh."

Hayal kırıklığım elle tutulur olmalı çünkü iç geçiriyor. "Ama iyileşmen için sana en iyi şansı vermek istiyorum, yüzden yapacağım." Babama ters ters bakıyor. "İki şartla."

Babam geniş bir iç çekti. "Bu da ne?"

"Bir, bunu Bianca için yapıyorum, senin için değil, o yüzden bunun aramızdaki sorunları çözeceğini sanma. Ve ikincisi, biz oradayken Nadia annemin evine taşınmayacak."

Babamın tartışmak istediğini söyleyebilirim ama o akıllı bir adam ve bir kez olsun çocuklarını ön planda tutuyor. "Düğünden sonraya kadar taşınmayacak. Söz veriyorum."

Cole Sawyer'a bakar. "Geçici bir adres değişikliğine var mısın, İncil Thumper?"

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Bilmiyorum." "Lütfen,"

diye yalvarıyorum, muhtemelen buna hakkım rağmen. "Yapamam. Arkadaşlığımızı hatırlıyorum ama içimden bir ses seni yanımda görmekten gerçekten hoşlanacağımı söylüyor." Parmaklarımı çırpıyorum. "Tırnaklarımı boyamana bile izin veririm."

Kıza karşı açıklayamadığım bir yakınlık hissediyorum. Ayrıca, gerçekten iyi bir aurası var.

Bunun üzerine, ucuz bir çim sandalye gibi katlanarak gülüyor. "Peki, tamam. Eğer beni gerçekten orada istiyorsan... Bunu yapacağım."

Koltuk değneklerimi bırakıp kollarımı ona doluyorum. "Sen en iyisisin."

Bana tekrar sarılmadan önce kısa bir süre donup kalıyor. "Oh. Um... bu... güzel."

Cole gülüyor. "Sana yumuşadığını söylemiştim."

Ve , içimdeki o rahatsız edici his intikam duygusuyla geri döndü.

Bianca Covington da kim?

Bölüm 10

Her şeyi kavrarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Burası* benim yatak odam mı?"

Hatırladığımdan çok farklı.

Sekiz yaşımdayken, doldurulmuş hayvanlar ve bebekler geniş alanı dolduruyordu.

Şimdi... kitaplar, saç aletleri, oje, makyaj malzemeleri, ayakkabılar ve devasa bir gömme dolaba benzeyen bir şey var.

Bakışlarımı etrafta gezdirirken, uzak köşedeki pembe, üç aynalı makyaj masasını fark etmeden edemiyorum.

Odamdaki her şey morun çeşitli tonlarında. Bunun dışında. "Bu oldu Annemin." Cole diyor ki olarak Eğer cevap vermek benim söylenmemiş Soru.

Bu mantıklı. Pembe onun en sevdiği renkti.

Eskiden ben de öyleydim.

Sanki mutlu zamanları hatırlıyormuş gibi Jace'in yüzü aydınlanıyor. "O şeyi çok severdi. Babam bir yıl Noel'de bunu ona hediye ettiğinde yüzündeki heyecanı hatırlıyorum. Bir karıncaydı-"

"Fransa'dan antika," diye bitiriyorum sözlerini, anılar kafamda . "Sabahları ruj sürerken onu izlemeye bayılırdım."

Her zaman çok dikkatliydi. Çok titizdi.

Mükemmeldi.

Ve onun gibi olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Orta boy yatağıma doğru aksayarak ilerliyor, ipeksi mor yatak örtüsüne dokunuyorum.

On yıl önce, üzerinde tek boynuzlu atlar olan bir yorganım vardı.

Şimdi her şey farklı.

Artık mora boyanmış olan duvarlar bile. Koltuk değneklerimi ayarlayarak sendeleyerek dolabıma doğru ilerliyorum. Açmaya çalışıyorum ama sıkışmış.

"İşte," diyor Jace, bana bir kumanda uzatarak.

Dolap için uzaktan kumandalı bir kapı mı? "Buna neden ihtiyacım olsun ki?"

Cole bir kahkaha atar. "Kimsenin kıyafetlerini çalmasını istemedin."

Kayarak açıldığı anda nedenini anlayabiliyorum.

Vay anasını.

Eğitimsiz bir göz için bile, buradaki her şeyin çok pahalı ve çok tasarımcı olduğu gerçeğini saklamak mümkün değil.

Ayrıca *çok* cimri ve dikkat çekici.

Beş beyaz düğmeli gömlek ve ekose etek dışında her şey.

"Bu benim okul üniformam mı?"

Evet demelerini umuyorum çünkü buradaki tek normal kıyafetler onlar.

"Evet," diye cevaplıyor Jace. "Yarınki büyük gün için hazır mısın?"

Yakın bile değil.

Belli ki Royal Hearts Akademisi'nde son sınıf öğrencisiyim.

Okulun ilk iki ayını kaçırdığım için sınıf tekrarı yapmak zorunda kalacağımdan endişeleniyordum, ancak babam müdürle konuştuğunu ve notlarım iyi olduğu sürece yılı tamamlamama ve sınıfımın geri kalanıyla birlikte mezun olmama izin verileceğini söyledi.

Jace ve Cole, *müdürle konuşmanın* okula çek yazmak geldiğini ağzından kaçırdı.

Her iki durumda da, devamsızlığımın ve kazamın zamanında mezun olmamı etkilemeyecek olmasına sevindim.

Yine de herkese hafıza kaybım olduğunu açıklamak zorunda kalacağım için gerginim.

Mavi-beyaz amigo lider eteği, ona uygun bir üst ve bir dizi ponponla karşılaştığımda şaşkınlıktan yerimde duramıyorum.

"Ben amigo mıyım?"

Tıpkı annemin istediği gibi.

"Hayır, küçük kardeşim. Sen amigo kızların *kaptanısın*," Cole.

Koltuk değneklerimi gösteriyorum. "Bu bir sorun olabilir."

Cole'un gözlerinde hüzün titreşiyor. "Evet."

"Ama hey," diyor Jace. "Takımdaki kızlarla yakındın, bu yüzden eminim yeni kaptan kim olursa olsun onlarla takılmana izin verecektir."

Cole . "Pek olası değil."

"Çeneni kapatır mısın?" Jace mırıldanıyor. "Onu korkutmaya çalışmıyorum."

Ve işte yine sanki odada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşuyorlar.

"Neden korkayım ki?"

"Çünkü Royal Hearts Academy sıradan bir lise değil," diyor Dylan kapı aralığından.

Sawyer ürpererek ekliyor: "Burası cehennem gibi bir yer." "Her yer, tek yetenekleri ailelerinin kredi kartlarını araklamak ve daha az şanslı kaba hakaretler savurmaktan ibaret olan zengin şeytanlarla dolu."

Lanet olsun. Hiç de olmak isteyeceğim bir yere benzemiyor.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Gerçekten mi?"

Jace nefesini dışarı üfler. "Bu kadarı da fazla."

"Üzgünüm," diyor Sawyer. "Ama onun yerinde olsaydım neye bulaştığımı bilmek isterdim." Sawyer tekrar bana bakarak, "Seni korkuttuğum için özür dilerim," diye ekliyor. Amigo üniformamı işaret ediyor. "İyi tarafından bakarsak, gerçekten güzel ve popülersin, bu yüzden eminim iyi olacaksın."

"Popüler *biriydi*," diye mırıldandı Dylan.

Hepimiz ona baktığımızda omuz silkiyor ve "Bianca'da amne- sia var, bu da onun dezavantajlı olduğu ve onlar için resmen taze et olduğu anlamına geliyor" diyor. Kendisini işaret ediyor. "Ve son senesinde acemi olan biri olarak, sana biraz tavsiye vermenin adil olacağını düşünüyorum."

Can kulağıyla dinliyorum. "Bu da ne?"

"Biraz vurdumduymaz olun ve kimseden bir bok almayın çünkü o akbabalar yarın boka üşüşen sinekler gibi üzerinize üşüşecekler."

Midem bulanıyor. "Oh."

"O bir Covington, bebeğim," diyor Jace. "Kimse onunla uğraşamaz."

Güven verici sözlerine rağmen, yüz hatlarını kaplayan endişeyi görüyorum.

Cole yatağıma uzandı ve iç geçirdi. "Hâlâ oraya gidiyor olsaydık kimse ona bulaşmazdı... ama gitmiyoruz." Jace'e bakıyor. "Bu da onu artık koruyamayacağımız anlamına geliyor."

Tanrım. Burayı bir eğitim kurumu yerine lanet bir savaş alanı gibi gösteriyorlar.

"İyi olacağım," diye herkesi temin ederim.

Ayrıca, ne kadar kötü olabilir ki?

Bölüm 11

J Arabanın kapısını açtığım anda Ace beni durdurdu. "Öğle yemeği için paraya ihtiyacın var."

"Oh...doğru."

Bana elli dolarlık bir banknot uzattı. "Al."

Göz kırpıyorum. "Uh... bu ayki öğle yemeği parası olmalı, değil mi?" "Hayır," diyor Dylan yolcu . "Eğer bir bu yerde iyi bir yemek."

Ona minnettar bir gülümseme gönderip çantama ve sırt çantamı omuzlarıma alıyorum.

"Beni için teşekkürler. Üçte görüşürüz." Koltuk değneklerimi kaptığım gibi ayağa fırladım.

Jace arabadan inerken. "Ne yapıyorsun?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Seni içeri götüreyim." Göğsüne vurarak insanlarla dolu otoparka bakıyor. "Çünkü *ben* onun ağabeyiyim. Ve eğer ona bulaşırsanız hepinizin ağzına sıçarım."

Tehdidini ciddiye almayan yakınlardaki birkaç çocuk kahkahalarla ulumaya başlar.

"Dostum, sen buraya kırk yıl önce falan gitmiştin," diye sesleniyor adamın biri. "Artık kimse seni umursamıyor."

Daha fazla . *Mükemmel*.

Yanaklarım kızarıyor. Kelimenin tam anlamıyla yerin beni yutmasını istiyorum. Daha doğrusu Jace'i yutmasını, böylece beni utandırmaktan vazgeçmesini.

Yardım için Dylan'a bakıyorum.

Neyse ki, çabuk kavradı. "Kes şunu, Jace. Bianca iyi olacak."

Kardeşim bunu kabul etmedi. "Bir dakika içinde döneceğim."

Dylan parmağını ona doğru uzattı. "Buraya gel."

Bunu yaptığında, kulağına öyle bir şey fısıldar ki, adamın gözleri şehvetten kararır ve puslanır.

İğrenç.

Jace bana baktı. "Bir kez daha düşündüm de, bence bunu kendi başına halledebilirsin."

Jace sürücü koltuğuna atlarken Dylan'a, "Teşekkür ," diyorum.

Görünüşe göre onun hakkında tamamen yanılmışım çünkü o aslında oldukça havalı.

Derin bir nefes alarak binanın içine doğru ilerliyorum.

Sanki herkesin gözü üzerimdeymiş gibi hissediyorum ve arkamdan bir sürü fısıltı geliyor.

"Öldü sanıyordum?" gibi şeyler.

Ya da "Geri döndüğüne inanamıyorum. Caitlyn ." Ve

"Boynundaki şu yara izine bak."

Başımı eğmeye ve dalga yaratmamaya o kadar odaklanmışım ki, dolabıma giderken birine çarpıyorum.

"Önüne baksana ucube," diye cıvıldıyor bir kız. "Özür dilerim,"

diye mırıldanıyorum güzel, ince sarışına.

Kusursuz makyajı ve mükemmel şekillendirilmiş saçlarıyla bir dergi kapağına aitmiş görünüyor.

Etrafını bir kurt sürüsü gibi saran aynı derecede güzel kız grubunu fark etmeden edemiyorum.

Saldırmaya hazırım.

Elindeki mavi beyaz spor çantasına bakıyorum. Benim dolabımdakiyle eşleşiyor. Amigo üniformalarımın ve ponponlarımın hemen yanında.

"Sen amigo musun?"

Eğer öyleyse, bunlar arkadaş olmam gereken kızlar. Her ne kadar şu anda arkadaşça görünmeseler de.

Kız yüzünü buruşturur. "Vay canına. O kaza senin de tüm beyin hücrelerini almış olmalı."

İnsanlar etrafımızda toplanmaya başlıyor, bir

çember oluşturuyorlar. "Dostum, Caitlyn'in taşakları

var" diye sesleniyor bir adam.

"Bianca," diye bağırıyor başka bir adam. "Bırak ."

Kavga etmek istemiyorum. Sadece arkadaşlarımla tanışmak ve bu okul yılını huzur içinde geçirmek istiyorum.

"Caitlyn, değil mi?" Omuzlarım çöktü. "Bakın, sanırım yanlış bir yaptık. Hastaneden yeni çıktığım ve hafıza kaybım olduğu için her şey benim için biraz bulanık-"

Caitlyn bana bir adım atıyor ve geri neden oluyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım ucube. Sen benim umurumda değilsin, buradaki hiç kimse de değil. Hepimizi ilgilendirdiği kadarıyla, o kazada küçük lezbiyen sevgilinle birlikte öldün."

Başım dönüyor.

Öldü mü?

Lezbiyen sevgili mi?

"Biri öldü mü?" Anlamadığım için soruyorum.

Jace ve Cole bana kaza hakkında hiçbir şey söylemediler.

Annem ve Liam'ın ölümüne verdiğim tepkiye bakılırsa, neden versinler ki?

Kalbim kendi üzerine katlanıyor.

Bir *ölüm* daha.

Boğazım kilitleniyor. *Nefes*
alamıyorum. "I-uh. Gitmem
gerekiyor."

Hasta olacakmışım gibi
hissediyorum. Düzeltiyorum: Hasta
olacağım.

Safra yemek borumdan yukarı çıkarken midem bulanıyor. Herkesin önünde kusmadan önce tuvalete gitmem gerekiyor. "Çekilin lütfen."

"*Bana* hareket etmemi söyleme, amcık," diye
tıslıyor Caitlyn. Peki, tamam. Hareket *edeceğim*.

Ama yapamam... çünkü kızlardan oluşan ekip dağılıp gitmemi engelliyor.

Hayır, , hayır. "Lütfen, mo-"

Artık çok geç.

Midem büyük bir dalgayla sarsılıyor ve kendimi durduramadan mısır gevreğimi Caitlyn'in ayakkabılarının üzerine kusuyorum.

İnsanlar kahkahalarla ulumaya başlar.

"Lanet olsun. Kaltak *geri döndü*," diye kıkırdıyor birisi.

"Özür dilerim," diyorum kuru nefesler arasında. "Çok üzgünüm-"

Beni itiyor ama henüz ayaklarımın üzerinde çok iyi duramadığım için yalpalıyorum ve sallanıyorum.

Kendi kusmuk havuzumda kaymadan hemen önce. "İğrenç"
diye sızlanıyor biri.

Kızın biri öğürür gibi bir ses çıkararak herkesin gülmesine neden olur. "Ne tren enkazı ama."

gerek yok, çünkü ben de şu anda *tam olarak* böyle hissediyorum.

I Banyoda temizlenmek için elimden geleni yaptım ama hala eteğime sinen hafif bir kusmuk kokusu var.

Herkesin yardım edemediği ama ne zaman bir sınıfa girin.

O kadar kötüleşti ki, Jace'e mesaj atıp benim için başka bir üniforma bırakıp bırakamayacağını sormaktan başka çarem kalmadı.

Elbette yaptı ama bu fısıltıları ve yorumları durdurmaya yetmedi.

Bugün buraya arkadaşlarımla yeniden bağlantı kurmayı ve uyum sağlamayı çok isteyerek geldim ama resmen sosyal bir dışlanmışım.

Öğle yemeğimi tuvalette geçiriyorum çünkü insanlar masalarına oturmama izin vermiyor.

Bu kadar popüler olan biri için, eski Bianca'nın görünürde gerçek bir arkadaşı yok gibi görünüyor.

Peki ya bu yeni Bianca?

Düpedüz yalnız.

Yapabileceğim tek şey Caitlyn'den özür dilemek ve ona yeni ayakkabılar almayı teklif etmek.

Belki o ve ben -ekibin geri kalanıyla birlikte- okuldan sonra bir alışveriş gezisine .

Dedikodu yapabiliriz, gittiğimden beri kaçırdığım her şeyi bana anlatabilirler ve ben de onları yeniden tanıyabilirim.

Hepimiz bir zamanlar arkadaştık, yani bir noktada benden hoşlanmış olmalılar.

Caitlyn'e ve ekibin geri kalanına yaklaşmak için doğru zamanı bulmalıyım ki işleri koyabileyim.

Neyse ki, onlar banyoya girdiğinde şansım oluyor.

Sandviçimin kalanını yakındaki bir çöp atarken bakışlarımı ona çevirdim.

"Bak, Caitlyn, gerçekten üzgünüm-"

Yanağıma sert bir yumruk yıldızları görmemi sağladı.

Sersemlemiş bir halde, şimdi zonklayan elmacık kemiğimi avuçluyorum. "Ne be?" Caitlyn, "Kapıyı kilitle," diye talimat veriyor.

Mandalın hafif tıkırtısını duyuyorum ve kalan kız grubu etrafımda sıkı bir çember oluşturuyor.

Lavaboya yaslanmış koltuk değneklerime uzanıyorum ama elimden kapıyorlar. "O kadar hızlı değil, kaltak."

Hepsine bakıyorum. Bana neden bu kadar kötü davrandıklarından emin değilim ama gözlerindeki saf nefret bana aramızda her ne geçtiyse kötü olduğunu söylüyor.

Gerçekten kötü.

"Ben-"

Yanağıma inen bir başka sert yumruk başımı döndürüyor.

Geçmiş...

Ellerimi çırpıyorum. "Hadi gidelim, sürtükler!"

Yemin ederim ki, bu değersiz fahişeler dans ederek bir kağıt torbadan bile çıkamazlar.

Rutin o kadar da zor değil.

Hoparlördeki bir düğmeye basıyorum ve spor salonunu müzik kaplıyor. "Tekrar."

Amber'ın dönüp yanlış yöne doğru yalpalayarak doğrudan Caitlyn'e çarpmasını izlerken göğsümde bir kızgınlık iniltisi dalgalanıyor.

Tabii ki bu bir domino etkisine neden oluyor ve hattın geri kalanını bir kasırgadaki ağaç dalları gibi sallanmaya ve sallanmaya gönderiyor.

Sadece çok daha az zarif.

"Oh, Tanrı aşkına." Ellerim yumruk oldu. "Sizi anasını siktiğimin *salakları*."

Amber'a doğru yürüyorum. "Solunla sağını ayırt edemeyecek kadar aptal olduğun halde neden benim takımımda olduğunu bir daha hatırlatsana bana. Bütün düzeni mahvettin, salak herif."

Caitlyn, "Biraz ara verseydiniz belki de böyle ," diye tersliyor. "Üç saattir bir yudum su bile içmeden antrenman yapıyoruz."

Ona ters ters baktım. "Oh, su ister misin?" Masadan su şişemi kapıp içindekileri başından aşağı döküyorum. "Bu nasıl?"

Saçları ve gömleği ıslanırken herkes soluk soluğa kalıyor ama umurumda değil. Bu pisliklerin sadaka ve bedava yolculuk beklemesinden bıktım. Bu sürtükler öğrenmek zorunda.

Gerçek dünya adil değildir ve bunu ne kadar çabuk anlarlarsa o kadar iyi olur.

Çünkü takımımdaki yerlerini korumak istiyorlarsa, bunun için sürekli olarak kıçlarını yırtmaları gerekecek, çünkü amigo lideri olmak güzel bir üniforma ve ponponlardan daha fazlasıdır.

Ellerim kalçalarımda, her günlük eleştirilerini vererek sıraya giriyorum.

"Renee, nasıl sayılacağını biliyor musun?"

Şaşkınlık yüzünü renklendiriyor. "Uh, evet."

"O zaman neden atlayışlarını sürekli bir saniye geciktiriyorsun?"

Belli ki utanmış, yere bakıyor. "Bilmiyorum."

"Pekala, sana bunu çözmeni öneririm. Aksi takdirde yarın sabah okulun önünde üzerinde 'Üçe kadar saymayı bilmiyorum çünkü ben bir aptalım' yazan bir tişörtle dikiliyor ."

Çizgide ilerliyorum. "Courtney, ayak parmağına dokunurken ayak parmaklarını göstermeni kaç kere söylemem gerekiyor?"

Alt dudağı titriyor. "Özür dilerim."

"Evet, bir amigo kız için üzgün bir bahane." Ellerimle karate yapıyorum. "Ayak parmaklarına dokunmak, çirkin erkek arkadaşın seni boktan kamyonunda kırk saniye boyunca becerirken bacaklarını havada tutmaktan farklıdır. Bacaklarınız düz olmalı ve ayak parmaklarınız her zaman sivri olmalı. Bir daha söyletme bana."

İç çekerek bir sonraki kıza geçiyorum. *Morgan'a.* Onu tanıdığımdan beri başıma bela oldu ve burada olmayı hak etmiyor.

Ancak, belli bir *yeteneği* var. Amigolukla ilgili olmaması çok kötü.

Bu, takım ondan çalmamın nedenlerinden sadece biri.

"Bunu şekerle kaplamayacağım, düve. Beş kilo ver yoksa o koca kıçını takımdan atarım." Eğilerek tısladım, "Bu sefer *ne* teklif ettiğin umurumda değil."

Morgan aslında şişman değil, ama hepimiz gibi formda değil, bu da zıplamalarının yeterince yüksek olmadığı ve bunun fark edildiği anlamına geliyor.

Konuşmaya başladı ama ben elimi kaldırarak diğer kıza odaklandım.

Daha önce herkesin yuvarlanmasından sorumlu olan kişi. "Am- ber, bana sağ elini ver."

Yaptığında, üzerine siyah bir kalemle R harfi çiziyorum. Sonra soluna L harfini çiziyorum.

Belki bu aptala sağını solunu öğretir.

Hâlâ çok heyecanlı olduğum için, iyi bir önlem olsun diye ön kafasına *aptal* kelimesini yazıyorum.

"Beni aksi yönde ikna edene kadar bunları yıkamayın. mı?"

Gözleri yaşlı, başını sallıyor.

Son kıza geçiyorum. *Caitlyn*.

Geçen yıl Morgan yerine benim takım kaptanı olmam için oy vermişti ama bu yıl sanki her adımda benimle savaşmaya kararlı gibi.

Neyse ki iyi olduğu için onu takımdan atamıyorum.

Gerçekten iyi.

Yine de ona bildirebilirim.

"Ve *sen*. Umarım profesyonel bir amigo kız olmayı planlamıyorsundur çünkü iyi yapabileceğin tek şey bacaklarını açmak olacak. Tıpkı servet avcısı annen gibi."

Gözlerinde ateş parlıyor ve ona kendi gözlerimle meydan okuyorum çünkü kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp onu göndereceğim.

Yüzüne rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyorum. "Söyleyecek bir şeyin var mı?" gibi ağzını açıyor ama sonra . Gülümsemem hınzırca. "Akıllı kız."

Ellerimi çırpıyorum ve müziği tekrar açıyorum. "Yine, humpty dumpties."

Bölüm 12

Kafatasıma vuran acı o kadar kötü ki görüşüm bulanıklaşıyor.

O kadar çok tekme ve yumruk geliyor ki Bu şekilde hepsini savuşturmam mümkün değil.

Onlar bana hak ettiğimi vermeye devam ederken yapabileceğim tek şey yerde bir top gibi kıvrılmak.

Benden bu nefret etmelerine şaşmamalı. *Onlara karşı düpedüz kötüydüm*.

Biri eğildi. Amber, sanırım.

Bir kalem çıkarıyor ve alnıma bir şeyler karalamaya başlıyor.

"Özür dilerim."

Göz çukurumdan bir acı şimşeği fırlıyor. "Kapa çeneni."

Başka biri saçımdan bir tutam koparırken ve başka bir kız burnumu tıkarken boğazımdan bir çığlık kopuyor.

Bir an sonra ağzıma sıvı doluyor. Suyun içinde boğuluyor ve ciğerlerime biraz hava çekmeye çalışıyorum ama faydası yok.

Caitlyn hayatında gördüğü en komik şeymiş gibi gülüyor. "Suyunu beğendin mi?" Eğiliyor. "Ne oldu? Biraz daha ister misin?"

Ciğerlerim yanıyor ve gözlerimin önünde beyaz lekeler oluşuyor.

Öleceğim.

Ve en kötüsü de... Yaptıkları şey için onları suçlayamıyorum bile.

Çünkü bunu ben yarattım... onları ben yarattım. Daha doğrusu *o* yarattı.

Sonunda işkence sona eriyor.

Amber, "Bunu sana yaptığımızı birine söylersen bir dahaki sefere on kat daha kötü olur," diye tıslıyor.

O kadar acıyor ki konuşamıyorum bile.

Caitlyn koltuk değneklerimi tutuyor. "İyi davranıp bunları geri verirdim ama sen hiçbir şeyi hak etmeyen küçük, kötü bir kaltaksın."

Koltuk değneklerimi başka bir kıza verdi. "Yak onları." Çömelip yüzüme tükürüyor. "Bir daha asla bize doğru nefes alma, anladın mı?"

Gözlerim doluyor ve başımı sallıyorum. Kendimi çok aşağılanmış, çok kederli hissediyorum.

Çok değersiz.

Amber kıkırdayarak telefonuyla bir fotoğrafımı çekiyor. "Güçlüler nasıl da düştü."

"*Ne* yapmışlar?" diye gürlüyor babam hastane odasına girerken.

Üç gün önce taburcu olduğum hastanenin aynısı. Bu nasıl bir ironi?

İyi tarafından bakarsak, hasarın çoğu yüzümü ve vücudumu sayılarla boyanmış bir portre gibi çürükler şeklinde.

Aldığım her nefeste zonklayan kırık kaburgam dışında.

Jace her geçen saniye daha da sinirlenerek, "Ona saldırdılar," diye açıklıyor.

"Bir grup liseli kevaşeyi öldürmesi için bir tetikçi tutmanın hapis cezasının ne olduğunu bana tekrar hatırlatır mısınız?" Cole homurdanıyor.

Sawyer sırtını ovuyor. "Bianca'nın her zaman *hoş biri* olmadığını biliyordum, ama onu bir araya getirip banyoda üzerine atlamak..."

"Berbat ötesi." İfadesi tiksintiyle dolu olan Dylan bana bakıyor. "Onlara kendi ilaçlarından tattırmamı ister misin?"

Her ne kadar teklifini takdir etsem de, iki yanlışın bir doğru yaptığına inanmıyorum.

İçimden bir ses eski halim için aynı şeyi söyleyemeyeceğimi söylüyor. Jace yumruklarını sıkıyor. "Bunu yanlarına bırakamayız."

"Polisi aramalıyız." Cole'un yeşil gözleri öfkeyle parlıyor. "O küçük sürtükleri tutuklatın."

Baba telefonunu çıkarır. "Güven bana evlat, onlarla işim bittiğinde-"

Telefon görüşmesi yapmadan önce onu hemen durduruyorum. "Polisi aramanı istemiyorum."

Hepsinin bir kez olsun iyi anlaştığını duymak ne kadar güzel olsa da, istediğim bu değil.

Beş çift göz şaşkınlıkla kırpışır.

Jace bana başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Neden olmasın?" Derin bir nefes alıp veriyorum. "Çünkü bunu hak ettim."

Bu onların kafa karışıklığını gidermek için hiçbir şey yapmaz. "Bianca," der Sawyer . "Kimse bunu hak etmiyor."

Yanılıyor. "Aynı fikirdeydim ama onlar beni döverken... bilirsin işte. Bir flashback yaşadım." Nemli avuçlarımı eteğime sildim. "Ben-ah. Onlara *gerçekten* kötü davrandım." Gözyaşlarım görüşümü engelliyor çünkü kendimi korkunç biri gibi hissediyorum. "Hayatlarını çekilmez hale getirdim ve sanırım bugün kendilerini korumak ve artık buna katlanmayacaklarını bildiğimden emin olmak için bana saldırdılar."

Ve onları zerre kadar suçlayamam.

Sawyer ve Dylan bakıştılar.

Kimsenin beni savunmaya geçmemesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Eski Bianca baştan aşağı çürümüştü.

Ne yazık ki onun davranışlarının bedelini ödeyen benim.

Bir sonraki düşüncemle midem bulanıyor. Okulda kaç tane düşmanım olduğunu ancak Tanrı bilir.

Sonunda Jace konuşur: "Bianca, ne demek istediğini anlıyorum ama de bir şeyler yapmalıyız. Yaptıkları şey... aşırıydı."

Cole başıyla onaylıyor. "Geçmişte onlara ne kadar sürtüklük yaptığın umurumda değil, bu sana böyle saldırmalarını gerektirmez. Tanrı aşkına, etrafta dolaşmak için koltuk değneklerine ihtiyacın var. İstesen bile kendini savunamazsın."

"İşte tam da bu yüzden yaptılar," diye fısıldıyor Dylan, derin düşüncelere dalmış gibi görünerek. "O düşmüşken saldırmak istediler."

Sawyer sinirli bir nefes çekti. "Bu da bunun kontrolden çıkmış fevri bir hata olmadığı anlamına geliyor." Yüzü buruşuyor. "Hesaplanmıştı."

Cole alnını ovuşturur. "Dostum, kızların bu kadar kindar olabileceğini kim bilebilirdi ki?"

Sawyer ve Dylan ona *"Duh*" der gibi bakıyorlar.

Babam telefonunu kaldırdı. "Hepsini saldırı suçundan tutuklatıp hapse attıracağım." Gözlerinde hüzün titreşiyor. "Tatlım, biliyorum ben her zaman..." Sesi kesiliyor ve tekrar deniyor. "Senin güvende olduğundan ve o kızların sana yaptıklarının bedelini ödediğinden emin olmalıyım."

Jace'in ifadesi yumuşuyor ve bir kez olsun bizim fa- ther'e ayakkabısının altı kirlenmiş gibi bakmıyor.

"Dur bakalım," diyorum aklıma bir fikir gelince. "Sanırım daha iyi bir çözümüm var."

Eğer Caitlyn ve amigo kızların geri kalanı gitmemi istiyorsa ve tüm okulun benimle ilgili önyargılı bir düşüncesi varsa... belki de yeni bir yere gitmem en iyisidir.

Bu şekilde Bianca yeni bir başlangıç yapabilir ve geçmişte yaptıkları ve insanlara davranışları yüzünden yargılanmaz.

"Okul değiştirmek istiyorum."

Jace ve babam şaşkın bir şekilde bakışırlar.

"Neden?" Cole soruyor. "Tüm arkadaşların-" Her şeyin farkına vardığı anı görebiliyorum. "Doğru."

Babam başını sallar. "Kesinlikle olmaz. Royal Hearts Akademisi çok prestijli bir okuldur. Üniversite başvurularında muhteşem görünen bir okul. Bu kızların senin geleceğini mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Jace omuz silkiyor. "Ayrıca, transfer olabileceğin tek okul Royal Manor Lisesi."

"Ve güven bana, oraya gitmek istemezsin. Orası şehrin kötü tarafındaki çeteler ve haydutlarla dolu." Cole gözlerini kısar. "Futbol takımlarının berbat olduğundan bahsetmiyorum bile."

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Dört saat boyunca RHA'daydım ve tuvalette üzerime atladılar," diye hatırlatıyorum onlara. "Ayrıca, yeni bir yere gitmek bana taze bir başlangıç sağlar."

"Hayır," diye karşı çıkıyor babam. "Bu söz konusu bile olamaz."

Tedirgin bir şekilde hastane yatağına düştüm. Savaşmadan yerinden kımıldamayacağı açık ve ben bir gün için yeterince savaştım.

"Hâlâ tutuklanmalarını istemiyorum-" diye söze başlıyorum, ta ki Caitlyn'in bana söylediği bir şeyi hatırlayana kadar. "Kaza..."

Kelimeleri söylemeye bile dilim varmıyor.

Jace'in kaşları çatılır. "Sorun nedir?"

Titrek bir nefes almaya zorlarken sırtımdaki kaslar geriliyor. "Biri mi öldü?"

Jace sertçe nefes veriyor ve bana doğru bir adım atıyor, her an patlayacak bir bombaymışım gibi yaklaşıyor. "Bunu nereden duydun?"

Ona gerçeği söyledim. "Caitlyn. O benim..." Duraksıyorum çünkü hâlâ kafamı çalışıyorum. Yine de eski hayatımla ilgili hiçbir şey artık beni şaşırtmıyor, bu yüzden sanırım tamamen ihtimal dışı değil. "Lezbiyen sevgilimin kazada öldüğünü söyledi."

Söylemeye gerek yok, herkesin nutku tutuldu.

Ben de dahil, çünkü bu kız hakkında *hiçbir şey* hatırlamıyorum.

Jace ağzını kapatır, sanki söyleyeceği doğru kelimelere karar vermeye çalışıyormuş gibidir.

Cevaplar için Cole'a bakıyorum ama o da kilitli. Sonra

Sawyer'ı deniyorum ama o da ayaklarına bakıyor.

"Lütfen *biri* bana ne olduğunu anlatabilir mi?"

Bir dakika daha geçtikten sonra Jace, "Gerçekten bilmiyoruz," diye cevap veriyor. "Biz orada değildik."

Anlaşılabilir, ama yine de benden daha fazla şey biliyor olmalılar. "Ama sonra ne olduğunu hepiniz biliyorsunuz, değil mi?" Elimi titreyen karnıma bastırıyorum. "O... o öldü mü?"

Cole'un ağzındaki çizgiler geriliyor, sanki konuşmamak için elinden geleni yapıyor. Bana gerçeği söylemesi için sessizce yalvarıyorum çünkü Liam gibi davrandıktan sonra bana bu kadarını borçlu.

"Hayley başaramadı," diye fısıldıyor sonunda.

İsmi hatırlayabildiğim bir isim olmamasına rağmen, kalbim kederle çarpıyor.

Bir *ölüm* daha.

Başımın üzerinde kötü bir kehanet varmış ve sevdiğim her kimse Azrail'le tanışmaya mahkummuş gibi hissetmeye başladım.

"Aman Tanrım."

Başım dönüyor. *Daha fazla dayanamıyorum*.

"Şu anda her şeyin berbat olduğunu biliyorum," diyor Jace beni çekerek. "Ama hepimiz senin için buradayız."

Ne süre için?

Onların da ölmesi ne kadar sürer?

Gözyaşlarımı silme bile girmedim. Sadece

düşmelerine izin verdim.

Değer verdiğim herkes öldükten sonra yaşamanın ne anlamı var?

Jace babamıza bakar. "Bir kez daha düşündüm de, belki de yeni bir başlangıç o kadar da kötü bir fikir değildir."

Babamın yüz ifadesi ciddiydi. "Ben halledeceğim."

Bölüm 13

I Jace'beni ilk günümde RHA'ya bırakırken aşırı korumacı olduğunu ama Royal Manor Lisesi'ne bırakırkenki haliyle kıyaslanamaz bile.

Ama bu sefer Dylan'la değil. Cole ile birlikte.

Ve ikisi de beni deli ediyor.

"*Kimseyle* konuşma," diyor Jace. "İyi görünmeleri umurumda değil."

Ona bu şekilde yeni arkadaşlar edinmemin zor olacağını hatırlatmak istiyorum ama sonra Cole, "Biri sana uyuşturucu teklif ederse, sakın alma" diyor.

Hay Allah. *Ciddi olamazlar*.

"Uyuşturucuya hayır de," diye mırıldandım. "."

"Biri seni yalnız başına bir yere götürmeye çalışırsa," diye homurdanıyor Jace, eli direksiyonun etrafında sıkılaşıyor. "Kaçın çünkü bu bir tuzaktır."

"Ama taşaklarını tekmelemeden önce değil." Cole bakışlarını bana çevirdi. "Çünkü asla bilemezsin. Seks ticareti yapıyor olabilirler."

Ağzım açık kaldı. "İkinizin *işi bitmedi* mi?"

Jace arabayı boş bir yere çeker ve motoru durdurur. "Hayır." Arkasını dönüp bana baktı. "Sana bir şey getirdim."

"Ne?"

Cebinden metal bir nesne çıkarır. Bir saniye sonra küçük bir bıçak çıkıyor.

Ona inanamayarak baktım. "Bana bıçak mı aldın?"

"Çakı," diye düzeltiyor. "Korunmak için yanınızda taşıyın."

Etrafıma bakıyorum. Herkesin normal sokak kıyafetleri giymiş olması ve aralıkta çalan rap müziğin cılız sesi dışında, burası tıpkı Royal Hearts Akademisi'nin otoparkına benziyor.

Dolayısıyla, burada da orada olduğumdan daha az güvende değilim.

Sırt çantamı düzelttim ve koltuk değneklerimi aldım. "Bıçak taşımıyorum."

Hayır cevabını kabul etmeyen Jace onu çantama koydu. "Ne ne olmaz."

Bu haldeyken onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını bildiğim için arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum.

"Seninle yürümemi ister misin-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Ben iyi

olacağım." Çünkü burada *kimse* eski Bianca'yı

tanımıyor.

Koltuk değneğimle kapıyı çarptım. "için teşekkürler."

Cole kafasını yolcu tarafındaki camdan dışarı çıkarıyor. "Unutma, eğer biri seninle uğraşırsa, kasıklarına yumruk at ve bizi ara."

"." Parmaklarımı çırpıyorum. "Güle güle."

Minnettar olmadığımdan değil, sadece biraz nefes almaya ihtiyacım var.

için hiçbir hareket yapmıyorlar, bu da şüphesiz içeri girmemi izleyecekleri anlamına geliyor.

İç çekerek koltuk değneklerimi ayarlıyorum ve park alanında topallayarak yürümeye başlıyorum.

Etrafıma bakıyorum. Eğer dolabımın dekolte kıyafetlerle dolu olduğunu düşünseydim, bu kızlardan bazılarının giydikleriyle kıyaslanamazdı bile.

O kadar çok çıplak ten var ki, kot pantolonum ve Dylan'dan ödünç aldığım tişörtümle kendimi yersiz hissediyorum.

Yürüdüğüm yer yerine diğer herkese o kadar odaklanmışım ki, binaya girerken birine çarpıyorum.

" et, sürtük," diye alay ediyor bir kız.

İnce bedenini, uzun kıvırcık kahverengi saçlarını, dramatik makyajını ve sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen sivri pençelerini inceliyorum.

Kız istese buradan şehrin öbür ucuna kadar kıçımı rahatlıkla tekmeleyebilirmiş gibi görünüyor.

"Özür dilerim."

Yüzüme rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor. "Öyle olmalısın."

Çığlık atmak istiyorum çünkü hangi liseye gidersem gideyim, her zaman bir Queen B varmış gibi görünüyor.

Arkasındaki küçük kız grubunu fark ettim. *Ve onun kölelerini*.

"Hadi Mercedes," diye ısrar ediyor içlerinden biri. "Kıçına tekmeyi bas da gidelim."

Mercedes olduğunu tahmin ettiğim kız beni tepeden tırnağa değerlendirirken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Görünüşe göre biri çoktan yapmış."

Evet, ve tekrar bir performans için havamda *değilim*.

"Bakın, gerçekten hiçbir sorun istemiyorum." Elimdeki kâğıdı gösteriyorum. "Sadece dolabımı bulmak istiyorum."

Onu durduramadan kağıdı elimden çekip alıyor ve tarıyor.

Gözleri kısılmadan önce kararıyor.

Sorunun ne olduğunu sormak üzereydim ki kağıdı yırttı ve beni iterek geçti.

Harika.

"Herhangi bir sorunuz ya da endişeniz olursa doğrudan bana gelmekten çekinmeyin," diyor müdür Bayan Rodriguez.

Yeni bir program için ofise girdiğim anda beni içeri çağırdı.

Ve o zamandan beri hiç durmadan konuşuyor.

"Teşekkürler." Saate bakıyorum. Ders her an bitebilir. "Gitsem iyi olacak."

"O kadar hızlı değil, hala öğrenci arkadaşını bekliyorum." "Öğrenci arkadaşımı mı?"

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Evet." Ağzındaki çörek kırıntılarını siliyor ve parmağını yalıyor. "Baban bana senin özel durumundan bahsetti ve ben de yapılacak en iyi şeyin sana Akran Destek Programı'ndan birini ayarlamak olduğunu düşündüm. Bu şekilde, ilk birkaç gün tüm derslerine eşlik edecek ve sana etrafı gezdirecek biri olacak."

"Oh." Her şey düşünüldüğünde; kulağa kötü bir fikir gibi gelmiyor. "Teşekkür ederim."

Bana baktı. "İşte geldi." Çılgınca ellerini sallıyor. "Hey, Stone, içeri gel. Seni Bianca Covington'la tanıştırmak istiyorum."

Stone 1.80 boylarında, ince yapılı, kısa simsiyah saçlı, yontulmuş bir çeneye ve çok çekici bir yüze sahip.

Ancak, koyu kahverengi gözlerinde sakladığı öfke odadaki tüm oksijeni emiyor.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bakışlarının ardındaki zehir sinir bozucu.

"Merhaba." İyi davranmak umuduyla elimi uzattım. "Ben Bianca."

"Siktir git."

Peki o zaman.

Bayan Rodriguez neredeyse çöreği boğazına kaçacaktı. "Stone, bir sorun mu var?"

"Evet, . Üzgünüm Bayan Rodriguez, ama başka birini bulmanız gerekecek. Yapamam-"

"Neden?" Ben araya giriyorum. "Neden bana etrafı gezdirmiyorsun?"

Kahverengi gözbebeklerindeki öfke bir çentik atıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

Beni tanıyor mu? Çünkü tanıyor gibi görünüyor.

Ve eğer durum buysa, onu kızdıracak ne yaptığımı bilmem gerekiyor çünkü RHA'daki gibi bir durumla daha karşılaşmak istemiyorum.

"Bak, seni üzecek ne yaptım bilmiyorum-"

"Yüce " Çenesi çalışıyor. "Sen gerçek bir iş parçasısın." Bununla birlikte, ofisten çıkıp gitti.

"Çok özür dilerim. Hiç olmamıştı." Bayan Rodriguez söze başladı ama ben çoktan onun peşine düşmüştüm.

Koltuk değneklerimle yapabildiğim kadarıyla. "Stone, bekle," diye seslendim.

"Lütfen."

Yürümeye devam ediyor.

"Bak, sana her ne yaptıysam özür dilerim." Bu onu geri döndürdü. "Ciddi misin?"

Göz kırpıyorum. "Evet?"

Yüzünü buruşturarak eğilir. "Pekala, kes şu saçmalığı. Burada gerçekten ne halt ediyorsun?"

Derin bir nefes alarak ona gerçeği söyledim. "Birkaç ay önce bir araba kazası geçirdim ve leğen kemiğimin kırılmasının yanı sıra hafıza kaybım da var. Hayatımın sadece küçük parçalarını hatırlayabiliyorum ve o parçalar da rastgele geliyor. Eskiden Royal Hearts Akademisi'ne gidiyordum ama görünüşe göre oradaki bir grup insanı kızdırmışım ve-" Hâlâ morarmış yüzümü ve morarmış gözümü gösteriyorum. "Sonuç buydu."

Şurada. Her şey ortada.

Kahkahalarla ulumaya başladı. "Dostum, senin deli olduğunu hep biliyordum, ama *bu*?" Ellerini havaya kaldırdı. "Bu tamamen yeni bir seviye."

Kafamın karıştığını söylemek hafif kalır. "Batshit?" "Evet."

Parmağını kulağının etrafında döndürüyor. "Batshit *crazy*."

"Batshit'in ne anlama geldiğini biliyorum, sadece nedenini anlamaya çalışıyorum... ya da daha doğrusu, benim hakkımda böyle hissetmene neden olacak *ne* yaptığımı."

Bir dolaba yaslanarak sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca yüzümü inceliyor. "Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Hayır, seninle *dalga* geçmiyorum."

Dili yanağını buluyor. "Yeni başlayanlar için, vücuduma bir bebek penisi fotoğrafı yapıştırdığın ve sonra bunu tüm birinci sınıfımıza uçuk gibi yaydığın zamana ne dersin?"

Çekiniyorum.

Bianca kesinlikle ortalığı karıştırdı.

Parmaklarıyla bir şeyleri işaretlemeye başladı. "Bir de kardeşinle birlikte iş yerime gelip patronuma saldırdığınız -bu arada hakkında yalanlar yaydığın- ve kardeşinin beni sebepsiz yere dövdüğü zaman vardı."

anasını. "Oh."

"Evet, *oh*." Yüzünü buruşturuyor. "Ve marinadaki o geceyi hâlâ unutmuş değilim-" Bakışlarını kaçırıyor. "Bir daha düşündüm de, bu önemli değil. Önemli olan tek şey Cole'un işimde bana bir kez *daha* saldırmasıyla sonuçlanmış olması."

Yüzündeki incinmiş ifade bana o gece ne olduğunu anlatıyor. aslında önemli. "Marinada ne oldu?"

Çenesindeki bir kas geriliyor. "Aptalı oynama Bianca." Eğilirken gözlerine tehditkâr bir bakış giriyor. "Son olarak, senin ve psikopat ailenin kardeşimin hayatını mahvettiğini de unutmayalım."

"Kardeşinin hayatını mahvetti mi?" Anlamadığım için tekrarlıyorum. "Nasıl?"

Gülüyor ama içinde zerre kadar mizah yok. "Liam'ın ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun-"

Kardeşimin adını duyunca kalbim sıkışıyor. "Liam'ı tanıyor muydun?"

Yüzündeki ifadeden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Şey, hayır. Ben yapmadım ama Tommy yaptı."

Tommy.

Acı, şakaklarımda güçlü bir zonklama. Sanki bir şey yüzeye çıkmaya çalışıyor ama çıkamıyor.

"Taş mı?"

"Ne?" diye hırlıyor.

"Ailem kardeşinin hayatını nasıl mahvetti? Ve Liam'ın bununla ne ilgisi var?"

Stone sanki beni yeni bir açıdan görmeye çalışıyormuş gibi başını eğiyor. Her ne gördüyse ifadesi yumuşuyor. "Gerçekten yeniden üye olmuyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Dediğim gibi, hafıza kaybım var."

İç çekerek kağıdı elimden aldı ve inceledi. "Lanet olsun."

"Ne?"

"Sadece ilk derste aynı İngilizce dersini almakla kalmıyoruz, dolaplarımız da yan yana."

"Oh." Dişlerim alt dudağıma takılıyor. "Bak, ailemin kardeşine yaptıkları yüzünden benden nefret ettiğini biliyorum ama bana dolaplarımızın yerini ve belki bir ya da iki sınıfı gösterecek cesareti bulabilir misin?" Çaresizce omuz silkiyorum. "Zaten kafam yeterince karışık ve-"

"Sana yardım edeceğim." Burun delikleri çekilen bir nefesle alevlendi. "İki şartla."

"Ne?"

"Bir, bana geçmişimizle ilgili sorular sorma, çünkü bu sadece beni kızdırıyor ve sana neden yardım etmemem gerektiğini hatırlatıyor. Ve ikincisi, bugünden sonra benden uzak duracağına söz ver."

Bu hiç hoşuma gitmedi ama başka ne seçeneğim var ki? "Elbette."

Çenesini kaldırdı. "Dolabın burada, Bourne." Göz kırpıyorum. "Bourne?"

Bana Marslıymışım gibi bakıyor. "Jason Bourne."

Bu hiçbir şeyi daha açık hale getirmiyor. "Onun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

"*Bourne Identity*."

Hala bir şey anlamadım. "Bu bir video oyunu gibi bir şey mi?"

Gülüyor ve bu sefer içten gülüyor. "Sen hiç Bourne filmleri?"

"Belki." Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Doğru." Dolabımın önünde kısa bir süre durduğumuzda homurdanıyor. "İroni."

Kilidi doğru kombinasyona çeviriyorum ve kapı sarsılarak açılıyor. Ama aynı anda hem kitap çantamı sallamamın hem de dengemi korumamın bir yolu yok. Hâlâ destek için koltuk değneklerime güvenirken olmaz.

Neyse ki Stone imdadıma yetişiyor ve sırt çantamı benim için omuzlarımdan indiriyor.

Temas ettiğimiz anda omurgamda bir karıncalanma oluyor.

"Teşekkürler." Avuçlarım terliyor ve yüzümün kızardığından eminim.

Neyse Stone fark etmemiş gibi görünüyor çünkü saatine bakıyor. "Derse geç kaldık."

Dersler şu anda endişelerimin en küçüğü.

S bir tepsi yemek bıraktı. "Afiyet olsun."

Lezzetsiz grimsi eti ve topak patates püresini inceliyorum. Kesinlikle öğle yemeklerine benzemiyor. Royal Hearts Akademisi'nde hizmet veriyorlar. "Minnettarım ama kendim de alabilirdim."

otururken koltuk değneklerime bakıyor. "Gerçekten mi?"

Haklı.

Çatalımı elime alıp iki seçenekten daha güvenli olanını seçiyorum ve patateslere yumuluyorum. Tadı kartondan yapılmış . "Bunlar... *ilginç*."

Bir çatal dolusu eti ağzına atıyor. "Üzgünüm yeterli değil prenses. Belki de zengin ve havalı okuluna geri dönmelisin."

Sözleri canımı yaktı.

Ama beni şımarık bir prensesten başka bir şeye indirgemediğini duymak kadar değil.

Tabağıma baktım. "Beni tanımıyorsun bile."

Kahretsin, *ben* bile kendimi tanımıyorum.

Sertleşmeden önce kısa bir an için gözlerinde bir şey . "Oh, ama ben biliyorum."

Onunla tartışmak istiyorum ama çevremde masamıza yaklaşan bir grup kız fark ediyorum.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye soruyor bu sabah programımı alt üst eden kız Stone'a.

Bunu yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. Aslında, onun burada olmasından düpedüz rahatsız olmuş görünüyor. "Sana zaten söyledim, Mercedes. Konuşacak *bir şeyimiz* yok."

Mercedes bu cevabı hiç umursamıyor gibi görünüyor, ancak kızgınlığını *benden* çıkarıyor.

Eğilerek elini masaya vuruyor. "Sanırım kendine yeni bir *puta* buldun, ha?"

Her gün kendimle ilgili yeni şeyler öğreniyorum. Bugün biraz İspanyolca bildiğimi öğrendim.

Ve insanların saçmalıklarından bıktığımı. "Birincisi, ben sürtük değilim. İkincisi, kendin hakkında bu şekilde konuşmamalısın."

Stone'un dudakları eğlenerek seğiriyor.

Mercedes başını bir yılan gibi kıvırıyor. "?"

Parmaklarımı dikleştirerek ona sakince açıklıyorum. "Stone'un kendine yeni bir puta bulduğunu söylediniz. Bu nedenle, onun *ilk* putasının sen olduğun sonucuna varılabilir." Çatalımı kaldırıp bir lokma patates yutuyorum. "Dediğim gibi, kendin hakkında bu şekilde konuşmamalısın."

Ya da ben.

"Oh, kahretsin," diye alay ediyor yardımcılarından biri. "Sana böyle saygısızlık etmesine izin mi vereceksin, Mercedes?"

Neden, ah, neden her kötü kızın yanında onu sürekli kışkırtan bir pislik varmış gibi görünüyor?

"Yok artık." Mercedes beni boğmak ister gibi bakıyor. "Ben kimsenin putası değilim, amcık."

"Öyle olduğunu söyleyen ben değildim," diye hatırlatıyorum ona.

"*Sen* ." Küçük sözlü atışmamızın onun için fazla olduğu açık.

"Kaltak, seni ."

Bana doğru hamle yapıyor ama Stone ayağa kalkarak aramıza giriyor. "Bugün işten önce biraz vaktim var. Okul çıkışındaki otoparkta buluşalım."

Bu onu biraz sakinleştirmiş gibi görünüyor. "Evet, tamam." Öfkeli bakışlarını bana çeviriyor. "Bu iş daha bitmedi, puta."

Gülümsemem tamamen dişlerden oluşuyor. "Son kez *söylüyorum*, ben bir pu-" "Bianca?"

Stone'a bakıyorum. "Öyle mi?"

"O gidiyor. Boş ver gitsin." "Doğru."

Mercedes ve ekibi uzaklaşır ve Stone koltuğuna geri oturur.

"Ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?"

Dondu kaldı. "Çıktığımızı sana düşündüren ne?"

Benimle dalga geçiyor olmalı.

"Çoğu şeyi hatırlamıyor olabilirim ama bir kız *böyle* davrandığında bunun kıskançlıktan kaynaklandığını bilecek kadar zekiyim."

Çatalını gizemli etine saplıyor. "Beş ay." Bir ısırık alıyor ve peçeteyle ağzını siliyor. "Birkaç hafta önce onunla ilişkimi bitirdim."

Göğsümde garip bir hayal kırıklığı titreşimi var.

"Beş ay sonsuzluk gibi bir şey. Onu yeniden önemsiyor olmalısın."

"Evet." Boğazını temizliyor. "Ama geçen ay ziyarete geldiğinde kardeşimi becerirken yakalamak buna bir son verdi."

Vay canına. Bazen kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Ben...uh. Özür dilerim."

"Olma." Omuz silkerek spor içeceğinin şişesini açtı. "Tommy'nin dediği gibi, en azından aramızdaki işler daha da ciddileşmeden onun sadık olmadığını anladım."

Tommy'nin de *sadık* biri gibi görünmediğini belirtmek isterim, ancak kardeşine oldukça yakın olduğu açık.

Benimkine yakın olduğum için onu bu konuda suçlayamam.

İç geçiriyor. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Aldatan eski sevgilim hakkında konuşmak iştahımı kaçırıyor."

Anlaşılabilir.

"Elbette." Havadan sudan konuşmak için beynimi yoklayarak, "Hangi üniversiteye gitmek istediğine karar verdin mi?" diye sordum.

Yüzü 4 Temmuz gibi aydınlanıyor. "Düşük bir ama Duke's Heart'ın tıp öncesi programına girmeyi umuyorum."

Vay canına. "Pre-med, ha? Bu-"

Gözlerini devirerek sözümü kesti. "Kendine sakla prenses. Benim gibi çok fazla fakir insanın doktor olamadığının farkındayım. Dediğim gibi, uzak bir ihtimal."

"Bunun *harika* olduğunu söyleyecektim."

Sanki başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Ve?"

"Ve ne?"

Beni değerlendirerek koltuğunda geriye yaslandı. "Hadi ama, yarı Asyalı olduğum için endişelenmeme gerek olmadığı ve bu nedenle *süper* zeki olmam gerektiği hakkında bir şaka yapmayacaksın değil mi?"

Açıkçası buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Aslında benim var.

"*Irkçı* bir şaka yapmayacağım, çünkü ırkçı şakalar asla komik değildir. İkinci olarak, insanları veya zekalarını ırklarına veya etnik kökenlerine göre yargılamıyorum. Ve eminim ki kimse de beni ırkıma göre yargılamaz."

Ne yazık ki bazı insanlar bunu yapıyor.

Aklıma annemin Liam'la beni alışveriş merkezine götürdüğü ve bir kadının kendisinin ve nankör çocuklarının Hindistan'a geri dönmesi gerektiğini, çünkü burada istenmediğimizi bağırdığı zaman geliyor.

Annem Hintli olmaktan gurur duyardı ve bizim de gurur isterdi. Yüzündeki ezilmiş ifadeyi görmek beni neredeyse öldürüyordu.

Bir de ikinci sınıftayken soy ağaçlarımız ve nereden geldiğimizle ilgili bir sunum yapmamız istenmişti ve arkadaşlarımdan biri, insanlar benimle dalga geçeceği için annemin tarafı yerine İrlanda'dan gelen babamın tarafına odaklanmamı önermişti.

İnsanlar böyle pislik olabiliyor.

Suçluluk duygusu Stone'un yüz ifadesini renklendirir. "Özür dilerim. Sanırım herkes gibi sen de bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

"Evet."

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen rahatsız edici bir sessizlik aramızda uzayıp gidiyor.

"Beni tanıdığını düşündüğünü biliyorum Stone, ama..." Hissettiklerimi ifade etmek için doğru sözcükleri bulmaya çalışıyorum ama sonunda başarısız oluyorum.

"Ama ne?" diye ısrar ediyor.

Yarısı yenmiş yemek tepsimi itiyorum. "Sanırım sana yeni Bianca'yı göstermem için bana bir şans vereceğini umuyorum, çünkü gerçekten bir arkadaşa ihtiyacım var."

Bölüm 14

"Y Arabayla eve çok sessizdiniz," diyor Jace ön kapıdan girerken. "Ders nasıldı?"

"Oh, bilirsin... iyi."

Jace ve Cole'un yeterince korumacı olduğu düşünülürse-

Hazır, ona kesinlikle Stone DaSilva'dan bahsetmeyeceğim.

Kalbim küçük bir takla attı. Bana sadece bir gün yardım edeceğine söz vermesine rağmen, beni derslerime götürdü ve bugün yine benimle öğle yemeği yedi.

Birlikte geçirdiğimiz zamandan zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ya da inanılmaz derecede tatlı olmadığını.

Koltuk değneklerimi merdivene dayayarak uzun bir yürüyüşle odama .

"Vay be," diye sesleniyor Cole merdivende yanımdan geçerken. "Ateş nerede?"

Kahretsin. "Ateş yok." Yalandan esnedim. "Sadece yorgunum."

Yorgun derken, yukarı çıkıp biraz kazı yapmak istiyorum. Bu da bana şunu hatırlattı.

"Jace?"

"Öyle mi?"

"Dizüstü bilgisayarımı tamir edebildiniz mi?"

Belli ki bir çeşit virüs var. Neyse ki bilgisayarlar Jace'in uzmanlık alanı ve benim için tamir ediyor.

Başını sallar. "Henüz değil. Hala çalışıyorum."

Lanet olsun.

"Yine de gecenin sonuna kadar size geri getirmiş olurum."

"Teşekkürler."

Bununla birlikte, merdivenlerden yukarı doğru uzun soluklu yolculuğuma devam ediyorum.

Odama girdiğim anda rahat bir nefes alıyorum... ama bu an kısa sürüyor çünkü kapımın çalındığını duyuyorum.

Kardeşlerimden bana biraz yer açmalarını istemek niyetiyle açıyorum, ama sürpriz bir şekilde diğer tarafta Sawyer var.

"Merhaba."

Kaşımı kaldırıyorum. "Merhaba."

"ister misin?" Sawyer elindeki kek tabağını işaret ediyor. "Hediyelerle geldim."

Evet, o yaptı. Ve harika kokuyorlar.

"Böyle bir teklife nasıl hayır diyebilirim ki?" İçeri gelmesini işaret ettim. "İçeri gel."

Koltuk değneklerimi komodine yasladıktan sonra yatağıma uzanıyorum ve bir tabak dolusu şekerlemeyi elimle işaret ediyorum.

Jace ve Cole'un kazadan önce sağlıklı gıda delisi olduğumu söylediklerini biliyorum ama bir insan çikolatasız nasıl yaşayabilir anlamıyorum.

Sawyer uzatıyor. "çikolata parçaları var." Kulaklarıma müzik gibi geldi. "Sen bir tanrıçasın."

Sawyer gülerek yatağıma oturdu. "Ee, yeni arkadaşlar edindin mi?"

Donup kalıyorum, ona Stone'dan bahsedip bahsetmemeyi tartışıyorum. Daha önce arkadaş olduğumuzu biliyorum ama tüm bunlar benim için çok yeni.

Ayrıca, ailemin onun kardeşinin hayatını mahvettiği gerçeği de var.

Tanrım, tüm bu dramadan bıktım.

"Şey... sayılır."

Yüzümü inceliyor. "mı?"

Tanrım, sanki görebiliyor.

"Peki, tamam. bir erkek," diye geveledim. "Beni delmeyi bırakın, bayan."

Dudakları seğiriyor. "Dökmek için baskı yok, söz veriyorum." Gülümsemesi gerçek. "Ne olursa olsun, senin adına sevindim."

"Olma." Ağır ağır iç geçiriyorum. "İnanılmaz, harika ve istediği zaman iyi biri ama Mer- cedes adında, beni her gördüğünde canıma okumak isteyen çılgın bir eski kız arkadaşı var." Burnumu kırıştırıyorum. "Oh, ve görünüşe göre Jace ve Cole ondan nefret ediyor, bu yüzden kankadan öte bir şey olma şansımız yok."

Kardeşlerimi seviyorum ama bazen *her şeyi* mahvediyorlar.

Şaşkınlık yüzüne yayılır. "Jace ve Cole neden ondan nefret etsin ki?"

Brownie'mi elime aldım. "Emin değilim ama kardeşiyle bir ilgisi var." İçten içe inliyorum. "Belli ki onun hayatını mahvetmişiz ki bu hiç adil değil çünkü Stone-"

"Stone?" Sawyer ciyak ciyak . "Stone *DaSilva*?"

Neredeyse yemeğimde boğuluyordum. "Onu tanıyor musun?"

Yataktan kalktı ve volta atmaya başladı. "Şey, evet, O... uh... Cluck You'da bulaşıkçı, komi ve yarı zamanlı hostes."

Dünya küçük. "O zaman onun ne kadar sevimli ve harika olduğunu biliyorsun." Görünüşe göre çok da çalışkanmış.

"Elbette."

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. İş arkadaşı olduklarına göre, ona onunla ilgili bir sürü soru sorabilirim.

Adımları hızlanıyor. "Kahretsin, *o* kadar şey varken."

Benim bilmediğim bir şeyi bildiğini anlamak için dahi gerek yok.

"Sawyer?"

"Öyle mi?"

" oluyor?"

Volta atmayı bırakıp bana bakıyor. "Jace ve Cole'un kardeşinin hayatını mahvettiğini mi söyledin?"

"Evet. Stone da öyle dedi."

İrkildi. "Evet, bu değil..." Bir parmağını kaldırıyor. "Hemen döneceğim. Bir yere gitme."

Kapıya doğru yönelirken ona dikkatle bakıyorum. "Tamam."

Bir dakika sonra aynı derecede şaşkın bir Dylan'la geri dönüyor. "Neler oluyor?"

Sawyer parmağını dudaklarının üzerine koyarak kapıyı kapatır. "Houston, bir sorunumuz var."

Dylan bana baktı. "Ne tür bir sorun?" Omuz silkiyorum. "Beni aşar."

Tek yaptığım ona okulda hoşlandığım bir çocuktan bahsetmekti. Neden her konuda bu kadar ekstra davrandığını gerçekten anlamıyorum.

Sawyer sesini fısıltıya düşürür. "Cole ve Jace hâlâ evde mi?"

"Hayır," diyor Dylan. "Spor salonuna gittiler." Burnu kırışıyor. "Bana ne olduğunu söyleyebilir misin-"

"Bianca, Stone DaSilva'ya aşık."

Dylan'ın ağzı açık kalır. "Özür dilerim... *Ne*?"

"Hey," diye çıkıştım. "Bunu sana sır olarak söyledim."

Sawyer başını eğiyor. "Biliyorum ve normalde güvenine asla ihanet etmezdim ama bu gerçekten büyük bir mesele. Özellikle de Stone seni Cole ve Jace'in kardeşinin hayatını mahvettiğine inandırmışken."

Dylan'ın gözleri küçücük yarıklara dönüşüyor. "Ah, o iyi olmayan, çürümüş orospu çocuğu-"

"Tamam, bu kadar." Elimi yumruk yapıp yatağımı yumrukluyorum. "Biri ağzındaki baklayı çıkarsa iyi olur."

Her şey hakkında karanlıkta bırakılmaktan çok yoruldum.

Dylan burnunun kenarını çimdikliyor. "O küçük pislik sana bunu neden söyledi bilmiyorum ama Jace ve Cole kardeşinin hayatını mahvetmedi." Nefesini içine çekiyor. "Tommy *Liam'ın* hayatını mahvetmeyi kendine görev edindi."

Kendimi bir fıçı buzlu suya batırılmış gibi hissediyorum. "Ne? Nasıl?"

Dylan yatağıma oturdu. "Tommy Liam'a eziyet ederdi. Her gün kekemeliği ve yara izleriyle dalga geçer ve o saçma lakapla alay ederdi."

"Ne takma adı?"

"Tarih," diye fısıldıyor, sesi benim hissettiğim kadar boktan geliyor. "Çünkü tarih her zaman kendini tekrar eder."

Aniden aklıma gelen anılarla midem çalkalanıyor. "Liam eve gözyaşları içinde gelirdi."

Onu bu kadar üzgün görmek kalbimi kırdı.

Onu incittiği için Tommy'yi *öldürmek* istedim.

Dylan ciddiyetle başını salladı. "Biliyorum."

Sawyer, "Yaptığı tek şey bu değildi," diye belirtiyor.

Dylan Sawyer'a ters ters bakar. "Jace bizi istemiyor-"

"Biliyorum ama o gece ne olduğunu bilmeye hakkı var." Haklı.

İkisine de baktım. "Bana her şeyi anlat."

Bölüm 15

Onu öldüreceğim.

Stone haklıydı, Tommy'nin hayatını mahvettik... ama sadece Liam*'ınkini* mahvettiği için.

Ona yaptığı tüm o acımasız, zalim şeyleri düşündüğümde içimden bir ürperti geçiyor.

Özellikle de ölümünden önceki gece.

Bir elimi göğsüme götürdüm. *Liam bana hiç söylemedi*.

Acısının çoğu gibi bunu da derinlerde saklıyordu.

Onu kurtarmam için bana bir şans vermedi.

İçim öfkeyle doldu. Orada durup böylesine aşağılık, *kötü* bir insanı savunabilen birine karşı bir şeyler hissetmeye başladığım gerçeği, kalbimi çamaşır suyuyla yıkamak istememe neden oluyor.

İşte tam da bu yüzden Sawyer ve Dylan'ı odamdan kovduktan kısa bir süre sonra Cluck You'ya Uber ile gittim.

O pislikle yüzleşmek istiyorum.

Stone'un işine girerken adrenalinden tir tir titriyorum.

Tezgâhta durduğunu fark etmem sadece iki saniyemi aldı.

Düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum.

Koltuk değneklerimin dengede durarak en yakın nesneyi alıp ona fırlatıyorum. "Seni pislik."

Stone tam zamanında eğildi ve kafasına fırlattığım peçete tabancasını kıl payı kaçırdı. "Tanrı . Senin derdin ne?"

"Sen. Bana yalan söyledin, Stone. Gözlerimin içine baka baka *yalan* söyledin." Sesimin titremesinden nefret ediyorum ama bunu kontrol edemiyorum. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Düşündüm ki-"

"Bianca, bu kadar yeter," diye Sawyer aceleyle binanın içine girerek. "Üzgün olduğunu biliyorum ama bunun ne yeri ne de zamanı."

Stone homurdanıyor. "Er ya da geç sana ulaşacaklarını bilmeliydim."

Onu azarlamak için ağzımı açtım ama süpürge sallayan kısa boylu yaşlı bir adam "*Sen*. Sana bir daha buraya gelme demiştim." diye bağırdı.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Sakin olun Bay Gonzales," diyor Sawyer. "Sadece ."

Ha. Büyük şans. "Hayır, ."

Yüzüme parmağını soktu. "Şimdi git, yoksa polisi ararım." "Ara onları," diye ısırdım.

Stone önlüğünü çıkarıp tezgâhın üzerine atıyor. "On dakika ara veriyorum."

Bay Gonzales ellerini havaya kaldırır. "Hayır. Sana mola yok. O kötü kızın buraya gelip işimi yine mahvetmesine neden oldun!"

Yine mi?

Stone Sawyer'a bakar. "Beni korur musun?"

Sawyer gözle görülür bir şekilde öfkelenir. "Aklını mı *kaçırdın* sen?" "Lütfen," diye ısrar eder. "Bianca'yla konuşmam gerek."

Kollarını kavuşturur.

"Ayrıca, erkek arkadaşına karşı suç duyurusunda bulunmadığın için bana borçlusun."

Nişan yüzüğünü gösteriyor. "Nişanlım." İstemediği çok açık olsa da razı oluyor. "Ve tamam, onunla konuşabilirsin, ama yemin *ederim* onu üzersen, canını yakarım."

Sawyer bir karıncayı bile incitmeyeceği için bu boş bir tehdit, ama bu duyguyu takdir ediyorum.

Stone onu arkadan takip etmemi işaret etti.

Dışarı çıktığımızda, içimde biriken tüm öfkeyi ona boşaltıyorum.

"Tommy, Liam'a hayatının her günü zorbalık yaptı. Kekemeliğiyle, yara izleriyle dalga geçti." Acım elle tutulur bir şey, boğazımı sıkıyor. "Ölmeden önceki gece Liam'ı kandırıp bir dolaba soktu, böylece Dylan'ı -aşık olduğu kız- kardeşiyle sevişirken görebilecekti. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, spor salonuna geri döndüklerinde gözyaşlarını işaret etti ve güldü."

Elimi karnıma bastırmak zorundayım çünkü midem bulanıyor. Çok iğrenç. "Sonra tüm sınıf arkadaşlarının önünde pantolonunu indirdi ve penisiyle dalga geçti."

Şu anda gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Liam'ın o anda ne kadar huzurlu hissettiğini hayal bile edemiyorum. Stone'a yaptığım şeyi neden yaptığımı şimdi daha iyi anlıyorum. Tommy'nin kardeşinin sırtına sebepsiz yere hedef tahtası koymanın ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın nasıl bir şey olduğunu tecrübe istedim.

"Orada durup bu kadar kötü niyetli birini nasıl savunabilirsiniz? Çok *kötü*."

"Çünkü o benim kardeşim," diye kükrüyor Stone. "Babam sekiz yaşımdan beri hapiste ve beni neredeyse Tommy büyüttü." Homurdanıyor. "Ayrıca, çok konuşuyorsun prenses. Ağabeylerin de pek dik duran insanlar sayılmazlar. İnan bana, onlar da kendi paylarına düşeni yaptılar."

Büyük fark var. Kardeşlerim asla Tommy'nin Liam'a sataştığı gibi birine sataşmaz. "Benim kardeşlerim *asla*-"

"Öyle mi?" Stone bana doğru bir adım atarak tartışıyor. "Peki, hadi insanlara yaptıkları tüm o boktan şeyleri konuşalım."

"Ne-"

"Liam öldükten kısa bir süre sonra Jace onu ormanda avladı ve öldürmeden hemen önce bir sopayla tecavüz etmekle tehdit etti. Tommy hayatını bağışlaması için yalvarıp yakarmak zorunda kaldı. Ondan sonra pek bir hayatı olmadı çünkü *herkes* Liam'ın intiharı için onu suçladı ve o da okul değiştirmek zorunda kaldı." Gözlerini kısarak devam ediyor: "Dylan kasabaya döndüğünde, Jace okulun her yerine babasının sabıka fotoğrafının posterlerini astı." Çenesi titriyor. "Peki ya kardeşin Cole? Beni *iki kez* dövmesinin yanı sıra Sawyer'a sınıf arkadaşlarının önünde şişman dedi ve kendini o kadar kötü hissetmesine neden oldu ki kilo vermek için Adderall bağımlısı oldu ve neredeyse *ölüyordu*."

Şimdi yepyeni bir nedenden dolayı kendimi hasta hissediyorum. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü Covingtonlar bir şey yaptığında kasabadaki *herkes* bundan bahsediyor." Gülümsemesi acımasız. "Kardeşimi savunduğum için beni yargılamak ve korkunç biri olduğumu söylemek istiyorsun ama sen de farklı değilsin prenses."

Bu doğru olabilir. Ancak, Liam benim çizgimi geçemezsin.

Hiç.

"O iyi bir insandı," diye fısıldadım.

"*Şaka mı yapıyorsun*-"

"Liam," diye boğuldum. "*Liam* iyi bir insandı. İyiden de öte. Nazik ve kibardı. Merhametliydi. Tommy'nin ona yaptığı eziyeti hak etmedi." Gözlerinin içine baktım. "Ve bunu göremeyen biriyle arkadaş olamam."

Yapmayacağım. *Ne kadar acıtacak olursa olsun*.

Yüzündeki ifadeye ne anlam vereceğimi bilemiyorum. "Not edildi."

Bu savaşı ailem başlatmamış olsa da ben bitiriyorum.

Yapmak zorundayım.

"Sanırım bu bir veda o zaman."

Anladım. Edindiğim tek arkadaşımı elimde tutamıyorum.

İçeri doğru yürümeye başladı ama durdu. "Bianca?"

"Ne-"

Yumuşak dudaklar, başımdan ayak parmaklarıma kadar cızırdayan şefkatli bir öpücükle benimkilere çarpıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ağzına doğru fısıldıyorum. Hüzünlü

gözlerle geri çekiliyor. "Veda ediyorum."

Bölüm 16

I Sawyer için restoranı taradım, niyetim onu bırakmasını istemekti, böylece eve gidip ne yaptığımı düşünebilecektim.

Düzeltiyorum, yaptığı şey.

Stone'un beni öptüğüne inanamıyorum. Ve en kötüsü de...

Hoşuma gitti.

Gerçekten beğendim.

Sawyer'ı patronuyla hararetli bir tartışmaya girmiş gibi gördüğümde midem bulanıyor.

Bay Gonzales'in beni görmesini ve tekrar kovmakla tehdit etmesini istemediğimden, topallayarak tuvalete gidiyorum.

Öpücüğünün dudaklarımda kaldığını hâlâ hissedebiliyorum.

Kafamı şapırdatarak, bunu düşünmememem için kendime telkinde bulunuyorum. Stone ve ben asla düşmandan öte bir şey olamayız.

Bu Liam'a ihanet olur.

Stone, Tommy *değil.* Zihnim tartışıyor.

Bu düşünceyi kafamdan silkeleyip atıyorum. "Aptal, , aptal."

Sawyer'a mesaj atıp nerede saklandığımı bildirmek üzereydim ki kapı açıldı.

"Aman Tanrım. Bu sensin."

Çene sarı saçlarına, kahverengi gözlerine ve uzun boyuna bakıyorum. Bu kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Başımı yana eğip onu inceliyorum. Bir daha düşündüm de belli belirsiz tanıdık geliyor. Ama onu bir türlü çıkaramıyorum. "Tanrım, iyi olmana *çok* sevindim."

Sonra bir baktım, kolları beni sarmış ve koltuk değneklerim yere düşüyor.

İki nedenden dolayı şaşırdım. Birincisi, ailem dışında kazadan sonra beni gördüğüne gerçekten sevinen ilk kişi bu.

Ve ikincisi, görünüşe göre bir arkadaşım var.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Birbirimizi son gördüğümüzde bittiğini söylediğini biliyorum ama-"

Dudakları benimkilere çarptı.

Ne. Ne. *Gerçek*. Sikeyim.

Bugün herkes Bianca'yı öpüp kafasını karıştırma günü mü?

Hemen geri çekildim. "Özür dilerim, siz kimsiniz?"

"Çok komik," diye mırıldanıyor, ağzı boynumu buluyor.

Geçmiş...

I arabasının kaputuna yerleştim ve amigo üniformasını işaret ettim. "Takıma geri dönmek istiyorsan, bunu hak etmen gerekecek."

Morgan bembeyaz . "Nasıl?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu kız geçen yıldan beri başımın belasıydı. Bulduğu her fırsatta benimle dalga geçmesi, resmi kaptan olduğunda beni takımdan atmakla tehdit etmesi... ve *diğer* şeyler, onu bir sülfürik asit fıçısına atmayı düşünmem için yeterliydi.

Ama şimdi işler değişti ve yavaş yavaş her şeyi ondan alıyorum.

Amigo kız kaptanı olarak pozisyonu.

Arkadaşları.

Onun popülerliği.

Ve bu gecenin sonunda... Onun haysiyetinin her zerresine sahip olacağım.

Damarlarımda kıskançlıkla karışık bir öfke dolaşıyor.

Onda olup da benim istediğim tek bir şey var.

Elbette, sahip olamadığım tek şey bu. *Şimdilik*.

Ön cama yaslanıp bacaklarımı açtım. "Bana olan sadakatini kanıtlayarak."

Bunu gerçekten yapmasını beklemiyorum.

Hayır, bunların hepsi onun kafasını karıştırmak için oynadığım oyunun bir parçası.

CIA'in benim işkence yöntemlerimle hiçbir ilgisi yok.

Göz kırpıyor. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Siktiğimin salağı. Tabii ki, bunu onun için hecelemek zorundaydım. "Amımı yala, sürtük."

Reddetmesini beklerken yüzüme bir gülümseme yayılıyor, böylece ona asla ekibimde olamayacağını ve yeni *ezik* sosyal statüsünün tadını çıkarmasını söyleyebiliyorum.

Morgan alt dudağını çiğniyor, gözleri boş marinayı tarıyor. "Burası mı?"

Hmm. Beklediğim cevap bu değildi ama onu hoşgörüyle karşılıyorum çünkü eğer pes eden ben olursam, tüm bunlar boşa gidecek.

"Evet." Başparmaklarımı külotumun kenarlarına geçirerek külotumu çıkartıyorum. "Doğru o-"

Başını eğip amımı çökmekte olan bir tatlı gibi yalamaya başladığında içimden şokla karışık bir zevk sarsıntısı geçiyor.

Vay anasını.

Artık pek çok şey beni şaşırtmıyor ama bu kesinlikle .

O beni yalamaya devam ederken nefesim bir anda kesiliyor.

Kahretsin... O iyi.

Çok iyi.

İlk kez halı çiğniyor olmasına imkan yok.

Başının arkasından tutarak bana bakmaya zorluyorum. "Am yemekten zevk alıyorsun, değil mi?"

Kapüşonlu gözleri ve dilinin bir kez daha tatmak için dışarı çıkması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Babasının eşcinsellerden açıkça nefret eden zengin bir senatör olması ironik.

Sıcak ağzı klitorisimin etrafında emerken zevk omurgamda cızırdıyor. "Siktir. Aynen böyle."

İnliyor, hareketleri hızlanıyor ve yemin ederim yıldızları görüyorum.

Aman Tanrım. O kadar *iyi ki*.

"Oh, Tanrım," I Nefes nefese, kıvranıyor karşı onu yüz. "On İkinci bir düşünce, belki bir şeyler yapabiliriz."

Morgan'ın aksine, ben kızlardan hoşlanmıyorum, ama zaman zaman yemesi için amımı ona sunmakta bir sakınca görmüyorum.

Çünkü günün sonunda, kimin ağzından önemli değildir, orgazm yine de orgazmdır.

birlikte, saklamak için küçük bir şantaj yapma fırsatını değerlendirmeyecek kadar aptal değilim.

Telefonuma uzanıp kayıt düğmesine basıyorum.

Tam o sırada göz ucuyla bir hareket fark ettim.

Karanlık, gölgeli bir figürün bizi izlediğini fark ettiğimde midem sıkışıyor.

Elinde bir telefonla.

Aklıma iki seçeneğim olduğu geliyor.

Morgan'ı durdurabilir ve onu eve gönderebilirim.

Ancak, yaparsam, küçük sapığımızı peşinde olduğuma dair uyarmış olacağımdan ve ona rezervasyon yapma fırsatı vereceğimden kuşkum yok.

Bu yüzden onunla yüzleşmeden önce işimi bitirmesine izin versem daha iyi olur.

boynunun arkasını tutuyorum. "Biraz daha."

Ağzı klitorisime yapışıyor ve zevk dalgaları boş bir tarladaki kasırga gibi içimden geçerken bacaklarım titremeye başlıyor.

Orgazmım o kadar yoğun ki, neredeyse bizi izleyen bir ucube olduğunu unutuyorum.

Ta ki odağa gelene ve onun sıradan bir ucube olmadığını fark edene kadar.

O Stone DaSilva. Baş

düşmanım.

Orospu çocuğu. Bu sadece kötüden daha kötüye gitti.

Arabasının kaputundan kayarak inerken Morgan'a "Evine git," dedim. "Şimdi."

Ağzı açık kaldı. "Cidden-" "Evet," diye

tıslıyorum.

Stone'la tek başıma ilgilenebilmem için gitmesini istiyorum. Bizi kaydettiğini bilmesini istemiyorum çünkü çıldıracak ve her şeyi daha da kötüleştirecek ve o zaman malları asla teslim etmeyecek.

Onu ikna etmek zorundayım.

Ve eğer bu işe yaramazsa... istediğimi elde etmek için başka taktikler kullanmaya karşı değilim.

Morgan arabasıyla uzaklaşırken yüzünde acı dolu bir ifade vardır... aynı anda Stone da kaçmaya başlar.

O kadar hızlı değil, pislik.

Nefesimi tutarak gittim.

Bu kadar iyi durumda olduğum için saniyeler içinde peşine düştüm.

"Lanet olsun," diye haykırıyor ben onun üstüne inerken.

"Telefonu bana ver. *Hemen*."

Gülmeye cesareti var. "Hiç şansın yok."

Bir dakika boyunca rıhtımda güreştik.

Ne yazık ki, onun üzerime çıkıp beni yere yapıştırmasıyla sona eriyor. "Sen gerçek bir iş parçasısın, bunu biliyor musun?"

Bakışlarımı kısıyorum. "Gösteriyi beğendin mi?"

Bana doğru bastıran şişkinlik bana onun yaptığını söylüyor. *İğrenç*.

Yüz ifadesi sertleşiyor. "O zavallı kızı manipüle ettiğin olaydan mı bahsediyorsun-"

"Morgan bana yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmadı."

Kör değilse, aramızda geçen her şeyin rızaya dayalı olduğu çok açık.

Homurdanarak ayağa kalkar. "Her şeyi duydum Bianca. Seni *memnun* etmediği sürece ona takımda yer vermeyeceğini ima ettin." Yüzüme bir parmağını soktu. "Bunun için bir kelime var, biliyorsun."

Sanki. "Çok açık bir şekilde eğlendiği kısmı kaçırmış olmalısın." Gözlerimi kasıklarına indiriyorum. "Ve görünüşe bakılırsa, tek eğlenen o değildi."

Dişlerinin takırdadığını duyduğuma yemin edebilirim. " bu değil."

Ellerimi kalçalarıma koyup ona ters ters bakıyorum. "O zaman söyle bakalım, bu küçük ahlaki öfke nöbetinin amacı nedir DaSilva?"

İnliyor. "Siz lanet Covington'ların dünyanın sahibi olduğunuzu ve insanlara istediğinizi yapabileceğinizi düşünmenizden bıktım." Yüzünü buruşturarak telefonunu işaret ediyor. "Sana kendi ilacından bir doz vermek için sabırsızlanıyorum."

Evet, bu .

"İnsanlara bunu gösterirsen Mor- gan'ın hayatını da mahvedeceğinin farkındasın, değil mi?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Yüzünü bulanıklaştıracağım." Dişleri bembeyaz parlıyor. "Ama senin için aynı şeyi söyleyemem."

be. Belli ki bunu düşünmüş.

Sorun değil. Herkesin bir bedeli vardır.

Stone gibi ahlaki pisliklerin bile.

"Ne kadar istiyorsun?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Gerçekten beni satın alabileceğini mi düşünüyorsun?"

Duh.

"Bok gibi fakirsin," diye hatırlatıyorum ona. "Tabii ki seni satın alabilirim." Kendi telefonumu çıkarıp PayPal hesabıma giriyorum. "Bana sadece bu küçük sorunu ortadan kaldırmak için ne kadar gerektiğini söyle ki ikimiz de hayatlarımıza devam edebilelim."

Gülüyor ama hiç espri yok. "Vay be."

"Vay, *ne*?"

Beni geçip gitti. "Merak etme prenses. Eminim Pornhub'daki tüm sürüngenler senin boşalmanı izlemeyi en az benim kadar seveceklerdir."

Neredeyse iskelenin sonuna gelmişti ki seslendim, "Demek *yaptın* keyfini çıkarın."

Biliyordum.

Beni tersleyerek yürümeye devam etti.

Hızlı düşünerek, o içeri girmeden arabasına doğru koşuyorum. "Bak, istediğin *bir şey* olmalı."

Bakışları düpedüz zehirli. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Bu mümkün değil.

Telefonunu almak için ne yapmam gerektiğini anladığımda boğazımda bir öfke kabarıyor.

Yine de başka yok çünkü o videoyu bir porno sitesine koymasına izin vermeyeceğim.

Elini tutup mememin üzerine koyuyorum. "Herkes *bir şey* ister, Stone."

Onun gibi meraklı, züğürt ezikler de dahil.

Yanmış gibi elini geri çekiyor. "İlgilenmiyorum." Pantolonundaki çadır bana bunun saçmalık olduğunu söylüyor.

"Bundan emin misin?" Parmağımı karnında gezdirerek eğildim. "Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlamak istemediğine emin misin?" Kulağının kabuğunu yalıyorum. "Kötü kalpli prensesin seni emmesini sağla."

On dört yaşımdayken Bradly Benson'a bana nasıl iyi oral seks yapılacağını öğretmesi için yüz dolar ödedim.

Yakın zamanda eşcinsel olduğunu açıklamıştı, ben de sormak için en uygun kişinin o olduğunu düşündüm.

Ve .

Ayrıca *derslerimde* pratik yapabileceğim en iyi kişiydi.

Bu nedenle Stonea başını döndürecek ve ayak parmaklarını kıvıracak şeyler yapabilirim.

Zavallı, tatlı Stone kendisiyle içsel bir savaş veriyor gibi görünüyor.

Bu kadar ciddi olmasaydı neredeyse komik olurdu.

", Stone." Kot pantolonunun üzerinden büyüyen sikini avuçluyorum. "İyi bir çocuk olmayı bırak ve bana bir ders ver."

Beni geri çevirmesini bekliyordum ama beni şaşırtarak homurdandı: "Dizlerinin üzerine çök."

Bu gece ikide iki oldu. Ama

bu seferki çok daha kötü.

Çünkü o Stone DaSilva.

Gezegendeki en aşağılık bok parçasının küçük kardeşi.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde ve o fermuarını indirdiğinde aşağılanmışlık yanaklarımı renklendiriyor.

Bu berbat bir fikirdi.

Ama artık çok geç, çünkü ben çoktan kabul ettim ve *o* aletini çıkarıyor.

Stone'un hakkını yemeyelim, Royal Hearts Akademisi'ndeyken fotoğraflarının üzerine photoshopla yapıştırdığım sahte bebek sikinden biraz daha büyük.

Ağzımı açtım, sonra durakladım.

Bunu yapmakla ilgili ikinci düşüncelerim içimin çalkalanmasına yetiyor.

Stone bunu hissetmiş olmalı çünkü "Unut gitsin. İstemediğin bir şeyi yapmanı istemiyorum-"

Onu ağzıma kadar alıyorum.

O videoya ihtiyacım var.

Ben onun sikini ağzıma alırken o yumruğuyla arabanın yan tarafını yumrukluyor. "Siktir."

Bir için, bir pound için.

Bununla birlikte, onu bu şekilde merhametime bırakmaktan duyduğum hastalıklı haz duygusunu inkar edemem.

Diz çökmüş olan ben olabilirim ama kontrolün onda olmadığı çok açık.

Öyleyim.

Tekrar boğazını sıkarken yüzü geriliyor, artık olmadığı için telefonunu nereye koyduğunu anlamak için elimden geleni .

İnliyor. "Tanrım, Bianca."

Biliyorum.

İki elini başımın arkasına koyarak ceplerini başlıyorum.

Yüzümü sikerken kısık, hırıltılı sesler çıkarıyor. "Kahretsin."

Kalbim daha hızlı atıyor. Her santimi uyarılmanın etkisiyle sert ve sıkı, her an patlamaya hazır.

Odaklan, Bianca.

İlk cebini arayıp boş çıkınca hayal kırıklığı kafama bir tuğla gibi indi.

Onu daha derine çekiyorum, parmaklarımı kıçına onu sert ve hızlı bir şekilde emiyorum.

Büyük ikramiye.

Telefonunu arka cebinden çıkarıyorum, aynı anda ağzıma yoğun bir sıvı doluyor.

Ayağa kalkıp ağzımın sildim.

Sonra spermlerini yüzüne tükürdüm. "Vay canına. Bu çok uzun sürmedi.

hepsi."

Gömleğini kaldırıp yüzünü silerken tiksintiyle karışık öfke yüz hatlarını geriyor.

Bu fırsatı değerlendirip olabildiğince hızlı bir şekilde rıhtıma doğru koşuyorum.

Suya yaklaştığım anda telefonunu fırlatıyorum.

ayak seslerini duyuyorum ama çoktan dibe batıyor.

Görev tamamlandı.

"Çok geç kaldın," diyorum ona. "Ve sen on yedi yaşındasın," diye alay ediyor.

Yaşımın bununla ne alakası olduğunu hiç bilmiyorum.

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Polisi arayıp beni tutuklatabilirdin. Ya da kardeşlerini arayıp benimle ilgilenmelerini isteyebilirdin." Bir adım daha yaklaşıyor. "Ama yapmadın... Onun yerine bana kafa attın." Yüzündeki ukala sırıtıştan nefret ediyorum. "Bu da demek oluyor ki sikimi yalamak istedin Bianca Covington."

Tanrım. *Küstahlık*.

"Hayır, ben yaptım-
"

Cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı çünkü beni suyun içine itti.

Bölüm 17

"M "Gömleğimin düğmelerini açmaya başladığında ciyak ciyak bağırıyorum.

Belli ki eski ben onu kullanmakta sorun yaşamamış,

Ama bu Bianca?

Bunu gerçekten hissetmiyor.

Ayrıca onun duygularını incitmek istemiyor.

"Harikasın," diyorum onu nazikçe iterek. "Ama ben... her şey çok..." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Bunu yapamam."

Yüzü düştü. "Oh."

"Sorun sen değilsin," diyorum hemen. "Sorun benim. Kazadan beri kendimde değilim."

Gerçek bu değil mi?

"Doğru," diyor Morgan. "Öyle demek istemedim... Sadece seni gördüğüm için çok heyecanlıydım." Koltuk değneklerimi alıp bana uzattı. "Nasılsın?"

Bu yüklü bir soru.

"Ben, uh... Zor zamanlar geçiriyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Evet, hayal edebiliyorum." Keskin bir şekilde nefes veriyor. "Hayley'in öldüğüne inanamıyorum."

Aklımdaki son kişi o olduğu için suçluluk duygusu göğsümü sızlatıyor.

Arkadaş olmamıza rağmen.

Hatta söylentiler doğruysa arkadaştan da öte.

"Evet," diyorum usulca. "Biliyorum."

Morgan'ın yüz hatları sanki bir şey düşünüyormuş gibi kıvrılıyor. "Bianca?"

"Öyle mi?"

Ellerini sıkıyor. "Sana ne yaptığını söylediğim o gece neden Hayley ile birlikte olduğunu anlamıyorum-"

"*İşte* buradasın," diyor Sawyer. "Her yerde seni arıyordum."

Dikkatimi tekrar Morgan'a veriyorum çünkü bilmek zorundayım. "Ne demek istiyorsun? Hayley ne yapıyordu?"

"Bianca," diye tersliyor Sawyer, bakışları gidip geliyor. "Cole ve Jace nerede merak ederek telefonumu patlatıyorlar. Onlar önce seni eve geri götürmem gerek."

Hiç şaşırmadım.

Morgan'a baktım. "Gitmem gerek, ama seni daha sonra arayabilir miyim, böylece bu konu hakkında daha fazla konuşabiliriz?"

Kaza gecesi neler olduğunu bildiğine göre, ona soracak bir *sürü* sorum var.

Morgan başını sallar. "Evet...tabii."

Numarasını yeni telefonuma kaydettikten sonra topallayarak kapıdan çıktım. "Sen hazır ."

Sawyer bir küfür mırıldandığında restorandan çıkmanın yarısındaydık. "Çantamı unuttum. Hemen döneceğim."

Tam onunla gitmeyi teklif edecektim ki Stone'u tezgahları silerken gördüm.

Şu kadarını söyleyeyim, artık marinada ne olduğunu *tam olarak* biliyorum.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıp bakıyor.

Sıcak gözler lav gibi üzerimde geziniyor, içime bir sıcaklık hücumu gönderiyor.

Eski Bianca Stone'la ilgilenmiyor olabilir... ama yeni Bianca çok ilgileniyor.

Ona karşı bir şeyler hissetmek, en çok değer verdiğim insanlara ihanet etmek anlamına geliyor.

"S

Morgan'a takımda yer almak istiyorsa benimle yatması gerektiğini söyledim. Bilmediğim şey ise Stone'un gizlendiği ve her şeyi kaydettiğiydi. Ben de

telefonuna el koymak ve kaydı yok etmek için ona oral seks yapmaktan başka çarem yoktu." Ellerimi kaldırıyorum. "Şey, *ben* değil. Eski Bianca."

Her şeyi mahveden kişi.

Dr. Wilson -ya da ben ona genelde Walter derim- göz kırpıyor. "Anlıyorum." Hemen not defterine bir şeyler not etti.

Nefesimi üflüyorum. "Her neyse, Morgan kaza gecesi neden Hayley'le birlikte olduğumu anlamadığına dair bir şeyler söyledi. Açıklığa kavuşturmak istedim ama Sawyer içeri girdi ve kardeşlerimin beni aradığını söyledi." İç çekerek ekliyorum, "Daha sonra Mor- gan'ı arayıp ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu ama telefonu hiç açmadı."

Ve o zamandan beri beni görmezden geliyor.

Kalın, ağır bir his göğsümü zorluyor. "Yine de bunun o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum."

Walter not defterinden başını kaldırır. "Nedenmiş o?"

Ona gerçeği söyledim. "Çünkü eski Bianca sorundan başka bir şey yaratmıyordu. Belki de en iyisi hayatıma devam etmeye çalışmam... yani şu anda sahip olduğum hayatıma."

Belki de kaza evrenin bana ikinci bir şans verme şekliydi.

Bölüm 18

A Yüksek sesli bir gümbürtü beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Yere düşürdüğüm kitaba baktım. *Müthiş*.

Onu yakalamak için elimden geldiğince eğilmeye ve manevra yapmaya çalışıyorum,

Ama onun yerine koridorda tekmelemekle yetiniyorum. "İyi iş, sakar," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Bu aptal koltuk değneklerinden nefret ediyorum.

Birinin bana yardım edip edemeyeceğini görmek için etrafıma bakıyorum ama görünürde dost canlısı bir yüz yok.

Dolabıma dönüp başka bir kitabını alıyorum. "Sanırım bu sana ait."

Stone'un sesi tenimde öğle güneşindeki tereyağı gibi eriyor.

Göz teması kurmayı reddederek, kitabımı ondan alırken bakışlarımı yere . "Teşekkürler."

"Demek şimdi böyle oldu, ha?"

Öyle olmalı.

Sesini öfke dolduruyor. "Bana bakmayacak mısın bile?"

"Arkadaş olamayacağımızı biliyorsun." Alnımı dolabıma yaslayarak gözlerimi kapatıyorum. "Bunu olduğundan daha da zorlaştırma."

Portakal kokulu sabununun ve sakızındaki tarçının kokusunu alabileceğim kadar yakınıma eğiliyor. "Sen lanet bir korkaksın."

Bu hakaret içimi kasıp kavuruyor.

"Bana Tommy'nin yaptığının yanlış olduğunu söyle." Öfke yanaklarımı kızartıyor ve kendimi ters ters bakarken buluyorum. "Gözlerimin içine bak ve bana onun kalpsiz bir pislik olduğunu söyle."

Liam'a olanlardan onun sorumlu olduğunu.

Ve eğer dünyada adalet olsaydı, o mezarda kardeşimin yerine Tommy yatardı.

Stone sessiz kalır.

topallayarak geçiyorum. "Görünüşe göre tek korkak ben değilim."

"W Bu araba ait?" Garaj yoluna girdiğinde Jace'e sordum. Pembe Mercedes üstü açık araba Buraya geldiğimden beri garaj yolumuzda yer kaplıyor ve kimsenin kullandığını görmedim.

Cevap verdiğinde yüz ifadesi anlaşılmaz. "Senin." "Benim mi?"

Soruyorum.

"Evet."

Bu hiç mantıklı değil. "Ben araba kullanmam."

Bildiğim kadarıyla hiç araba kullanmadım.

Annenizin bir araba kazasında ölmesi size bunu yapar.

Jace söz konusu arabaya bakar. "Babam on sekizinci doğum günün için aldı."

Bunu neden yaptığından emin değilim ama böylesine güzel ve *pahalı* bir arabanın orada durup çürümesi utanç verici.

"Eğer bir tur atmak istersen, çekinme." Aracından inip kapısını kapatıyorum. "Yakın zamanda kullanacak değilim."

Ya da *hiçbir zaman*, bu konuda.

Geçmiş...

"J -Liam beni babamın arabasına doğru sürüklerken ısrarla, "Sadece bir dakika arabada otur," diyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ayağımı yere vuruyorum. "Hayır."

Bir daha *asla* bir arabanın içine adım atmayacağım.

Arabalar insanları öldürür.

Gözlerimi kısıyorum. "Neden beni bu konuda rahatsız etmekten vazgeçmiyorsun?" Surat asıyor. "Çünkü eve gidip gelmekten bıktım. her gün okula gidiyorum. Hiçbir zaman eğlenceli bir yere gidememekten bıktım." Garaj yolunda bir taşı tekmeliyor. "Dokuz ay oldu."

Dokuz ay, sekiz gün ve dört saat.

"Bensiz de bir yerlere gidebilirsin," diye hatırlatıyorum ona. Jace ve Cole bunu her zaman yapıyor.

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Bu hiç eğlenceli değil."

"Beni öldürecek bir şeyin içine hapsolmak da öyle." Beni omuzlarımdan yakaladı. "Ben senin b-b-b-büyük b-b-kardeşinim."

Bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Duh. Ne demek istiyorsun?"

"Sana kötü bir şey olmasına asla izin vermem." Beni döndürürken ikimizin de annemin öldüğü kazada olduğumuzu hatırlatma isteğiyle savaşıyorum. "Gözlerini kapat."

Hayır. Beni kandıramaz. "Buna kanmayacağım, Liam."

Huffs. "Sadece bana güven."

"Yemin ederim beni o arabaya itersen suratına yumruğu ."

"Yapmayacağım." Serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor. "Serçe parmağıma yemin ederim."

Vay be. Hiçbir şey serçe parmağı yeminini gölgede bırakamaz. Sözlerin kutsal kasesiydi.

Ama yine de o arabaya binmenin bir parçası olmak istemiyordum. "Liam-" "Gözlerini kapa. Lütfen."

"Peki," . "Ben yaparım. Ama eğer sen-"

Boynuma bir şey takarken cümlem bir kenara düşüyor.

"Ne yapıyorsun?" "O-o-aç gözlerini."

İnce siyah kordona dokunuyor, gümüş kolyeyi inceliyorum.

Metalin üzerinde, elinde bir asa tutarak okyanusta ilerleyen bir adam var. Daha yakından incelediğimde, sırtında bir bebek taşıdığını da fark ediyorum.

"Ne-"

Liam bana, "Bu aziz Kristof," diyor. "Yolcuları korumakla görevlidir."

Ona itiraz etmek ve bir metal parçasının kimseyi kurtaramayacağını söylemek istiyorum ama o çok mutlu görünüyor. *Sanki sonunda beni iyileştirecek tedaviyi bulmuş gibi*.

Onu ezecek kadar yüreğim yok.

"Bunu benim için aldığına

inanamıyorum."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Tabii ki yaptım. Seni seviyorum."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Annem bize her zaman bizi sevdiğini ve her gün birbirimize bunu söylememizin önemli olduğunu söylerdi ama öldüğünden beri...

Söylemeyi bıraktık.

Sanki aşkımız onunla birlikte ölmüş gibi.

Titrek bir nefesle kapı koluna uzandım ve arka koltuğa tırmandım. "Tamam, yapacağım. Ama sadece *bir* dakikalığına."

Gülümsemesi o kadar parlak ki güneşe rakip olabilir.

Bölüm 19

"Gidelim," diye homurdanıyor Jace yatak odamın kapısından. "Okula geç kalacaksın."

Okul bekleyebilir.

Mücevher kutumu ve şifonyerimin her köşesini çılgınca aramaya devam ediyorum ama elim boş dönüyorum.

"Ne arıyorsun?"

"Çocukken Liam'ın bana aldığı Aziz Christopher kolyesini hatırlıyor musun?"

Jace başını sallar. "Evet."

Ona baktım. "Kayıp."

Ölümünden kısa bir süre sonra eşleştirdiğim gümüş tüy takısıyla birlikte.

Bu benim onun koruyucu meleğim olduğunu kabul etme şeklimdi.

Asla düşünürsek, buralarda bir yerde olmalı.

Tabii...

Kalbim sıkışıyor. "Sence kazada mı kaybettim?"

Elbette bunu hatırlamıyorum, ancak ön camdan geçerken düşmüş olabileceğini varsaymak tamamen söz konusu değil.

Jace omzumu sıktı. "Bak ne diyeceğim, seni okula bıraktıktan sonra karakola ve hastaneye gidip orada olup olmadığına bakacağım."

Kollarımı ona doladım. "Sen en iyisisin, bunu biliyor musun?"

Gerçekten de o ve Cole yanımda olmasaydı bu son birkaç ayı .

Ben kırılmış olabilirim ama ailemiz hatırladığımdan çok daha güçlü.

Annem gurur duyardı.

"Biliyorum." Elindeki muzla şakacı bir şekilde kafama vuruyor. "Bunu okula giderken ye."

Ateşe düşmüş pervane gibi, gözlerim Stone'a takıldı.

Kafeteryadaki diğer öğrencilerin aksine Stone bir grupla birlikte oturmuyor.

O yalnız ve kapanık biri.

Görünüşe göre ortak bir noktamız var.

Bakışlarımı kaçırarak tepsime bakıyorum. Bugünün öğle yemeği pizza, ki bu da servis ettikleri her zamanki saçmalığa tercih edilebilir. Ancak, moralimi düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor.

Onu özlüyorum.

Liam'ın acısından sorumlu o şeytani, aşağılık pislikle akraba olduğu için yapmamam gerekse bile.

Öğle yemeğinden vazgeçmek üzereydim ama Mercedes ve bir grup kaltak, dondurma çubuğundaki karıncalar gibi etrafımı sardı.

İşte .

İroni. Annemin ölümcül kazasından beri Mer- cedes marka arabalardan nefret ediyorum.

Görünüşe göre insanlar da pek iyi değil.

"Carmen geçen gün seni Cluck You'da gördüğünü söyledi." Ona buranın özgür bir ülke olduğunu hatırlatıp bu kadar büyütülecek ne olduğunu soramadan, Mercedes elini masaya vurarak tepsimin takırdamasına neden oldu. "Sana bunu bir kez söyleyeceğim, puta. Adamımdan uzak dur yoksa bu elleri yakalarsın."

Stone'la bir haftadır konuşmadığımız için kör olup olmadığını sormak istiyorum ama bu ona sadece ona boyun eğdiğim izlenimini verir.

Siktir et onu. Kırık cam yutmayı tercih ederim.

Sinirli bir nefes çıkardım. "Özür dilerim. Son baktığımda Stone seni terk etmişti ve bekârdı." Ona şeker gibi tatlı bir gülümseme veriyorum.

"Bu yüzden, o *senin* erkeğin olamaz."

Yandaşlarından biri . "Lanet olsun, anne. Seni orada yakaladı."

"Kapa çeneni," diye tersliyor Mercedes dikkatini tekrar bana önce. "Bu işi çözmeye çalışıyoruz."

Midemdeki o batma nefret ediyorum. *Bu yeni bir haber. Ben.*

Başını çeviriyor. "Ve eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, onu rahat bırakacaksın. Sana tekrar söylemek zorunda bırakma beni."

Kabul edip uzaklaşabilirdim ama beni kötü bir günümde yakaladı.

"Vay canına," diye mırıldandım şaşkınlık numarası yaparak.

"Vay *ne*?"

"Sadece şaşırdım, hepsi bu." Masumca omuz silktim. "Kardeşini becerdiğin için seni affedeceğini gerçekten düşünmemiştim." Sırıtışım tamamen dişlerden oluşuyor. "*Puta*."

Ben daha gözümü kırpamadan gazoz kutumu alıp kafama döküyor ve kutuyu kafatasıma çarpıyor. "Orospu."

Nefesler ve mırıltılar kafeteryayı dolduruyor ve sersemlemiş halimle parmaklarının yumruk şeklinde kıvrıldığını görüyorum.

Kendimi çelikleştiriyorum, darbeye

hazırlanıyorum. Ama asla gelmiyor.

Stone, "Onu rahat bırakın," diye bağırarak onu uzaklaştırıyor.

Mercedes biraz debelenir ama Stone -ve onun sözleri- ondan daha güçlüdür. "Sana işimizin bittiğini söylemiştim."

İfadesi . "Çünkü *o*-"

"Bianca'nın bununla hiçbir ilgisi yok. Artık seni istemiyorum, Mercedes. Bunu o kalın kafana sokmalı ve saplantılı bir sapık gibi davranmayı bırakmalısın."

"Burn," diye biri.

Mercedes'in utancı, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da, elle tutulur bir şekilde hissediliyor. "Siktir git." Gözleri sertleşiyor. "Ve senin küçük sikin."

Kafeterya yuhalamalar ve ulumalarla inliyor.

Stone'un gözlerinde acı parıldıyor ve kendimi durduramadan, "Hayır, yok" diye bağırıyorum. Masayı destek olarak kullanarak ayağa kalkıyorum. "Güven bana, bunu gördüm." Ona göz kırpıyorum. "Bu senin gevşek amın olmalı."

Mercedes tekrar üzerime atılıyor ama bu sefer bir güvenlik görevlisi imdadıma yetişiyor ve onu uzaklaştırıyor.

İnsanların dikkatlerini başka bir yere odaklamaları uzun sürmez.

Stone'un gözleri düştü. "İyi misin?" "Şu an
başım ağrıyor ama yaşayacağım."
Sweatshirt'ünü çıkarıp bana uzattı. "Al."
Verilen Ben kapalı içinde yapışkan soda, I
minnetle kabul et o. "Teşekkürler."
Masasına dönmeden önce başını salladı.

Bölüm 20

I Sadece tişörtünü geri vermeye geldim.

En azından Cluck You'ya topallayarak girerken kendime bunu söylüyorum.

Sawyer Şükran Günü yemeğinden sonra evsizleri doyurmaya yardım etmek için işe gideceğini söylediğinde, beni bırakıp bırakamayacağını sordum.

Stone'u fark etmek uzun sürmez. Dirseklerini patates püresi ve et suyuna batırmış. Yakışıklı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanından geçen herkese doyurucu bir porsiyon veriyor.

Nazik *ve* gülünç derecede sevimli olduğu için ona lanet olsun. Bayıldığım için kalbime daha çok lanet olsun.

Ona yaklaşmaya ama Bay Gonzales beni durduruyor. "Sen... *dışarı." Lanet olsun.*

"Gel üzerinde, Mr. G," Taş aramalar dışarı gelen onun istasyon. "Bugün Şükran Günü."

Bay Gonzales'in pes etmeyeceği belli olunca, "Yardım edebileceğimi umuyordum" diye ekliyorum.

Pek sayılmaz. Ama neden olmasın? Oldukça kalabalık ve fazladan bir çift ele ihtiyaçları var gibi görünüyor.

Stone'un kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Ciddi misin?"

"Kesinlikle," diyorum.

Patronu benden pek hoşlanmayabilir ama restoranını evsizlere ve daha az şanslı olanlara Şükran Günü yemeği vermek için açması takdire şayan ve bunun bir parçası olmak harika olurdu.

Bay Gonzales bunu bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Peki. Ama *sadece* bugün. İstisna yok." Cebinden bir saç filesi çıkarır. "Bunu tak."

Başımdaki saç filesini düzeltiyorum ve Stone'un yanındaki sos istasyonunu yönetiyorum. Koltuk değneklerim yüzünden manevra yapmak biraz zor, ama bunu başarıyorum ve insanlara hizmet ederek bir ritme giriyorum.

Tüm bu süre boyunca Stone'un gözlerinin kızgın kömür gibi içimi yaktığını hissedebiliyorum.

"Ne?"

Dudakları seğiriyor. "Hiçbir şey."

Bu saçmalık. Ona attığım bakış düşüncelerimi ifade ediyor.

Dev kaşığına biraz patates püresi koyuyor. "Bianca Covington'ı saç filesi takarken ve evsizleri beslerken göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Burada olduğum için mutluyum." Bir kadının tabağına biraz et suyu koyduktan ve ona Şükran Günü'nü kutladıktan sonra itiraf etmeye karar verdim. "Gerçeği söylemek gerekirse, bugün buraya gelmemin resmi nedeni bu değildi."

Yüz ifadesi tuhaflaşıyor. "Ah, öyle mi?" Sıradaki kişiye hizmet eder. "O zaman *resmi olarak* neden buradasın?"

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Sen." Beceriksizliğimi örtbas etmeye çalışarak yerdeki çantamı işaret ettim. "Yani senin sweatshirt'ün. Onu sana geri vermek istedim."

Kaşığı yere bırakıp biraz daha yaklaştı. "Öyle mi?"

Aman Tanrım. Koltuk değneklerim için şükrediyorum çünkü bacaklarım kesinlikle jöleye dönüşüyor.

"Evet." Bakışlarımı kaçırdım. "Onu geri isteyebileceğini düşündüm."

Neyse ki, tam o sırada birkaç kişi istasyonlarımızda sıraya giriyor ve hızlı bir şekilde tabaklarını doldurmaya başlıyoruz.

"Bianca?" diyor sonsuzluk gibi gelen bir sürenin

ardından. "Öyle mi?"

"Yanılıyordu."

Sesi o kadar kısık ki neredeyse onu duymuyorum.

"Ne?"

Ne dediğini anladığımdan kesinlikle emin olmalıyım. Kendini

tekrarlarken yüzünde acı dolu bir ifade var. "O hatalıydı."

Bir nefes üflüyor. "Lanet olsun, Bianca. O gece hatalı olan pek çok insan vardı. Dylan, Liam'ı oynayıp onunla dansa gittiği için. Jace, Liam'a olan hislerini asla itiraf etmediği için.

Dylan... ama çoğunlukla Tommy'ydi." Sonunda bana baktı. "Ona asla zorbalık yapmamalıydı." Sesinde samimiyet var. "Ve ne olursa olsun, kardeşinin başına gelenler için gerçekten üzgünüm. Kulağa harika bir insanmış gibi geliyor."

Kalbim kendi üzerine katlandı. *Öyleydi*.

Stone'un içten itirafı karşısında o kadar şaşırdım ki neredeyse kepçemi düşürecektim.

Söyledikleri doğru olsa da, bunu kabul etmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum, sesim duygusallıktan titriyor.

"Ben...uh.

Bunun anlamı çok büyük."

Bu aynı zamanda ona karşı hissettiklerimi daha da güçlendiriyor.

Patates püresine geri döner. "Ve bunu benimle tekrar konuşmanı sağlamak için söylemediğimi açıklığa kavuşturalım. Gerçekten-"

"Bu gece takılmak ister misin?" Ağzımdan

kaçırdım. Onun etrafında olmayı istemekten

kendimi alamıyorum.

Özellikle de artık olayların doğru tarafında durduğunu bildiğim için.

Sırıtışı sinsi. "Şey, lanetleneceğim. Bana çıkma mı teklif ediyorsun, Bianca Covington?"

"Belki." Ona kendi nazlı gülümsememi veriyorum. "Duruma

göre değişir." Bir kaşını kaldırıyor. "Değişir mi?"

"Evet deseniz de demeseniz de."

Lütfen evet de.

Omuz silkiyor. "Üzgünüm, bu gece olmaz."

Bu geri tepti.

Hayal kırıklığımı yutkunarak dile getiriyorum. "Oh." Sos dolu tencereye bakıyorum. "Ben-"

"İşten sonra deli gibi aşık olduğum kızla *Bourne Identity'*yi izlemek için plan yaptım bile."

İstesem de yüzümdeki gülümsemeyi silemezdim.

Yaklaşan planlarımızla ilgili tek bir sorun var.

Bakışlarımı mutlu bir şekilde Noel şarkıları mırıldanan ve hindi dilimleri kesen Sawyer'a çeviriyorum.

İçimden bir ses onun aynı zamanda Noel ışıklarını Şubat ayına kadar açık bırakmayı seven bir kız olduğunu söylüyor.

Stone'a "Hemen döneceğim," dedim ve topallayarak onun yanına

gittim.

öyle.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Yukarı bakıyor. "Merak etmeyin. Her şey kontrolüm altında. Alfonso -aşçıbaşı- biraz daha sos yapıyor ve-"

"Daha fazla sosa ihtiyacım yok. Bu gece Stone'la takılırken beni idare etmeni istiyorum."

Gözleri fincan tabağına döndü. "Şimdi ne diyecek?" "Tommy'nin hatalı olduğunu kabul etti."

Hindiyi oymayı bıraktı. "Tamam-"

"Stone iyi bir adam Sawyer. Bunu kendin bile söyledin. Ve biliyorum bu hiç mantıklı değil ama ondan *gerçekten*, gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum."

"Gerçekten mi?"

Bir iniltiyi bastırıyorum. "Sawyer."

Ellerini bir havluya siler. "Bilmiyorum. Yalan söylemekten nefret ediyorum. Özellikle de Cole'a. Kalp krizimden sonra ona asla yalan söylemeyeceğime söz verdim-"

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Ayrıca, bu kötü bir yalan değil. Sadece film izlemek için Stone'un dairesine gidiyorum. *En fazla* üç saatliğine gideceğim."

Ellerini sıkıyor. "*Gerçekten* yalan söylemek istemiyorum Bianca."

"Biliyorum ama Jace ve Cole'un ne kadar aşırı korumacı olduklarını biliyorsun. Stone'la takıldığımı öğrenirlerse akıllarını kaçırırlar ki bu hiç adil değil çünkü o iyi bir adam. Ayrıca, arkadaş olduğumuzu sanıyordum?"

Eğer bu onu bana yardım etmeye ikna etmezse, ne ikna eder bilmiyorum.

"Biz arkadaşız." Daha fazla hava almaya çalışıyormuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Tamam. Seni koruyacağım. Sadece kardeşlerine senin..." Kaşları birbirine çarptı. "Dur bir dakika. Bugün Şükran Günü. Hiçbir yer açık değil."

Saçmalık.

Hızlı düşünerek, "Peki ya kütüphane? Onlara ders çalıştığımı söyleyebilirsin."

Göz kırpıyor. "Kapalı olduğundan oldukça eminim." "Evet, ama *Cole* bunu bilebilir mi?"

Cole aptal olmaktan çok uzaktır, ama nişanlısının aksine -Sporu akademiye tercih ediyor.

Bir an için bunu düşünür. "Muhtemelen hayır." Başını iki yana sallar. "Ama Jace olabilir."

Lanet olası Jace. Çocuk tam bir hafiye.

Bunu biraz düşündüm ve yapılacak en iyi şeyin gerçeğe mümkün olduğunca yakın durmak olduğuna karar verdim.

"Onlara okuldan bir çocukla takıldığımı söyle." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Teknik olarak bu bir yalan değil... sadece küçük bir ihmal."

Bana sert bir bakış attı. "Evet, ikisinden birine okuldan rastgele bir çocukla takıldığını söylemenin kilisedeki osuruk gibi gideceğinden eminim."

.

"Onlara *kız* olduğunu söyle." Aklıma geldiğinde parmaklarımı şıklatıyorum. "Adı Mercedes."

Görünüşe göre velet her şeye rağmen işe yarıyor.

"Peki." Bakışlarını konuşmamızı ilgiyle dinleyen Stone'a çeviriyor. "Ama Stone'un seni daha sonra bırakmasına izin veremezsin çünkü onu görürlerse çıldırırlar." Şakaklarını ovuşturuyor. "Seni onun dairesinden alıp eve getireceğim." İki parmağıyla önce gözlerini sonra da Stone'u işaret ediyor. "Üç saatin var DaSilva. Beni pişman etme."

Stone elini kalbinin üzerine koyar. "Mükemmel bir nazik adam olacağım. Söz veriyorum."

Koltuk değneklerimi duvara yaslayarak kollarımı ona doluyorum. "Sen en iyisisin. Kardeş olacağımız için çok mutluyum."

"Ben de." Alt dudağını dişlerinin arasına alıp endişeleniyor. "Ve müstakbel ablan olarak sana ciddi tavsiyeler vereceğim."

"O da ne?"

"Kardeşlerine Stone'dan bahsetmelisin. Er ya da geç."

"Yapacağım."

Sonunda.

Bölüm 21

"I Bana neden Jason Bourne dediğini şimdi anlıyorum," diyorum Stone'a. "*Aynen* öyle."

Şu anda onun evindeki şilteye yayılmış durumdayız. jeneriği izleyen yatak odası.

Koyu renk gözleri beni değerlendiriyor. Ne gördüğünden emin değilim ama heyecanı üzüntüye dönüşüyor. "Vay be. Gerçekten zor olmalı." Derin derin nefes alıyor. "Olanları ya da beni bugün olduğum kişiye dönüştüren şeyleri bilmemek beni deli ederdi."

Pek de haksız sayılmaz.

Sadece eski ben hakkında öğrendiğim her şey kendimden nefret etmeme neden oluyor.

"Evet, ama..." kesiyorum çünkü söyleyecek cesaretim yok. Ayrıca, anlamayacağından korkuyorum. "Boş ."

Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Ne?"

"Kendim hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem... o kadar zor oluyor." Boğazımda oluşan yumruya karşı yutkunuyorum. "Sadece annemi ve Liam'ı kaybettiğim için değil, daha önce de çok iyi bir insan değildim." Bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. "Ve eskiden olduğum kişiyi hatırlamaktan nefret ediyorum, çünkü *şu anki* Bianca'yı seviyorum."

Alnını benimkine yaslarken küçük bir gülümseme yayılıyor. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

Cesaretimi toplayarak fısıldıyorum: "Onu tekrar öpecek kadar seviyor musun?"

Cevabı yavaş, tatlı bir öpücük şeklinde geliyor ve tenimde karıncalanmalar yaratıyor.

Ağzımı açıyorum, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum, ama o bana vermiyor.

Kollarında tuttuğu en narin, en kırılgan şeymişim gibi beni öpmeye devam ediyor.

Bana zarar vermeyeceğini bu şekilde biliyorum.

Onunla güvende olduğumu.

Nihayet dili ağzıma girdiğinde inliyorum.

Kendimi aramızda olanlara o kadar kaptırmışım ki, kapının çaldığını bile duymuyorum.

"Stone, ben ," diye bir kadın sesi. Geri

çekiliyorum. "Kim o?"

"Oda arkadaşım."

Daha önce bir oda arkadaşı olduğundan hiç bahsetmemişti.

Bırak *kadın* oda arkadaşını.

Kıskançlığım belli oluyor olmalı ki gülüyor ve "Şu an yüzünü görmelisin" diyor. Eğilerek ekliyor, "Merak etme. O aynı zamanda beni doğuran ve büyüten kadın."

"Kahretsin." Hemen ayağa fırladım çünkü karanlıkta oğluyla yatağında öpüşmek annesinin benim hakkımda edinmesini istediğim ilk izlenim değil.

"Sakin ol. Annem iyidir." Yataktan kalkıp kapıya yöneldi. "Gidip merhaba diyeceğim. İstersen gelip onunla tanışabilirsin."

Bir sinir dalgası beni vurdu. "Ben burada

iyiyim." "Sen bilirsin."

O gittiği an, kararımdan pişman olacağım.

Stone'u daha fazla tanımak istiyorsam, kendimi onun aile üyeleriyle tanıştırmak iyi bir başlangıç .

Aile üyelerine .

Kendimi toparlayarak yatak odasından çıktım ve mutfağa doğru ilerledim.

Stone'u annesine yardım ederken bulduğum yer.

Çarpan kalbim dursun.

"Merhaba," diyorum

gergin bir şekilde.

Ufak tefek kadın irkilerek arkasını döner. Bir buçuk metre boyunda, düz, şık siyah saçları ve güzel siyah gözleri var. Cildi kusursuz ve yüz hatları narindir.

Stone'un yakışıklılığını nereden aldığını anlayabiliyorum, çünkü kız son derece güzel.

Ayrıca çok sessizdir.

Gözlerini kırpıştırarak Stone'a bakar.

"Bu Bianca," diye açıklıyor. "Sana bahsettiğim kız."

Annesiyle benim hakkımda konuşması...*vay be*.

Annesinin bakışları market alışverişine dönmeden önce kısa bir süreliğine bana doğru kayıyor.

Her nasılsa, beni çiğnemiş ve küçümseyen bir bakışla tükürmüş gibi hissediyorum.

Stone ona ne söyledi?

Benden hoşlanmasını isteyerek tekrar deniyorum. "Yardıma ihtiyacın olan bir şey var mı? Yapabileceğim herhangi bir şey?"

Başını sallar. "Hayır, teşekkür ."

Bu kadarı *da fazla.*

Stone yanıma geldi ve omzumu sıktı. "Rahatla."

Bunu söylemek *onun* için kolay. Annesi zaten ondan hoşlanıyor.

Telefonum gelen bir mesajla titrediğinde bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünüyordum.

Sawyer: Dışarıdayım.

Stone'a bakıyorum. "Sawyer burada."

O da az benim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Seni ." Annesine bir gülümseme verdim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Hiçbir şey söylemiyor.

Harika.

Merdivenlerden inerken ona "Annenin benden nefret ettiğine eminim," diyorum.

Bu konuda çok endişeli görünmüyor.

"O benim annem," diyor vardığımızda. "Bu yüzden oğlunun eve getirdiği her kadından otomatik olarak nefret eder."

Bu güven verici. "Harika."

Tam otoparka doğru yürüyecektim ki beni durdurdu. "Eğer burada kalırsan, onun da seni en az kadar seveceğini biliyorum." Yüzü allak bullak oldu. "Belki benim kadar değil çünkü bu garip olurdu."

Söylediklerini tekrarlayana kadar bir kahkaha atıyorum. "Eğer burada kalırsam mı? Bu da ne demek oluyor?"

Ellerini ceplerine sokarak başka tarafa bakıyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun Bianca."

"Hayır, bilmiyorum."

En kötüsünü düşünmeye başlamadan önce açıklığa kavuşturması gerekecek.

Ağır bir iç geçirir. "Ben diğer erkekler gibi değilim. Vurup bırakmakla ya da zamanımı hak etmeyen bir hatunla ilgilenmiyorum."

Alınmamak elde değil. "Benimle zamanını boşa harcadığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Gözlerindeki yoğunluk bir kademe daha artıyor. "Sen söyle."

Ona gerçeği söyledim. "Senden Stone, ama bu konuşma kafa karıştırıcı. Benden tam olarak ne istiyorsun?"

Eski Bianca'nın erkekler ve ilişkiler konusunda nasıl olduğundan emin değilim ama *bu* Bianca kesinlikle berbat.

"Oyun oynamak istemiyorum." Biraz daha yaklaştı. "Eğer bunu yapacaksak, o zaman hepinizi istiyorum."

Daha *kendime* bile sahip değilken birine nasıl tüm benliğimi verebilirim?

Sanki içimdeki mücadeleyi sezmiş gibi, "Boş ver. Aynı şeyi istemediğiniz çok açık."

"Seni istiyorum Stone," diye fısıldıyorum. "Sadece bu konularda çok kötüyüm, anlıyor musun?"

başparmağıyla yanağımı okşuyor, "Şansına, bu işte *gerçekten* iyiyim." Bir hamlede beni kollarına çekti. "Sadece bana güvenmene ihtiyacım var."

"Sana güveniyorum."

Yapmamak için bir *nedenim yok*.

Çeneme dokunuyor. "O zaman bana benim olduğunu söyle."

Aklım çok hızlı hareket ettiğimizi söylüyor ama kalbim onun sunduğu her şeyi istiyor.

"Ben seninim," .

Dudaklarının kenarları kıvrılıyor. "Çok ."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bir öpücükle onayı mühürlüyor.

Bölüm 22

I Dylan'a yemek masasının karşısından ters ters baktı. "Bezelyeleri uzat."

Sesimdeki gerginliği fark edip etmediğinden emin değilim ama Jace kesinlikle öyle. "Her şey yolunda mı?"

Dylan kaseyi bana dişlerimi sıkarak "Her şey *yolunda*," diyorum.

Her şey yolunda değil.

Aklıma Stone'un geçen hafta Dylan'ın Liam'la dansa gitmesi hakkında söyledikleri geliyor.

Onu yönlendirdi.

Liam' onun hakkında ne hissettiğini biliyor olmalıydı ama yine de onunla dansa gitti.

Niyeti onu incitmek olmasa bile, Liam'la birlikte Jace'i incitmek için gittiği gerçeğinden kaçış yok.

Her iki şekilde de kardeşlerimden birine ya da her ikisine de zarar vermek istiyordu.

Bu benim için asla iyi olmayacak bir şey. *Asla*.

Peçetesiyle ağzını silen babam masanın etrafına bakınıyor. Son zamanlarda bizimle çok yemek yiyor. Etrafımızda olması güzel bir şey.

"Yeni okulundan memnun musun?"

"Seviyorum."

Özellikle de Stone ve *ben birlikte olduğumuz için*.

Cole ağzına bir çatal dolusu köfte tıkıştırıyor. "Sawyer yeni bir arkadaş edindiğini söyledi."

Bakışlarımı ona yönelttim. Stone'la ilişkimizi bir süre daha gizli tutacağına söz vermişti.

"Mercedes," diyor Sawyer sıkıca, masanın altından beni dürterek.

Lanet olsun. Bu yalan söyleme işinde gerçekten daha iyi olmalıyım. "Ah, doğru."

Jace içkisinden bir yudum alır. "Arkadaş edinmene sevindim."

"Bir ara onu da getirmelisin," diye araya giriyor Dylan. "Onunla tanışmayı çok isterim."

Benden hoşlanıyor mu hoşlanmıyor mu bilemiyorum
ama hoşuma gitmiyor. Ve kesinlikle ondan
hoşlanmıyorum. *Artık hoşlanmıyorum*.

Çatalımı köfteme saplıyorum. "Evet, ve hey, başka ne eğlenceli olabilir biliyor musun? Onunla yaklaşan okul dansına gitseydin ve sonra arkasından erkek kardeşiyle öpüşseydin."

Babam yemeğinde boğulmaya
başlar. Sawyer içkisini tükürür.
Ve Dylan çarşaf gibi bembeyaz oldu.
"Senin ne be?" Jace havlıyor.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki neredeyse sandalyemi devirecektim. "O. Liam'ı kasıtlı olarak kullandı ve hepimiz burada büyük, mutlu bir aile gibi oturmuş, Liam'a olanlardan kısmen de olsa o sorumlu değilmiş gibi davranıyoruz."

Tüm bu öfkenin nereden geldiğinden emin değilim, ancak bunun gücüyle titriyorum.

Dylan peçetesini tabağına bırakıyor. "Sanırım gece için üst kata çıkacağım."

Keşke kalıcı olarak gitse.

Sawyer hemen, "Ben de ," .

Başparmağım göğsüme çarpıyor. "Ben de gidiyorum."

Uzaklaşmaya başlıyorum ama babam ve Cole ayağa
kalkıyor. "Yapmayın," diyorum onlara. "Yalnız
kalmak istiyorum."

Bununla birlikte, veranda kapısını arkamdan kapattım ve arka bahçeye yöneldim.

Jace'in onu sevdiğini biliyorum ama tüm bu olanlarda onun oynadığı rolü görmemesinden nefret ediyorum.

Sanki aşktan gözleri kör olmuş gibi.

Sesli bir iniltiyle cep telefonumu cebimden çıkarıp Stone'a bir mesaj atıyorum çünkü Dylan'a olan öfkemi anlayabilecek tek kişi o.

Selam.
Stone: Şu an konuşamam, Bourne. İşle meşgulüm.

Bu kadar yeter.

Telefonumu arka cebime koyup büyük havuzun yanına gidiyorum.

Yüzmeye gitmek için can atıyorum ama doktorum izin verene kadar gidemiyorum.

Güzel pembe gün batımı suyun yansımasından yansıyor ve ne kadar güzel olduğuna hayran kalmaktan kendimi alamıyorum.

Liam'ın bunu görmek için burada olmaması çok kötü.

Kalbimde dağ gibi bir keder olsa da, şu anda beni saran ana duygu kafa karışıklığı.

Neden o gece benimle konuşmadı?

Neden bana neler olduğunu anlatmadı?

Birbirimize her şeyi anlattık.

Bana en çok ihtiyacı olduğu gece neden uzatmadı? O kadar çok ağlamaya başlıyorum ki havuz bulanıklaşıyor.

Kimsenin duymasını ya da dağıldığımı görmesini istemediğimden, kaldırım taşlarının üzerinden topallayarak konukevine doğru ilerliyorum.

Boş alana ve çıplak duvarlara rağmen, kapıyı kapattığım anda içimi bir sakinlik kaplıyor.

ilgili hiçbir anım yok. Düşünebildiğim hiçbir duygusal bağ yok. of.

Yine de, açıklanamayan bir nedenden dolayı, bu duvarlar sanki tüm sırlarımı.

Tüm acılarımı.

Şu anda yeni gözyaşlarımın sebebinin ne olduğundan tam olarak emin değilim.

Tek bildiğim acıttığı.

Sanki göğsümde asla doldurulamayacak fiziksel bir delik varmış gibi.

Hayati bir parçam eksik.

Üzerime bir yorgunluk dalgası çöküyor ve sendeleyerek evdeki tek mobilyanın yanına gidiyorum.

Yatak odasındaki şilte.

Sonra da ağlayacak gözyaşım kalmayana kadar hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Bölüm 23

Titreyen parmaklarımla arama motoruna Hayley'nin adını yazdım.

Dizüstü bilgisayarım anında bir sürü sonuç çıkarıyor.

Doğum tarihi ve e-postası. Yerel gazetemizden mezun olduğu sınıftaki herkesi listeleyen bir makale. Royal Hearts Academy'de amigo takımındayken çekilmiş bir fotoğrafı, Instagram sayfasına bir bağlantı ve ölüm ilanı bile var.

Ancak, arama sonuçlarında kazamızla ilgili hiçbir şey yok.

Yerel bir haber kanalı bile bunu haber yapmadı.

Hmm. Başka bir arama denemek üzereydim ki kapım .

Sawyer'a "İçeri gel" dedim.

"Onlara hemen söylemelisin," diye tıslıyor Sawyer, yatak odamın kapısını hızla arkasından kapatarak. "Bu sırrı Cole'dan saklamak beni öldürüyor."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Yapacağım. Sadece istiyorum ki..." Kendimi tutup başımı sallıyorum. "Sen anlamazsın."

Kahverengi gözleri yumuşuyor.

"Dene beni." "Onu biraz tutmak istiyorum."

Stone çok uzun, çok karanlık bir tünelin sonundaki ışıktı ve ona veda etmek zorunda kalmak çok acı verecek.

Daha fazla zaman istiyorum.

"Tamam, haklısın." Yüz hatları bozuldu. "Anlamıyorum."

Ona söylediğimi söyleme isteğimi bastırıyorum ve bunun yerine ona gerçeği söylüyorum. "Kardeşlerim benim her şeyim. Bu da demek oluyor ki

onlardan önce kimse. *Asla*."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Onunla çıkmamı asla Sawyer."

Ve onlar benim ailem olduğu ve onları sevdiğim için... Ne isterlerse yapacağım ve uzak duracağım.

Beni ne kadar inciteceği önemli değil.

Yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi belirir.

"Tatlım...hayır." Şimdi anlamayan *benim.*

"Evet, ilk başta berbat olacak. Ağabeylerin çıldıracak ve aşırı korumacı ağabeyliklerini yapıp ondan uzak durmanı emredecekler." Bana doğru yürüyüp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ama Bianca. Kardeşlerin seni seviyor. Ve biliyorum ki -hissedebilecekleri gurur ya da öfke de dahil olmak üzere- her şeyin ötesinde küçük kardeşlerinin mutlu olmasını istiyorlar. *Hepimiz* istiyoruz."

Sanırım daha önce hiç böyle düşünmemiştim. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Gülümsüyor. "Öyle olduğunu *biliyorum*."

"I

Yakında Jace ve Cole'a söyleyeceğim," diye Stone'u bilgilendiriyorum.

Şu anda onun yatağında uzanmış Jason Bourne serisinin bir başka filmini izliyoruz.

Stone'un *gerçekten* büyük bir film tutkunu olduğu ortaya çıktı.

Yan dönüp bana bakıyor. "Oh, öyle mi?"

"Evet." Parmağımı karnında gezdiriyorum. "Noel'den sonra." Alnı kırışıyor. "Neden daha erken değil?"

"Tatili mahvetmek istemiyorum."

Bombaların bombasını atmadan önce en azından bunu yapabileceğimi düşündüm. "Vay be." Çenesi titriyor. "Benimle olmanın seni mahvettiğini fark etmemiştim.

hayatınız."

Hiç de öyle demek istemedim. "Taş-"

"Her neyse." Surat asıyor. "Anlıyorum, sadece sürekli gizlice dolaşmak zorunda olmamızdan nefret ediyorum."

"Sadece iki hafta daha." Burnunun ucunu öpüyorum. "Ondan sonra artık benim kirli sırrım olmayacaksın."

Gözleri kötü niyetle parıldıyor. "Kirli sır, ha?"

Odadaki enerji değişiyor ve kalçalarımdaki kasların sıkılaşmasına neden oluyor.

Stone tam bir centilmen oldu, bir öpücükten fazlası için bana asla baskı yapmadı. Ama bana bakışı daha fazlası için hazır olduğunu söylüyor.

Ben de *öyle*.

Göğsümü avuçlayıp nazikçe sıkıyor. "Bu iyi mi?"

İyiden de öte. "Kesinlikle."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak beni öpüyor.

Eli aşağıya inip kot pantolonumun bel bandının üstündeki çıplak teni sıyırdığında tüylerim diken diken oluyor.

Geri çekiliyor. "Seni incitiyor muyum?"

Leğen kemiğim endişelerimin en küçüğü. Ayrıca, neredeyse iyileşti. Başımı sallıyorum. "Hiç de değil."

Aslında, dokunuşu biraz daha sert olsa sorun olmazdı.

Fermuarımı indirirken çıkardığı ses o kadar yüksek ki neredeyse yankılanıyor.

İki parmağını yalayıp elini külotumun içine soktuğunda nefesim kesiliyor.

Sırıtarak başparmağının ucuyla klitorisimi okşuyor. "Hoşuna gitti mi?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

Hareketi tekrarlıyor, duyarlı tomurcuğa küçük küçük karıncalanmalar gönderiyor.

"Daha fazla mı istiyorsun?"

Kesinlikle evet. "Evet."

Hareketleri çok yavaş, çok nazik. "Taş."

Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha derine, daha hızlı, daha sert. Ama o yapmıyor.

Stone beni yükseltmeye devam ediyor, kasıtlı olarak zevkimin her santimini ortaya çıkarıyor.

Hareketlerini yavaş yavaş hızlandırarak beni uçurumun kenarına getiriyor.

Beni çalıştırırken yüzümü inceliyor. "Benim için gelecek misin?"

Geçmiş...

"Y "Dün sarı bir elbise giymişti." Liam bana baktı. "O kadar güzel görünüyordu ki içimde kelebekler uçuştu."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Onun Dylan'a olan aşkı her şeyi tüketmeye başladı.

Kaşları birbirine çarparak bir kolunu başının altında kavuşturuyor. "İşte o zaman fark ettim."

Dönüp ona takılıyorum. "Neyi fark ettin?"

Yanağından süzülen gözyaşı kalbimi delip geçiyor. "Onun için asla yeterince iyi olamayacağımı."

"Liam, bu doğru değil."

Tüm dünyada herhangi bir süper güce sahip olsaydım, bu, kardeşimin kendisini benim onu gördüğüm gibi görmesi olurdu.

Çünkü bunu , ne kadar inanılmaz biri olduğunu anlayacak. Diğer çocuklar kötü davrandığında Liam iyi davranıyor.

Diğer çocuklar aptalken Liam akıllıdır.

Ve diğer çocuklar kendileri olmaktan korktukları için kötü ve aptal arkadaşlarını takip ederken, Liam her zaman kalbinin sesini dinler.

O tanıdığım en cesur insan.

Dünya onunla çok daha iyi ve parlak.

Bir damla daha gözyaşı. "Evet, öyle." koluyla siliyor. "Ben bir ucubeyim."

"Sen bir ucube *değilsin*."

"Okuldaki herkes böyle söylüyor," diye savunuyor. "T-Tommy ne zaman benimle dalga geçse herkes gülüyor. Hiç kimse onu durdurmuyor." Daha fazla gözyaşı dökülür. O kadar çok ki yastığı ıslatıyor. "Çünkü ben bir kaybedenim."

Sözleri kalbimi delip geçiyor. Tommy dövülmesi gereken aptal bir pislik.

"Liam-"

"Annemin neden kendini öldürdüğünü şimdi anlıyorum." Gözlerindeki ıstıraptan yere yığılmak istiyorum. "Biz onu yeterince sevmedik."

Acı göğsümü delip geçti.

Annemizi sevmiştim.

Ona duyduğum öfkeyle her gün *o kadar çok* savaşıyorum ki.

Öyle ki geçen her gün keşke onu kurtarmak için bir şeyler -herhangi bir *şey*- yapabilseydim diyorum.

Onun yerine ölenin ben olmasını *o kadar çok* isterdim ki, çünkü belki, sadece belki, Liam her zaman bu kadar üzgün olmazdı ve onun gerçek ölüm nedenini bir sır olarak saklaması için ona sürekli baskı yapmak zorunda kalmazdım.

"Asla bir kız arkadaşım olmayacak," diye devam ediyor Liam, hıçkırıkları her kelimede daha da artıyor. "Asla evlenmeyeceğim." O kadar perişan ki titremeye başlıyor. "Hiçbir kız beni asla öpmeyecek. Çünkü hiç kimse beni sevmeyecek.
-"

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Bana Dylan'ın ona verdiği gibi kelebekler uçurduğu için değil, ne olursa olsun onu her şekilde seveceğimi ve her zaman yeterince iyi olacağını bilmesini istediğim için.

Liam istediği her şeye ve daha sahip olmayı hak ediyor.

Başını başka yöne çeviriyor. "İğrenç." Tiksintiyle elinin tersiyle ağzını siler. "Neyin var senin?"

Emin değilim.

Tek bildiğim acı çektiği ve kimsenin onu sevmeyeceğini düşündüğü, ben de ona yanıldığını kanıtlamak istedim.

Çünkü onu o *kadar* sevmesem de, dünyadaki herkesten daha çok seviyorum.

O benim en sevdiğim insan.

Ancak, bana attığı tiksinti bakışlar her şeyi berbat ettiğimi gösteriyor.

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Üzgündün, ben de seni mutlu etmek istedim.
-"

"İğrenç." Sanki gibi yataktan . "Böyle şeyler yapamazsın Bianca. Sen benim *kardeşimsin*."

Bir daha *asla* yapmayacağıma dair serçe parmağımla söz vermek üzereydim ama yapamadım çünkü kapıyı arkasından çarparak yatak odamdan koşarak çıktı.

boğazım düğümleniyor ve Stone'un elini iterek ayağa fırlıyorum.

V Yoldan çekil.

Oh, Tanrım.

Ne ben? Ne *bok* yedim ben?

"İyi misin?" Stone soruyor. "Az önce ne oldu?" Olan şey,

hasta olduğum.

Hasta, hasta, .

"I-" Konuşmaya çalışıyorum ama ağzıma safra doluyor.

Sadece Liam'ın daha iyi hissetmesini sağlamaya ama bunu Stone'a açıklamamın bir yolu yok.

Ya da bu konuda *herhangi biri*.

Çünkü kimse anlamayacak.

Niyetim iyiydi... ama davranışlarım yanlıştı.

Çok yanlış.

Oh, Tanrım. Nefes

alamıyorum. Bu çok fazla.

Eski Bianca -yaptığı her şey- benim için çok fazla.

Beni parça parça öldüren yavaş bir zehir gibi ve ben onu istiyorum.

gitti.

"Bianca," diyor Stone yavaşça. "Biri seni incitti mi?"

İnkâr etmeli ve ona gerçeği söylemeliyim.

Ama yapamam çünkü anlamayacaktır.

Kimse yapmayacak.

Hemen pantolonumu ilikledim. "Gitmem gerek."

Parmaklarını bileğime dolayarak beni durduruyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Bu olmaz.

"Lütfen dur," diye .

"Tamamdır." Alnımdan öperek kollarını bana doluyor. "Burada biraz uzanmaya ne dersin?"

Başımı göğsüne yaslayıp kokusunu içime

çekiyorum. "İyisin," diye fısıldıyor. "Her şey

yolunda." Ama değil.

Çünkü sanırım Liam'ın kendini öldürdüğü gece bana gelmemesinin nedenini nihayet biliyorum.

Ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Bölüm 24

"I Onu çok özlüyorum," diye Dylan. "Hem de çok."

Kulaklarım diken diken oldu ve olduğum durdum. Sawyer'la yaptığı konuşmayı anlatıyor.

"Biliyorum," diyor Sawyer.

Uzun bir duraklama oldu ve sonra... "Neden onu görmeye gitmiyorsun?"

"Yapamam." Dylan iç geçiriyor. "Jace programımı avucunun içi gibi biliyor. O nerede olduğumu sorgulamadan gizlice kaçabilmemin hiçbir yolu yok."

Bir öfke karnımı aydınlatıyor.

Şu küçük serseri.

Kardeşim onun başına gelen en iyi şeydi ve onu *aldatıyor* mu?

"Senin yerine bakabilirim," diye öneriyor Sawyer. "Ona alışveriş merkezinde kız kıza vakit geçirdiğimizi söyleyebiliriz."

Şok içinde ağzım açık kaldı.

Vay be. Kardeşlerime Stone'u itiraf ettiğim için bana çok kızan Sawyer, kaçıp başka biriyle yatabilmek için Dylan'ı korumayı teklif edecek kadar cüretkâr.

"Teşekkürler," diyor Dylan. "Sen bir-"

"İki zamanlı *fahişe,*" diye bağırıyorum, topallayarak oturma odasına giriyorum. "Jace'i nasıl aldatırsın!"

Dylan kanepeden sıçrayarak kalktı. "Jace'i aldattın mı? Ne-"

"Ne haltlar ?" Jace soruyor.

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Kız arkadaşının senin arkandan bir adamla görüşme planları yaptığını duydum."

Jace'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ne?"

Dylan ve Sawyer konuşmak için ağızlarını açtılar ama onlara fırsat vermedim.

"Dylan bir adamı nasıl özlediğinden bahsedip duruyordu, sonra Sawyer onu idare etmeyi teklif etti, böylece sen hiçbir şeyden şüphelenmeden onu görmeye gidebilecekti."

Sawyer'ın çenesi neredeyse yere çarpacaktı. "Vay canına."

"Vay canına, *hiçbir şey*. Dylan'ın kardeşimi aldatmasına yardım etmek yanlıştı ve bunu sen de biliyorsun."

"Kardeşini aldatmıyorum," diye bağırıyor Dylan.

"Onu görmek için planlar mı yapıyordun?" Jace soruyor.

O kadar öfkeli ve kırgın ki göğsümde bir düğüm oluşuyor.

Dylan'ın yüz hatlarında öfke beliriyor ve bu bende onu yumruklama isteği uyandırıyor çünkü kızmaya hiç hakkı yok.

"Evet, öyleydim," diye tıslıyor. "Tanrım, nereden geldiğimi *asla anlamamandan* çok sıkıldım. O benim-"

"Dylan," diye homurdanıyor Jace.

"Burada olmaz." Homurdanarak bana bakıyor. "Doğru."

Ona doğru bir adım attım. "Biliyor musun? Bence gitmelisin."

Zaten bir kardeşimi incitti ve burada bir başkasını daha incitmesine izin vermeyeceğim.

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

Sehpanın üzerinden çantasını kapıyor. "Bu *harika* bir fikir." Jace'e ters ters bakar. "Geri kalan eşyalarım için sonra geleceğim."

Yüzü düştü. "Gidiyor musun?"

Dylan'ın gözleri cam gibi olur. "Her zaman her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşünmüştüm." Sesi acı dolu bir fısıltıya dönüşüyor. "Ama bunu atlatabileceğimizden pek emin değilim."

Bununla birlikte, kapıdan çıkıp gitti. Bu süreçte kardeşimin kalbini kırdı.

"Siktir et onu," . "O seni hak etmiyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun Bianca," diye tersliyor Jace.

Hırlayarak elindeki bardağı duvara fırlatır, camın kırılmasına ve Sawyer'ın sıçramasına neden olur.

Sonra hızla uzaklaşır, neredeyse odaya girmekte olan Cole'un üzerine doğru koşar.

Etrafına bakınan Cole elindeki sandviçten büyük bir ısırık alır. "Ne kaçırdım?"

Sawyer kollarını kavuşturarak bana ters ters bakıyor. "Küçük kardeşin sorun çıkarıyor." Kendimi savunmak için ağzımı açıyorum, ama sonra "Daha iyiye doğru değiştiğini sanıyordum, ama belli ki değişmemişsin." diyor.

"*Bu* da ne demek oluyor?"

"Eğer gözlerini ve kalbini açıp ondan nefret etmeyi iki saniyeliğine bırakırsan, Dylan'ın Jace'i ve aileni ne kadar çok sevdiğini anlayacaksın," diye tersliyor. "Kız Jace ve senin yanında olmak için *kendi* acısını bir kenara bırakıyor ve-" Boğazından sinirli bir inilti kopuyor. Onu daha önce hiç bu kadar üzgün gördüğümü hatırlamıyorum. "Yanıldın Bianca. Hem de çok yanılmışsın."

Neden bahsettiğini sormak üzereydim ama yanımdan geçip gitti.

Cole arkasından "İncil Thumper," diye sesleniyor ama Cole onu elinin tersiyle itiyor. Bana döndü. "Ne halt ettin sen?"

Hiçbir fikrim yok. Ancak, bir şey bana ciddi bir şekilde berbat ettiğimi söylüyor

Yukarı.

Bölüm 25

"Teşekkürler." Arabanın kapısını kapattım. "Eğer yirmi dakika içinde dışarıda olmazsam, muhtemelen polisi aramalısın çünkü büyük ihtimalle birimiz diğerini öldürdü."

Cole homurdanıyor. "Not edildi."

Terli avuçlarımı kotuma sürtüp arka koltuktan koltuk değneklerimi alıyorum.

Jace ve Dylan'ın dairesine gelmeyi planlamamıştım ama Sawyer'a onunla konuşabilmek için nerede olabileceğini sorduğumda bana boyun eğdi ve burada olduğunu söyledi.

Dylan'ı geçmişte yaptıklarından dolayı sevmiyor , ama onun tarafını dinlemeye hazırım çünkü Jace onsuz o kadar mutsuz ki ona bakmak zor.

Derin bir nefes alarak dairesinin kapısını çaldım. Bir dakika sonra açıldı.

Dylan'ın gözleri şiş, sanki bütün gün ağlamış gibi. "Ne istiyorsun?"

"Konuşabilir miyiz?"

Gözleri kısıldı. "Duruma göre değişir, bana yine fahişe mi diyeceksin?"

Omuz silkiyorum. "Sadece kardeşimi aldatıyorsan."

İçeri girmemi işaret ederek kenara çekildi. "Jace'i *asla* aldatmam."

Gözlerindeki samimiyet bana bunun doğru olduğunu söylüyor.

Ama eğer durum buysa, bu sabah duyduklarımdan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

Topallayarak kanepeye gittim ve oturdum. "O zaman bu kadar özlediğin ve arkasından görüşmek istediğin adam kimdi?"

İç çekerek burnunun kenarını çimdikliyor. "Babam." Kafam karıştı. "Ha?"

Buzdolabını açtı, iki şişe su çıkardı ve birini bana uzattı.

"Babam yine hapiste."

Stone'un birkaç hafta önce söylediği sözler aklımdan geçiyor.

Jace'i severim ama babasının sabıka fotoğrafını okulun her yerine yapıştırmak berbat bir şeydi.

Ben de hemen sonuca varıyordum.

"Özür dilerim."

Kanepenin uzak tarafına oturuyor. "Evet, ben de."

Aklıma garip bir düşünce geldi. "Neden babanla görüştüğünü Jace'ten saklamak istiyorsun?"

Jace tamamen aileyle ilgili, bu yüzden bana hiç mantıklı gelmiyor.

Yüzündeki ifadeden ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. "Çünkü ondan uzak durmamı istiyor."

"Neden?"

"Um..." Sertçe yutkunuyor. "Şey... diyelim *ki gerçekten* çok kötü bir hata yaptı ve kardeşin artık onun iyi bir insan olduğunu düşünmüyor."

"Ama o hâlâ senin baban. Senin *ailen*."

Jace tanıdığım en inatçı insan.

Dylan'ın babasını görmesini *yasakladı*.

Ama eğer öyleyse... Sanırım neden gizlice dolaşmak istediğini anlayabiliyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyor, gözlerinde hüzün titreşiyor.

Sawyer'ın neden Jace'in yanında olmak için kendi acısını ikinci plana attığını söylediği şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Benim için.

Kız çok şeyle uğraşıyor. "Oğlum,

gerçekten batırdım, ha?"

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor. "." Omuz silkiyor, o hüzün yine geri dönüyor. "Ama Jace ve ben er ya da geç bu konuda tartışacaktık."

Bunu sadece beni daha iyi hissettirmek için söylediğini biliyorum ama öyle değil.

Aslında, her şey hakkında daha kötü hissetmeme neden oluyor.

Başka konularda ne kadar yanıldığımı düşünürken, "Liam seni dansa davet ettiğinde neden geri çevirmedin?" diye sormadan edemiyorum.

Jace'den intikam almak için onu kasten kullanıp kullanmadığını bilmem gerek.

Sertçe nefes veriyor. "Çünkü Liam'ın benden böyle hoşlandığını bilmiyordum. Bana arkadaş olarak gitmek istediğini söyledi ve açıkçası ben de öyle olduğumuzu düşündüm."

Buna inandığımdan emin değilim. "Sana aşık olduğunu biliyor olmalıydın."

Gözlerimin içine baktı. "Ben yapmadım. Liam bana karşı her zaman iyi ve tatlıydı ama bunun Liam'ın Liam olmasından öte bir şey olduğunu hiç düşünmedim çünkü neredeyse herkese karşı böyleydi." Gözleri kapanıyor. "Ayrıca, Jace'e karşı hislerim o kadar yoğundu ki... tek görebildiğim oydu." Yere bakıyor. "Görmek istediğim tek şey o."

Kalbim Liam için acıyor. *Hiç şansı yoktu*. "Oh."

"Bianca?"

"Öyle mi?"

"O geceyle ilgili her şeyi değiştirebilseydim, değiştirirdim." Gözleri yaşlarla doluyor. "Çoğu gece keşke babam bizi bir gece önce taşısaydı diye uyanık yatıyorum çünkü o zaman *her şey* farklı olurdu." Gözyaşlarını elinin tersiyle siliyor. "Jace'i her şeyden ve herkesten çok seviyorum... ama Liam'a sahip olabilmek için ondan vazgeçmek zorunda kalsam... ." Boğuk bir kaçar. "Yemin ederim, yapardım."

Şimdi ağlayan benim. Uzun

zamandır çok yanlış anladım.

Liam'ın ölümü onun hatası değildi.

Korkunç bir trajediyle sonuçlanan olayların korkunç bir dönüşüydü.

Ve Liam'ı geri almamız için Jace'ten vazgeçebileceğini söylemesi...

Bu kötü bir insanın söyleyeceği bir şey değil.

"Liam'ın seni neden sevdiğini anlayabiliyorum." Bakışlarımı ona çevirdim. "Ve Jace'in de neden sevdiğini."

Burnunu çekiyor. "*Sonunda* beni için teşekkür ederim."

"Dylan?"

"Öyle mi?"

Karnımda sinirler çünkü bana siktir git deme ihtimali her zaman var ve bu noktada buna hakkı var. "Arkadaş olabilir miyiz?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bu gerçekten hoşuma giderdi."

Suyumdan bir yudum alıyorum. "Peki, şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre-"

Kapının açılma sesi cümlemi yarıda kesti. Bir saniye sonra Jace görevdeki bir adam gibi içeri dalıyor. Dylan'ın gözleri büyüyor ve ayağa kalkıyor. "Ne-"

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamaz çünkü Jace onu nefes almak için ihtiyaç duyduğu oksijenmiş gibi öper.

Ayrıldıklarında Dylan'ın başı dönmüş görünüyor. "Ne-" "Sana dünyayı yakıp kül edeceğimi söylemiştim. "Seni tekrar öpeceğim ve ciddiyim." Bununla birlikte, onu tekrar öpüyor.

Koltuktan kalkıp kapıya doğru elimle işaret ettim. "Ben gidiyorum."

İkisi de küçük aşk festivallerine o kadar dalmışlardı ki beni görmezden geldiler.

Güzel.

Bölüm 26

"Yarın akşam Jordan Romano'nun evinde bir parti varmış," diye haber verdim Stone'a öğle yemeğinde. "Belki biz de gidebiliriz."

Bizim okuldan çocuklarla -ya da *herhangi biriyle*- takılmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama neredeyse bir aydır Royal Manor Lisesi'ne gidiyorum ve biraz özelleşmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Stone yüzünü bir tavuk eti ısırıyor. "Jordan Romano pisliğin teki." Spor içeceğinden uzun bir yudum alıyor. "Arkadaşları da öyle."

Hissettiğim hayal kırıklığının titreşimini gizleyemiyorum. "Oh."

"Güven bana Bourne, hiçbir şey kaçırmayacaksın. Sadece bir avuç ezik sarhoş olup kafayı bulacak." Endişesi yüz hatlarına yansıyor. "Bazen verdiği partiler kontrolden çıkıyor ve seni o partilerin etrafında görmek istemiyorum."

Beni korumaya çalışmasını seviyorum ama onun ve ailemin dışında başka insanlarla da iletişim kurmam gerekiyor.

"Benimle gelmen için bir sebep daha." Pes edeceğini umarak kirpiklerimi kırpıştırıyorum. "Bu şekilde benim korumam olabilirsin."

"Gitmiyorum, Bianca." Yemek tepsisini itiyor. "Sen de gitmemelisin."

Ne demek istediğini anlıyorum ama sürekli onun yatak odasında film izlemekten bıktım. "Ama ben-"

Sırt çantasını kaptığı gibi ayağa kalkar. "Gitmem gerekiyor. Bay'a yardım edeceğim.

Reiss kimya laboratuvarında ve oraya erken gitmemi istiyor."

Yenmemiş yemek bakıyorum. "Doğru."

İki parmağını çenemin altından geçirerek yüzümü ona bakacak şekilde eğiyor. "Bana kızma Bourne. Sadece seni önemsediğim için." Eğilip dudaklarımı öpüyor. "Hem de çok."

Öyle olduğunu biliyorum.

I aynada kıyafetimi değerlendiriyorum.

Siyah malzemesi ipeksi yumuşaklıkta ve süper kısa boyu bacaklarımı kilometrelerce uzun gösteriyor. Ayrıca, askılı Eşleştirdiğim topuklu ayakkabılar çok güzel.

Yine de bir şeyler eksik.

Dolabımı karıştırıyorum. Eski Bianca'nın kıyafetleri çoğunlukla benim tarzım değil, ama ben bile burada bazı harika parçaları olduğunu kabul etmek zorundayım.

Koyu mor ceket gibi.

Aynaya ikinci kez baktığımda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Renk patlaması tam da ihtiyacım olan şeydi.

Biraz dudak parlatıcısı sürdükten ve Uber'imin nerede olduğunu görmek için telefonumu kontrol ettikten sonra koltuk değneklerimi alıp aşağıya iniyorum.

"Nereye kaçıyorsun?" Jace beni fark ettiğinde soruyor.

Boktan bir çubuk.

Ona ne söylemem gerektiğini düşünerek alt dudağımı çiğniyorum.

"Mercedes ve ben... yemeğe çıkıyoruz." Zamanı hatırlarken dudaklarımı sinirle yalıyorum. "Gece geç saatte bir yemek."

"Oh."

Jace bir şey söylemek ister gibi ayaklarını sürüyerek yürüyor, ama nedense kararsız.

Sonunda konuşuyor. "Bianca?"

"Evet."

"Bu konuyu daha önce hiç konuşmamıştık, belki de konuşmalıydık."

Beni kaybediyor. "Ne hakkında konuştuk?"

Nefesini üflüyor. "Sanırım söylemeye çalıştığım şey, eğer sen ve bu Mercedes hatunu arkadaştan öte bir şeyseniz... Onu çekemeyeceğini düşünmeni istemiyorum." Gözleri benimkilere kaydı. "Gay,

Heteroseksüel, biseksüel... kendini ne olarak tanımlarsan tanımla. Sen benim küçük kız kardeşimsin ve seni her zaman sevecek ve destekleyeceğim."

Oh, Tanrım.

Sözleri dokunaklı ama ona yalan söylediğim için kendimden nefret etmeme neden oluyor.

Yine de ona Stone'la çıktığım gerçeğini söyleseydim, o kadar da destekleyici olmazdı.

Düpedüz cinayete meyilli olurdu.

Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sen harika bir kardeşsin, Jace."

"Bu, sonunda onu eve getireceğin ve böylece onunla tanışabileceğim anlamına mı geliyor?"

Sertçe yutkunuyorum.

"Elbette." Bunu *asla olarak* dosyala.

Tvardığımda müzik çalıyor ve insanlar Jor- dan'ın evini sardalya gibi doldurmuş durumda.

Neredeyse anında, buraya yalnız geldiğim için pişman oldum.

Özellikle de sarhoş bir adam bana doğru sendeleyerek yaklaştığında.

"Hey, bebeğim. Senin gibi küçük bir fıstık tek ne yapıyor?"

İğrenç.

"Benim bir erkek arkadaşım var," diyorum ona, beni yalnız bırakmasını umarak. Etrafına bakınıyor. "O burada mı?"

"O diğer odada," diye yalan söyledim uzaklaşmadan önce. "Hey," diye selamlıyor başka bir adam beni.

Beni "*hey bebeğim*" diye selamlamadığı için kibar olmaya karar verdim. "Hey."

Koltuk değneklerimi işaret ediyor. "Ne oldu?"

"Araba kazası."

Yüzünü buruşturarak Solo bardağından bir yudum alır. "Lanet olsun. Bu berbat." Eğilerek fısıldar, "Yukarı çıkalım da daha iyi öpebileyim, ne dersin?"

Cidden mi? "Zor pas."

geçerken, "Kendini beğenmiş sürtük," diye mırıldandı.

Daha az kalabalık olduğu için mutfağa gitmek üzereydim ki Mercedes ve arkadaşlarını fark ettim.

Hızla diğer tarafa dönüyorum ve veranda kapısından çıkıyorum.

Bir grup insanın bir masada oturup beyaz tozumsu bir madde çektiğini gördüğüm yer.

"Bir ister misin, güzelim?" diye soruyor adamın biri. "Bu lanet bir *ateş*." Evet, benim tarzım *değil.* "Hayır, teşekkürler."

İç çekerek, oturma odasında dans eden insan kalabalığının arasından geçip bir banyo bulmak için üst kata

Geçmiş...

"God, *çok* sarhoşum," diye mırıldanıyor Hayley, onu Christian'ın evindeki merdivenlerden yukarı çıkarırken.

"Ben de."

Sadece vücudunda dolaşan alkolden farklı olarak, Saf *intikam* sarhoşuyum.

Uzun sarı saçlarından bir tutam çekerek onu bir öpücük daha için kendime çektim.

Dili açgözlülükle benimkine sürtünüyor ve nefesindeki Malibu romunun tadını alabiliyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Çok iyi öpüşüyorsun."

Ugh. Kesinlikle onun için aynı şeyi söyleyemem.

Hayley'nin öpücükleri de kadar özensiz... ve bu da bir şey söylüyor.

Önümüze çıkan ilk kapının tokmağını çeviriyorum ve boş olduğunu görüyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp, "Yatağa geç" diyorum.

"Ne-"

Yatağa doğru geri geri yürürken onu daha bir ısrarla öpüyorum. Bir an sonra ben onun üzerindeyken yatağın üzerine yuvarlanıyoruz.

Sırtımı eğerek, dudaklarımı boğazının sütunu boyunca kaydırırken pelvisimi onunkine sürtüyorum.

Kullandığı parfüm de *kendisi gibi ucuz ve değersiz*. "Bu çok iyi hissettiriyor," diye nefes alıyor.

Plana sadık kalarak elimi bacaklarının arasına götürüyorum. Külotunun danteli parmaklarımda sıcak ve nemli bir his uyandırıyor. "Birazdan

daha da iyi hissediyorum."

Gözlerinde tereddüt titreşiyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım... bilirsin işte... bir *kızla*."

"Ben de." Islak dantelin üzerinden amının uzunluğunu gözden geçiriyorum. "Ama dedikleri gibi, her şeyin bir ilki vardır."

Ve bazen masum insanlar başkalarının günahlarının bedelini ödemek zorunda kalırlar.

Gülümseyerek elbisemin üstünü çekiştiriyor ve memelerimi ortaya çıkarıyor.

Ağzıyla meme ucumu emmeden önce dili meme ucumun etrafında dolaşıyor. "Gerçekten güzel göğüslerin var."

Tanrım. Edepsiz konuşması bile sıkıcı.

Yavaşça, önünde diz çökene kadar vücudundan aşağı kayıyorum. "Çok seksisin amına koyayım."

Kanal tedavisi kadar seksi.

Kıkırdıyor. "Kendini gördün mü? Sanki... bu dünyanın dışındaymışsın gibi güzelsin. Çok *egzotiksin*."

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum.

Dudaklarımı kalçasının iç kısmına bastırıyorum. "Ne gerçekten ateşli olurdu biliyor musun?"

Dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakıyor. "Beni yiyor musun?"

Amımı bir kaktüsle sikmeyi tercih ederim.

Parmaklarımı külotunun kenarlarına geçirip uzun bacaklarından aşağı kaydırıyorum. "Eğer bana küçük bir gösteri yaparsan."

Göz kırpıyor. "Kendimle oynamamı mı istiyorsun?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

Bocalıyor. "Bunu daha önce hiç kimsenin önünde yapmamıştım."

Hiç şaşırmadım. Kız ıslak tuvalet kağıdı kadar çekici ve heyecan verici.

Onda ne bulmuş ki?

İçten içe inleyerek başımı bacaklarının arasına götürüp kasık kemiğini öpüyorum. "Eğer bu amcığı yalamamı istiyorsan, bana nasıl sevdiğini göstermelisin."

İnliyor. "Vay be. Bu çok hisset-"

"Yap ." Acıyı hissetmesini umarak dişlerimi etinde gezdiriyorum. "Eğlenceli olacak."

Uyluklarını ayırarak parmağıyla girişinde daireler çiziyor. "Böyle mi?"

"Bana daha fazlasını ver, seksi. O klitorisi benim için ovala."

Başını geriye yaslayarak istediğimi yapmaya devam ediyor.

"Tanrım, ben *çok*
şu anda sarhoş."

Hayır, sarhoş değil. *O kadar* sarhoş olsaydı kusuyor ya da olurdu... benden onu becermemi istemezdi.

Sadece eylemlerini suçlayabileceği bir koltuk değneği istiyor - bu durumda bir kızla takılıyor - *böylece* sorumluluk almak zorunda kalmıyor.

En azından ben kendi bokuma sahibim.

"Aynen böyle, bebeğim." Sırıtarak çantamdan telefonumu çıkardım ve kayıt düğmesine bastım. "Devam et."

Gözlerini kapatıp kalçalarını oynatarak klitorisini daha bir gayretle ovuyor. "Çok iyi hissettiriyor."

İstesem de gülümsememi engelleyemezdim. Bu salak kendini o kadar kaptırmış ki ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yok.

"Aferin Hayley," diye miyavlıyorum kamerayı biraz yukarı kaldırıp yüzünü görebildiğimden emin olurken. "Şimdi bana ne kadar pis bir sürtük olduğunu ve o amcığı benim için ne kadar zorlayabileceğini göster."

Birkaç dakika sonra öfkeli bir titremeyle orgazm oluyor ve adımı inliyor.

Aklıma gelen her porno sitesine yüklemeden önce adımı biplemeyi ve sesimi gizlemeyi aklıma not ediyorum.

"Bu eğlenceliydi." Derin nefesler vererek göğsü yükseliyor ve boncuk boncuk terler alnından aşağı süzülüyor. "Şimdi de benimle yatacak mısın?"

Hayır, senin lanet hayatını mahvedeceğim, kaltak.

Senin ve onun.

Telefonumu çantama geri koyup ayağa kalkıyorum. "Yapamam, bebeğim. İki numaralı büyük kardeş telefonumu patlatıp nerede olduğumu sorup duruyor, bu yüzden birinin ona aşağıdaki küçük öpüşme seansımız hakkında bilgi verdiğinden eminim." Ona bir öpücük gönderiyorum. "Yine de gösteri için teşekkürler. Belki bir ara tekrar yaparız."

Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun.

Bölüm 27

Şapka. Şapka. Gerçek. Sikeyim.

İki düşünce arka arkaya aklıma geldi. Bir-Hayley ve ben kesinlikle arkadaş değildik.

Çünkü bir sebepten dolayı ondan nefret ediyordum. Ve ikincisi, bu kadar nefret ettiğime göre, o gece neden onunla arabadaydım?

Şakaklarımı ovuşturarak sessiz bir çığlık attım.

Eski halimin berbat olduğunu biliyordum, ama bu... ona böyle tuzak kurmak...

Bu beni hasta ediyor.

Özellikle de asla özür dileme şansım olmayacağı için.

Bu zavallı kızın hayatını mahvettim... ve artık bir hayatı yok.

Yüzüme biraz soğuk su sıçratarak kendimi nefes almaya zorluyorum.

Yeterince sakinleştiğimde, koltuk değneklerimi alıp merdivenlerden aşağıya iniyorum.

Ona üzgün olduğumu söyleyemeyebilirim ama eve gidip doğru şeyi yapmak için çok geç değil.

Oturma odasına girdiğimde bir kız "Biri polisi arasın!" diye bağırıyor.

Oldukça hararetli bir kavgaya tutuşmuş gibi görünen iki adamı izlerken karnımdaki sinirler geriliyor.

"Paramı istiyorum," diye bağırıyor adamın biri.

"Sana söyledim," diyor diğer adam. "Şu anda yanımda değil."

İlk adam belinden bir silah çıkarıp tavana doğru bir el ateş ediyor ve kulaklarım o kadar kötü çınlıyor ki otomatik olarak üzerimi örtüyorum

ellerimle. "O zaman sanırım bana başka seçenek bırakmadın, orospu çocuğu."

Vay . Stone bana bu partilerin kontrolden çıktığını söylemişti ama *bunu* kastettiğini düşünmemiştim.

Gözlerim ön kapıya kayıyor. Bulunduğum yerden yaklaşık bir metre , bu da kolayca yürüyebileceğim anlamına geliyor.

"Kimse kımıldamasın," diye alay ediyor silahlı adam. "Benimle uğraştığınızda ne olacağını hepinize göstermek üzereyim."

Başkalarını bilmem ama benim kesinlikle bir gösteriye ihtiyacım yok. *Ben iyiyim*.

Kalbim o kadar atıyor ki göğsümden fırlayacak diye korkuyorum.

Stone haklıydı. Buraya *hiç* gelmemeliydim.

Silahını diğer adama doğrultarak, "Dizlerinin üzerine çök," diye talimat verdi.

Oh, Tanrım. Onu burada herkesin önünde vuracak.

Şakağına dayadığı silahın kurma sesi içinde yankılanıyor.

İzleyemiyorum. "Lütfen yap-"

"Polis," diye gürlüyor derin bir ses ön kapının diğer tarafından. "Kapıyı açın."

"Kahretsin," diye bağırır biri. "Kaçın."

Herkes çıkışlara koşuşturmaya başlayınca tam bir kargaşa yaşanır.

Ben hariç... Koltuk değnekli kız.

Neyse ki çoğu insan arkaya kaçıyor, bu da polisler içeri girdiğinde ön kapının ardına kadar açık olduğu anlamına geliyor.

Onların yanından topallayarak geçerken telaşla çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Stone ikinci sesinde telefonu açar.

"Hey-"

"Seni dinlemeliydim. Silahlı bir adam vardı ve o-"

"Bekle, ne?" Stone bağırıyor. "Neredesin lan sen?"

"Jordan'ın evindeki partiye gittim-"

"Ciddi misin sen?" diye bağırır. "Sana gitme demiştim."

Gitmemem *gerektiğini* söylediğini iddia etmek istiyorum, ama şimdi anlambilim *yapmanın* zamanı değil.

"Beni almaya gelebilir misin? Lütfen."

"Yola çıkıyorum."

I Stone'un kırmızı chevi'sini sokağın karşı ucunda rekor sürede fark etti.

Yanına gitmek üzereydim ki, arabasından çıktı. Uzun adımlar aramızdaki mesafeyi kısa sürede kapatıyordu.

Öfkesi kadar somut ki neredeyse tadını alabiliyorum. "Sen aptal falan mısın? Partiye gitme lafının neresini anlamadın?"

Vay be. Üzgün olduğunu biliyorum ama bu çok aşırı. "Ben aptal değilim. I-"

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken yüz hatlarını tiksinti kaplıyor. "Ne giyiyorsun lan sen? Elbisen o kadar kısa ki neredeyse amını görebiliyorum." Gözleri benimkilerle birleşince kararıyor. "Lanet olası bir sürtük gibi görünüyorsun."

Sözleri midemi bulandırıyor ve canımı acıtan bir nefes çıkarıyorum. *Güzel göründüğümü düşünmüştüm*.

"Ne var biliyor musunuz? Unut . Eve kendim giderim."

Telefonumdan Uber uygulamasını açıyorum çünkü şu anda onun yakınında olmak istemiyorum.

Uzaklaşmaya başlıyorum ama parmakları bileğime ve beni durduruyor. "Bekle."

"Ne için? Bana yine aptal olduğumu söylemen için mi?" "Yanılmışım."

Gözlerindeki gerçek pişmanlık bana bunu kastettiğini söylüyor, ama yine de. Söylediği şey canımı yaktı. Hem *de çok*.

Tekrar kaçmaya çalışıyorum ama koltuk değneklerim ve bileğimi sıkıca kavramış olması bunu imkânsız kılıyor.

"Bana bak, Bourne."

Gözlerimi kapatıyorum. "İstemiyorum"

Çok acıtıyor.

küçük mesafeyi kapatıyor ve elmacık kemiğimi avuçluyor. "Özür dilerim."

Ona ters ters baktım. "Bana sürtük dedin."

"Ben bir pisliğim. Aptal, kıskanç bir pislik." Alnını benimkine yaslayarak fısıldıyor, "Ben bir çöpüm... ve sen mükemmelsin. Kendimi

Sürekli uyanıp benimle birlikte olmanın ne büyük bir hata olduğunu anlayacağın günü bekliyorum."

Görünüşe göre kendi kendini gerçekleştiren küçük kehaneti gerçekleşti. "Tebrikler. Bu az önce oldu."

Tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama o elini sıkıyor. "Her şeyi berbat ettim Bianca. Ama bir daha asla olmayacak. *Söz* veriyorum."

İçimdeki her lif bana onu affetmemi söylüyor, ama kafamda bunun bir tür uyarı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadığım küçük, dırdırcı bir ses var.

"Bir şans daha," diye ısrar ediyor, sanki içsel ikilemimi sezmiş gibi. "Bana *bir* şans daha ver."

Kalbimin hissedebiliyorum. "Taş-"

"Lütfen." Elleriyle yüzümü çerçeveliyor. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Ben de onu kaybetmek istemiyorum.

Bu korkunç durumdan çıkabilecek tek iyi şey o. Ayrıca, önceki hali ona hiç benzemiyor. Hem de hiç.

Herkes hata yapar.

"Bana seni kaybetmediğimi söyle." Gözleri yalvarıyor, sahip olduğumuz şeyi bitirmemem için bana yalvarıyor. "Bana bitmediğimizi söyle."

"Daha bitmedi," diye fısıldıyorum.

Çünkü kalp istediğini ister.

Bölüm 28

"H Eskiden ona vururdum," diye fısıldıyor Stone. Onun yatağında yatıyoruz, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış.

Karnını okşayan parmaklarım durakladı. "Kim?"

Gözleri kapanıyor, derin nefes alıyor. "Babam." Öfkeyle karışık çaresizlik sesini renklendiriyor. "Bazen onu o kadar kötü döverdi ki annem haftalarca morluklar içinde kalırdı... hatta birkaç kez kolunu bile kırmıştı."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, sert ve acılı.

Sadece Stone'un bu kadar acı ve korkunç bir şeye katlanmak zorunda kalan annesi için değil, aynı zamanda bunu yaşamak zorunda kalan Stone için de.

Neden bu kadar yakın oldukları daha da anlamlı hale geliyor. "Çok özür dilerim."

Bana bakıyor. "Bu gece beni korkuttu çünkü sesim ona benziyordu."

Midem garip bir şekilde bulanıyor.

Çeneme vuruyor. "Ama bunun bir daha asla olmayacağından emin olacağım." Dudakları alnımı buluyor. "Çünkü sana değer veriyorum. Hem de çok."

Ona inanıyorum.

Ben de merak etmeden duramıyorum. "Babanın hapiste olduğunu söylemiştin, değil mi?" "Evet."

Dışarı çıkıp Stone'un annesini tekrar inciteceği düşüncesi bana hiç iyi gelmiyor. "Ne zaman çıkacak?"

"İki yıl daha değil." Yüz ifadesi taşlaşıyor. "Onu tutukladıklarında arabasında buldukları onca pisliğe bakılırsa, daha fazlasını almadığından eminim."

"Ne boku?"

"O bir uyuşturucu satıcısıydı," diye tükürdü. "Aşağılık bir uyuşturucu satıcısıydı."

Bu benim için kesinlikle yeni bir haber. "Oh."

Parmakları yumruk şeklinde sıkılır. "Uyuşturucu satıcılarından nefret ediyorum... neredeyse ondan nefret ettiğim kadar." Bakışlarını benimkilere dikiyor. "O tutuklandıktan bir gün sonra anneme doktor olmak istediğimi söyledim. Bu şekilde ona ve aileme her zaman *doğru* şekilde bakabilirdim."

Bu da ona pervane gibi bağlanmamın nedenlerinden sadece biri.

Stone da babasının gittiği yoldan gidebilirdi ama .

O iyilerden biri.

Uzanıp elimi çenesinde gezdiriyorum. "Ne olursa olsun, onun izinden gitmediğin için seninle gurur duyuyorum."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Bunun anlamı çok büyük."

Burnumu boynunda gezdirerek onu içime çekiyorum. "Benim için çok şey ifade *ediyorsun*."

Beni tekrar öpüyor, yavaş ve derin.

Avucunu kalçamda gezdirirken omurgamda karıncalanmalar oluşuyor. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Eli külotumun içine girdiğinde kısık bir inilti duyuyorum. "Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

"Daha fazla," diyorum kalçalarımı sallayarak. İki parmağını içime sokuyor.

"Tanrım, çok sıkısın," diye inliyor, daha hızlı çalışıyor.

Gözlerim baskıya karşı çırpınarak kapanıyor. Çok iyi hissettiriyor. Hem de *çok iyi*.

"Oh, G-" Hayley'nin bir görüntüsü zihnime sızıyor ve ayağa fırlıyorum. "Hayley."

O videodan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Stone'un kafasının karıştığı anlaşılıyor. "Ne-" "Kullanabileceğim bir bilgisayarınız var mı?"

Odanın uzak masasının üzerinde duran küçük dizüstü bilgisayarı işaret ediyor. "Evet, tabii. Ama şu *anda* neden bir taneye ihtiyacın var?"

Koltuk değneklerimi bırakıp masasına oturuyorum ve dizüstü bilgisayarını açıyorum. "En sevdiğin porno sitesi hangisi?"

On sekiz yaşında bir genç olduğu düşünülürse, bunu sormak için mükemmel bir kişi.

Sertleşmiş aletini işaret ederken kafası daha da karışmış görünüyor. "İnan bana, yaptığımız şey sikimi taş gibi sertleştirdi. Dışarıdaki tüm pornolardan daha seksisin."

Durum bu kadar vahim olmasaydı gülerdim. "Bu yüzden sormadım." Yere bakıyorum. "Partide yine bir flashback yaşadım."

"Ne oldu?"

Beni yargılamasını istemediğim için ona söylemek istemiyorum ama güvenebileceğim birine ihtiyacım var.

"Kötüydü," diye uyarıyorum onu. "*Gerçekten* kötüydü."

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Bianca, her ne ise bana söyleyebilirsin."

Derin bir nefes alarak her şeyi anlattım. "Her zamanki gibi elimde sadece ufak tefek şeyler var ama anladığım kadarıyla Hayley ile bir partide öpüşüyorduk ve ben de onu sevişmek için üst kata çıkardım."

Stone'un tüm dikkatinin bende olduğunu söyleyebilirim.

"Tamam, yine bir kızla takıldın. Büyütülecek bir şey değil." "Sorun bir kızla takılmak *değil*," diye araya giriyorum. "Benim niyetim-onu baştan çıkarmak ve sonra da kandırmaktır." Gözlerimi kapatıyorum çünkü bir sonraki kısmı anlatırken ona bakmaya dayanamıyorum. "Ona önümde mastürbasyon yaptırdım ve gözleri kapalıyken ve o... bilirsin, *içine gir*mişken onu kaydettim." Sertçe yutkundum. "Ve sonra videoyu bir sürü porno sitesine yükledim."

Stone ayağa kalkarak elini kafa derisinin üzerinde gezdirir.

"Vay be. Bu..." İçim utançla doluyor. "Tamamen boku yemiş."

"Evet...evet, öyle." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Ama o eski Bianca'ydı." Bakışları benimkilerle çarpışıyor. "Artık öyle biri değilsin."

O haklı... ama yine de.

"Biliyorum." Dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarına veriyorum. "Ama videoyu yüklediğim tüm porno sitelerini bulup silmem gerekiyor."

Yapılacak en doğru şey bu.

"Tamam, en büyük porno sitesi Pornhub."

Ekranda beliren tüm meme ve vajinaları gelerek ismi hızlıca arama motoruna yazıyorum. "Bir giriş var." I

Ona bak. "Sanırım bir video bu şekilde yükleniyor?"

Stone göz kırpıyor. "Yani, video yükleme konusunda hiç deneyimim yok. Ben sadece izliyorum - neyse, bu önemli değil." Omuz silkiyor. "Gidin ve ne olacağını görün."

E-postamı yazmaya başlıyorum, sonra duraklıyorum, zihnim bulanıklaşıyor. "Bir sorunum var."

"Ne?"

"Şifremi hatırlayamıyorum."

Neyse ki Jace dizüstü bilgisayarımı tamir ettiğinde e-posta ve sosyal medya sitelerim için tüm şifrelerimi sıfırlayabildi ama sanırım yaşlı Bianca bunun için normal e-postasını kullanacak kadar aptal değildi.

Onu takip etmek çok kolay olurdu...*bizi*. Tanrım,

bundan nefret ediyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Hangi e-postayı kullandığımı ve şifremi bilmiyorsam bunu düzeltmemin hiçbir yolu yok." Aklıma geldiğinde parmaklarımı şıklatıyorum. "Sitede bir arama motoru var. Belki sadece adını ya da genç, ateşli sarışın mastürbasyon yapıyor gibi bir şey yazabilirim-"

"Evet, bu işe yaramayacak." Bakışları içe dönüyor. "Birincisi, videonun konusunda Hayley'nin gerçek adını kullandığınızdan şüpheliyim. İkincisi, arama motoruna genç, ateşli sarışın mastürbasyon yapıyor ya da bunun *herhangi bir* varyasyonunu yazarsan binlerce hit alırsın. Hepsini ayıklamak haftalarınızı alacaktır." Esprisiz bir kahkaha atıyor. "Ayrıca, eğer bulmayı başarırsanız, site sahiplerinin e-postanıza yanıt vereceğine ya da videoyu kaldıracağına dair hiçbir garanti yok." Uzun ve derin bir nefes veriyor. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, çünkü bunu düzeltmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum, peşini bıraksan daha iyi olur."

Bundan nefret ediyorum. Hem

de çok. "Ben gerçekten boktan

bir insanım."

"Değilsin," Stone. "*Eski* sen ."

Yeterince adil, ama bu yaptığım şey hakkında daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Ya da herhangi bir şeyi daha az kafa karıştırıcı yapmaz.

"Geçmişten bahsetmişken, görünüşe göre ondan nefret ettiğim halde o gece neden onunla birlikte olduğumu hala anlamıyorum-"

Konuşmayı kesiyorum çünkü bilgisayar ekranının altındaki bir küçük resim dikkatimi çekiyor.

Biraz grenli... ama kesinlikle benim.

Tıkladığımda ağzım bir karış açık kalıyor ve Morgan'ın arabasının kaputuna uzanıp bacaklarımı açtığım ve Morgan'ın bana oral seks yaptığı bir video oynamaya başlıyor.

Milyonlarca farklı duygu aynı anda bana çarptı. Hiçbiri iyi değildi. "Ne oluyor Stone?"

Gözleri büyür. "Bunu açıklayabilirim."

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Telefonunu suya attım. Bu nasıl hâlâ sende?"

Onu yok ettiğimi sanıyordum.

Utangaç görünüyor. "Videoyu senden önce kendime e-postayla gönderdim."

Bu konuda ne hissetmem gerektiğinden emin değilim.

Aslında ben biliyorum.

Tencere dibin kara, seninki benden kara olsa da, Hayley'e yaptıklarımdan dolayı çok kızgınım.

Yaşlı Bianca bunu hak ediyor olabilir ama *ben* hak etmiyorum. "Ne bok yemeye-"

"Çünkü bende kalmasını istedim." Ona ters ters baktım.

"*Kendim* için," diye vurguluyor. "Başkasına göndermek için değil, yemin ederim." Bana hâlâ mantıklı gelmiyor. "Neden-"

"Mastürbasyon yapıyorum, tamam mı?" diye tersliyor, kulaklarının ucu pembeleşiyor. "Ve neden üzgün olduğunu anlıyorum, ama bunu başka kimse görmedi." Gözlerimin içine bakıyor. "Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği."

Bu çok *ilginç*.

"Benden nefret ettiğini sanıyordum... bilirsin, kazadan önce."

En azından ilk görüşmemizde edindiğim izlenim buydu.

Hatırlayabildiğim.

Yaptım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak tekrar yatağa uzandı. "Ama ben de seni istedim." Göz kapaklarını indirdi. "*Kötü* bir *şekilde*."

Oh. "Gerçekten mi?"

Adem elması sallanıyor. "Evet."

Çekmeye hakkı olmadığı bir videomu sakladığı için muhtemelen bu kadar tahrik , ama kendime engel olamıyorum.

Stone'un bana kendini tatmin ederkenki görüntüleri...ateşli. Gerçekten ateşli.

Elbisemin eteklerine uzanarak, sütyenim ve külotumdan başka bir şeyim kalmayana kadar başımın üzerinden kaydırıyorum. "Senin için soyunmamı hiç düşündün mü?"

Dudaklarını yalıyor. "Bazen."

Yavaşça ona doğru yürüdüm. "Ağzımı sikine koymama ne dersin?"

Keskin bir nefes alışı var. "Bianca-"

Sütyenimin kopçalarını çözüyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Muhtemelen ama Stone'un şu anda bana bakışı -gördüğü en güzel kızmışım gibi- içimi sahip olduğumu bilmediğim bir güvenle dolduruyor.

Elini uzatıp göğsümü sıkarken alçak sesle, acı dolu bir inilti çıkarıyor. "Tanrım, o kadar mükemmelsin ki."

Değilim ama bana öyleymişim gibi hissettiriyor.

Dizlerimin üzerine çökerek fermuarını indirdim ve onu dışarı çektim. Sertleşmiş ve benim için hazırdı.

Ona yavaşça, alaycı bir sarsıntı veriyorum. "Bana gelince başka ne söyle."

"Sadece tipik fanteziler." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Sen ve ben... bilirsin."

Hayır, bilmiyorum. *Ama istiyorum*.

Başımı eğerek tepesindeki sedefli sıvı damlasını yalıyorum. "Daha açık konuşabilir misin?"

Zihninde dolaşan tüm kirli, ateşli kelimeleri duymak istiyorum.

Ben boyunu yalarken inliyor. "Şu anda yaptığın şey... Bunu düşünüyorum."

Ağzımı aletinin geniş başının üzerine uzatarak inliyorum, titreşimler onun içinde titreşiyor.

Stone neredeyse yataktan fırlayacaktı. "Siktir."

Onu olabildiğince derine çekerken, ona bakıyorum.

"Tanrım," diyor yüzümü okşarken. "Çok iyisin amına koyayım." Hareketleri hızlanır. "Çok iyi-"

Tuzlu sıvı ağzıma doluyor ve geçen seferkinden farklı olarak yutkunuyorum. "Kahretsin." Nefes nefese yatağa yığıldı, ama daha önce değil

Kollarına atıldım. "Beklemiyordum..." Yanağımı okşuyor. "İyiliğine karşılık vermemi ister misin?"

Başımı sallayarak göğsüne sokuluyorum.

Sadece bana sarılmasını istiyorum.

Çünkü geçmiş... Yaptığım tüm kötü şeyler...

Onunlayken bunların hiçbir önemi yok.

Bölüm 29

Perdedeki bir çatlaktan süzülen ışık beni uykumdan uyandırdı. Etrafıma bakarken panik omurgamdan yukarı fırlıyor.

"Kahretsin."

Burada uyuyakaldığıma inanamıyorum.

Hâlâ uyuyan Stone'u hızla dürtüyorum. "." Şiltesinden sıçrayarak kıyafetlerimi arıyorum.

Esneyerek uykulu gözlerini ovuşturuyor. " kaç?"

Dün geceden kalma elbisemi üzerime geçirirken bakışlarım komodinin üzerindeki saatte . "Sabah altıyı biraz geçiyor."

Bu da demek oluyor ki Sawyer muhtemelen hâlâ uyuyor ve beni alamayacak.

Telefonuma hızlıca baktığımda Jace'in dün gece üç kez, Cole'un bir kez aradığını ve Sawyer'ın iki kez mesaj atarak geceyi "Mercedes" ile geçirip geçirmediğimi sorduğunu gördüm.

Saçmalık.

Stone yanındaki boş alana vuruyor. "O halde yatağa geri dön."

Ona bakakaldım. "Deli misin sen? Beni eve bırakmanı istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Evet, *şimdi*." Yatağının yanındaki duvara yaslanmış koltuk değneklerimi alıyorum. "Kardeşlerim eve gelmediğimi fark etmeden içeri sızmak için hâlâ zaman olabilir."

Öte yandan, Liam ve ben her zaman geç uyurduk, Jace ve Cole ise sabahın köründe kalkmayı tercih ederlerdi. *Garipler*.

Ayağa fırlayan Stone komodinin üzerinden anahtarlarını alır. "Hadi gidelim."

"I Oldukça sessiz görünüyor," diyor Stone evimin önünden geçerken. "Sanırım garaj yoluna girmek güvenli."

"Yapma," diye tıslıyorum. "Seni görebilirler." Ateş ediyorum

yolcu penceresinden dışarı baktı. "Sokağın aşağısına park et."

"Yürümek için hâlâ koltuk değneklerine ihtiyacın var Bianca," diye . "Sokağın aşağısına park etmeyeceğim."

Ona koltuk değneklerimin bir hafta içinde gideceğini hatırlatmak için ağzımı açıyorum ama tartışmanın faydası yok.

Ne kadar çabuk içeri girip üst kattaki odama çıkarsam o kadar iyi.

Işıkların hala kapalı olduğu ve evde herhangi bir faaliyet belirtisi olmadığı düşünülürse, şimdi tam zamanı.

"Peki," dedim. "Garaj yoluna park et. Ama orada durup içeri girmemi izleme. Ben araçtan iner inmez bu sürtüğü geri vitese takıp silahını ateşlemen gerek."

Dudakları seğiriyor. "Anladım, Brian

O'Conner." "Brian O'Conner mı?"

Bana uzay öğrencisiymişim gibi bakıyor. "*Hızlı ve Öfkeli*." Hala

anlamıyorum. "Hızlı ve Öfkeli mi?"

İç çekerek arabayı garajıma çekti. "Filmin üzerinde gerçekten çalışmamız gerek-"

" oluyor lan?" Cole kükrer. Oh, lanet olsun.

Başımı çevirip, maraton koşusunu yeni bitirmiş gibi görünen, çok terli ve *çok* öfkeli Cole'la .

Yanıt beklemeden telefonunu kulağına götürür. "Jace, hemen buradan defol git. Bianca az önce Stone DaSilva ile geldi."

Lanet olsun.

Camımı indirdim. "Sakin ol, Cole. Bu-"

Kaputa vuruyor. "Yemin ederim ona zarar verirsen

sen."

Oh, Tanrı aşkına.

Stone gücenmiş görünüyor. "Ben *asla* incitmem-"

"Küçük kız kardeşimle ne halt ediyorsun, DaSilva?" Gömleksiz ve ayakkabısız Jace, araba yolundan aşağı uçarken gürlüyor. "Ölmek mi istiyorsun, *kaltak*?"

İşlerin resmen sarpa söylemek yanlış olmaz.

Stone'un elleri direksiyonu sıkıca kavrıyor. "Hayır, ölmek istemiyorum." Öyle olmalı çünkü sırıtıyor. "Sadece kız arkadaşımı evine bırakıyordum."

"Stone," diye bağırıyorum.

"Ne?" diyor ben arabasından inerken. "Yakında bizi öğreneceklerdi Bianca. Bunu kendin söyledin."

Evet, ama *bu* şekilde öğrenmelerini istemedim.

Cole gülüyor ama içinde zerre kadar mizah yok. "Birkaç beyin sarsıntısı geçirdim ve bu yüzden halüsinasyon görüyor olmalıyım, çünkü az önce *kız arkadaş* dediğine yemin edebilirim." Burun delikleri parlıyor. "Ama *benim* küçük kız kardeşimin senin zavallı, önemsiz kıçınla çıkmasına imkân ."

Son kısmı o kadar yüksek sesle bağırıyor ki ölüleri bile uyandırabilir.

Nefes nefese kalmış, bornozlu Sawyer dışarı koşar. "Ne oluyor be? -" Stone'un arabasını görür ve yüzü . "Oh, kahretsin."

Oh, bok doğru.

Jace'in çenesi titriyor. "Bana yalan söylediğini söyle Bianca."

Yapamam.

Derin bir nefes alarak, "O değil," diyorum.

Cole kulağını kapatır. "Özür dilerim, yine halüsinasyon görüyor olmalıyım,

Ne?"

"Yalan söylemiyor," diyorum, bu kez daha yüksek sesle. "Stone ve ben çıkıyoruz." Jace sanki ona yumruk atmışım gibi sendeleyerek geri çekildi.

Cole Sawyer'a döner. "Ambulans çağır." Kız solgunlaşır. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, İncil Thumper." Stone'un arabasına doğru hamle yaptı. "Ama onunla işim bittikten sonra olmayacak."

Sawyer ve ben hızla aralarına girdik. Stone'a

"İstediğin zaman gidebilirsin," diye ısrar ettim.

"Psikopat kardeşlerin sakinleşene ve senin iyi olduğundan emin olana kadar olmaz."

Bu Cole'u daha da öfkelendirir ve ona doğru tekrar hamle yapar. "Sana göstereceğim psikopat."

"Kes Colton," diyor Sawyer, elleriyle göğsünü iterek. "Stone'la dövüşmek hiçbir şeyi çözmeyecek."

"Belki de değil," diye hırlıyor. "Ama kesinlikle iyi hissettirecek."

Ben onu durduramadan Stone arabasından indi. "Benimle tekrar dövüşmek istiyorsun, Covington." Göğsünü tokatlayarak davet ediyor. "Devam . Buradan Krallığın Gelişi'ne kadar kıçımı tekmele." Gözlerini bana dikti. "Ama bu yine de kız kardeşine aşık olduğum gerçeğini değiştirmeyecek."

Ağzım açık kaldı. "Beni *seviyor* musun?"

"Evet." Sertçe yutkunuyor. "Evet, seviyorum."

Sawyer haç işareti yapar ve Meryem Ana duasına benzeyen bir mırıldanmaya başlar.

Başım dönüyor. *Stone beni seviyor.*

Cole'un gözleri bana kayıyor. "Lütfen bana bunun gerçek olmadığını söyle."

"Ne kadar sürecek?" Jace havlar. "Çöplerle gizlice dolaşırken ne zamandır yüzüme karşı yalan söylüyorsun?"

"Şükran Günü'nden beri," diye fısıldadım.

"Bir ay," diye ısırır Jace. "Lanet olası bir aydır beni kandırıyorsun." Cole ve Sawyer'ı işaret ediyor. "*Bizi*."

Sawyer şakaklarını ovuşturur. "Bakın, ikinizin de kızgın olduğunu biliyorum ama Stone iyi bir adam ve onu mutlu ediyor-"

"Nereden biliyorsun?" Cole soruyor.

"I-uh." Bir küfür mırıldandı. "Onları bir süredir biliyordum."

Cole'un yüzündeki ihanet derinleşir. "Ve sen bana söylemedin?"

"Bu Sawyer'ın suçu değil," diye hemen araya giriyorum. "İtiraf etmem için ısrar edip durdu ama ben hazır olana kadar hiçbir şey söylememesi için ona söz verdim. Hatta bizi korumak bile istemedi ama ben-"

"Onları sen mi korudun?" Cole, Sawyer'a ters ters bakarak homurdanır. "Onlar için *onu*?"

Oh, lanet olsun. Yanlış bir şey söyledim.

Suçluluk duygusu Sawyer'ın pembe yanaklarını renklendirir. "Üzgün olduğunu biliyorum ama Bianca benim arkadaşım ve konuşacak birine ihtiyacı vardı."

Başparmağıyla göğsüne vuruyor. "*Ben* senin nişanlınım." Acı yüz hatlarını büküyor. "Bir daha asla yalan söylemeyeceğine yemin ettiğin nişanlın."

Sawyer'ın yüzü düşüyor. O kadar çaresiz görünüyor ki kalbim sıkışıyor. "Özür dilerim, Colton-"

" sakla. Şu anda senin yanında olmak bile istemiyorum." Gözleri üzerime düştü. "İkiniz de."

Bununla birlikte, garaj yoluna doğru ilerliyor.

Sawyer'ın alt dudağı titrer. "Ben-um. Ben içeri dönüyorum."

Stone çenesini çıkarır. "Ben de gidiyorum." Beni öpecekmiş gibi eğiliyor ama Jace'in hâlâ ona dik dik baktığını fark edince duraksıyor. "Seni sonra ararım."

Bir dakika sonra garaj yolumuzdan çıktı.

Sessizleşen Jace'e baktım.

"Bir şey söyle."

Bana bağır. Ondan ayrılmamı iste. *Bir şeyler yap.*

Çaresizce omuz silkiyor. "Ne söylememi istiyorsun Bianca?"

Yüz hatlarına kazınmış katıksız acı, yere yığılıp ölmek istememe neden oluyor.

Uzaklaşmaya başladı ama aniden durdu.

"Onu gerçekten özlüyorum."

Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Kim?"

"Kız kardeşim." Gözleri benimkilere kaydı. "Hayatındaki diğer herkese yalan söyleyebilen ama bana *asla* yalan söylemeyen kişi."

Bununla birlikte, uzaklaşıyor.

Kızmasını beklerdim... hayal kırıklığına uğramasını.

Ama bana onu sırtından bıçaklamışım gibi bakmasını hiç beklemiyordum.

Ve kesinlikle onun güvenini kıracağımı hiç düşünmemiştim.

Bölüm 30

Gece gökyüzü kadar siyah bir ruh.
Dudakları, kan kadar kırmızı.
Onları korku içinde bırakan kız.
O güzel bir kabus.

I küçük kağıt parçasına karalanmış kelimelere huşu içinde baktı.

Bir yandan, alınmam gerekir çünkü Stone ruhumun *siyah* olduğunu düşünüyor, ama diğer yandan?

O kadar unutulmaz ve muhteşem ki, kalbime işliyor.

Hemen telefonumu elime aldım.

Kıyamet kopalı üç gün oldu ama hâlâ her gün okulda konuşuyoruz. Yine de *baş başa* geçirdiğimiz zamanları özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Özellikle de bunu okuduktan sonra.

İkinci zil sesinde telefonu açtı. "Hey sen."

"Selam." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bugün çamaşır yıkıyordum ve geçen gece ceketimin cebine koyduğun küçük bir şey buldum."

"Ha?"

"Şiir," diye hatırlatıyorum ona. "Tanrım, Stone. Şiir yazdığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Mükemmeldi. Biraz karanlık ve çarpık... ama

güzel."

Güzel bir kabus.

"Ah... şu." Boğazını temizliyor. "Beğendiğine sevindim."

"Beğendin mi?" Kalbim kaburgalarıma sabit bir dövme gibi çarpıyor. "I *bayıldım*."

Göğsümde hâlâ çılgınca çarpan organın üzerindeki noktayı ovuyorum. *Onu seviyorum*.

Ama ona telefonda bu kadar önemli bir şey söylemek istemiyorum.

Ona nasıl hissettiğimi yüz yüze söylemeyi tercih ederim. *Doğru zaman geldiğinde*.

"Ee," diyor konuyu değiştirerek. "Bugün işler daha iyi mi?"

Hayır. "Hemen hemen aynı."

İç çekiyor. "Beni görmeni yasaklayamazlar, biliyorsun. On sekiz yaşındasın."

Keşke bu kadar basit olsaydı. "Seni görmemi yasaklamıyorlar."

Bunun için benimle gerçekten konuşmaları gerekir.

"Yani sen istemediğin için takılmıyoruz," diye tersliyor. "Anladım-"

"değil," diyorum ona. "Bu sadece... karmaşık." Onlar benim ailem ve onları incitmekten *nefret ediyorum*.

Stone'a ne kadar değer versem de, onu onların onayı olmadan görmek bana ihanet ediyormuşum gibi geliyor.

"Senin için ne kadar önemli olduklarını biliyorum Bianca. Güven bana, anlıyorum. Sanırım de senin için önemli olduğumu umuyorum."

Kalbim çarpıyor. "Öylesin."

"O zaman Noel'de buraya gel ki kız arkadaşımı okul dışında da görebileyim. Annem işten çıktıktan sonra gece geç saatte yemek yiyeceğiz." Homurdanıyor. "Yemekten ben sorumluyum ama yenilebilir olması için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Tamam." İki gün içinde her şeyin yoluna gireceğinden şüpheliyim ama tatil için erkek arkadaşımı görmeyi çok istiyorum. "Orada olacağım."

Önce kardeşlerimle konuşmam gerek.

önce Cole'a yaklaşın çünkü o...şey, daha ulaşılabilir olan

İki.

Kapısını çaldığımda beni "Üzgünüm, *hainlerle* işim olmaz" diye karşıladı.

Kızgınlığımı bastırıyorum. "Konuşabilir miyiz? Lütfen."

Suratını asarak içeri girmemi işaret etti. "Sanırım."

Yatak odasına bakıyorum. Sawyer burada değil ama ki eşyaları hâlâ burada. "Sawyer nerede?"

Küskünlüğü derinleşiyor. "İş."

Ses tonunda hafif bir gerginlik var.

"Cole." Ona bir bakış attım. "Sawyer sana istediği için yalan söylemedi. Yalan söyledi çünkü ben ona yalvardım. Hatta onu buna ben zorladım."

Somurtarak kollarını kavuşturur.

"Biliyorum." "O zaman ne-"

"Çünkü bana söylemedin," diye bağırıyor. "En iyi kardeşin olmadığımı biliyorum, Liam senin en sevdiğindi ve Jace'i de baban olarak görüyorsun. Keşke..." Cümlesi yarım kalıyor.

"Ne diliyorsun?"

"Keşke bana içini dökecek kadar rahat hissedebilseydin. Gerçi aptalca, çünkü kazadan önce aramız pek iyi değildi.

-Muhtemelen Liam hayattayken ona yaptığım boktan muameleden dolayı hâlâ öfke duyduğun içindir." Boynunun arkasını kavrıyor. "Bilmiyorum. Sanırım hafızanı kaybettiğin için ilişkimizdeki sıfırlama düğmesine basıp yeniden başlayabileceğimizi umuyordum."

İtirafı kalbimi sıkıştırıyor. Liam'a ne kadar yakın olursam olayım ya da Jace'e ne kadar yakın olursam olayım, Cole hâlâ benim kardeşim.

Ona umutlu bir gülümseme veriyorum. "Bunu hâlâ yapamamamız için bir neden göremiyorum."

Başını biraz kaldırıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallayarak ona gülümsedim.

"Evet."

Bir kaşını kaldırıyor. "Şu garip kucaklaşma olayını şimdi mi yapalım, yoksa bunu atlayabilir miyiz?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi yapıyorum. "Lanet olsun. Ben de dört gözle bekliyordum o."

Kollarını iki yana açarak dramatik bir şekilde iç geçirir. "Pekala, . Buraya getirin."

Gülerek kollarımı ona doluyorum. "Kazadan önceki ilişkimiz hakkında pek bir şey hatırlamıyor olabilirim. Ama ne olsun

değer, sonra çok iyi bir kardeş oldun." Yüzümü buruşturuyorum. "Biraz aşırı korumacı-"

"*Biraz* mı?" diye homurdanıyor. "O zaman oyunumu geliştirmem gerekecek. O serseriyi çağır-"

"Cole," diyorum ayrılırken. "Lütfen erkek arkadaşımı dövmeyin."

"Tanrım." Alay ederek burnunun kenarını çimdikliyor. "Stone DaSilva ile çıktığına hâlâ inanamıyorum."

"Beni mutlu ediyor," diye fısıldıyorum. "Gerçekten mutlu ediyor."

Bir alay daha. "Evet, kendisi için neyin iyi olduğunu bilse iyi olur."

Kalbim umut dolu küçük bir dans yapıyor. "Bu onayladığın anlamına mı geliyor?"

Cole kaşlarını çatıyor. "Onaylamak mı? Hayır." Omuz silkerek ekliyor: "Ama ben de kendi payıma düşen aptalca şeyleri yaptım, sanırım sen de aptalca şeyler yapmaya meyillisin."

Teşekkürler.

Şimdilik ondan alabileceğimin en iyisi bu olduğuna göre o.

Ancak, hala düzeltmek istediğim bir şey var.

"Peki sen ve Sawyer? Siz ikiniz ayrılmayacaksınız. değil mi?"

Dehşete düşmüş görünüyor. "mı? Hayatta olmaz. Bu bir seçenek değil. Bunu benden sakladığı için hâlâ kızgınım ama kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum. Her zaman öyledir." Bakışları içe dönüyor. "Bu ona aşık olmamın birçok nedeninden sadece biri."

Çok *rahatladım*.

Ona bir kez daha gülümseyerek yatak odasının kapısını kapatıyorum.

Ancak Dylan'ı gördüğümde rahatlamam kısa sürdü. "Bir ile on arasında bir ölçekte bugün ruh hali ne kadar kötü?"

"Yaklaşık sekiz." Omzumu sıkıyor. "Yine de inatçı bir eşek gibi davrandığı için ona sürekli akıl veriyorum, bu yüzden eminim er ya da geç yola gelecektir."

Evet, ama *ne zaman*? Jace dri-veway olayından beri bana tek kelime etmedi.

"Doğru."

"Ona biraz zaman ver." Burnu kırışıyor. "Eninde sonunda çözülecek ve seninle konuşacaktır."

Ne yazık ki zamanım azalıyor. Noel'e iki gün kaldı.
Şansımı deneyerek yatak odasının kapısını çaldım.
"Ne?" Jace diğer taraftan havlıyor.
"İçeri girebilir miyim?"
Sessizlik.
"Beni sonsuza dek görmezden gelemezsin, biliyorsun."
Hiçbir şey.

Bölüm 31

"S Dylan'ın koridordan tısladığını duyuyorum. "Tanrı aşkına bugün *Noel* ve sen onu ağlattın."

"Bu benim suçum değil," diye karşı çıkıyor Jace. "Tek yaptığım, yaptığın jambon için sana iltifat ederken yalan söyleyip söylemediğini sormaktı. Onun *mükemmel* sicili göz önüne alındığında, bu meşru bir soruydu."

Gözyaşlarımı bir mendille siliyorum. Bana daha ne kadar kızgın kalmayı ya da eski sevgilime laf sokmayı planladığından emin değilim ama buna daha fazla dayanamayacağım.

Dylan homurdanıyor. "Yemin ederim, eğer erkek gibi davranıp hemen özür dilemezsen, ben-"

"*Ne* yapacaksın?" Jace alay eder.

"Geçen hafta denemene izin verdiğim şeyi hatırlıyor musun, *gerçekten* hoşuna giden şeyi? Bir daha denemene izin vermemem için cehennemde soğuk bir gün olması gerekecek."

Evet, kesinlikle hangi *şeyden* bahsettiğini bilmek istemiyorum.
için.

Jace iç çeker. "Tamam, özür dileyeceğim ama bu hiçbir şeyi
değiştirmeyecek. Ben
hala yalan söylediği için kızgınım."

"Tanrım," diye haykırır Dylan. "Kendine gel. Yaşadığı onca şeyden sonra ihtiyacı olan son şey, bir hata yaptı diye ona sırtını dönmen. Ayrıca, ikimiz de yalan söylediğini biliyoruz çünkü hafıza kaybına rağmen hâlâ ağabeyini çok seviyor ve senin ona kızmanı istemiyor."

"Her neyse," diye homurdanıyor.

"Bu kadar dik kafalı olmayı bırak ve bunu düzelt," diye ısrar ediyor Dylan. "Çünkü benim tanıdığım ve sevdiğim Jace, ailesi için her şeyi yapar ve işleri berbat ettiğinde de bunu kabul ederdi."

Bir an sonra merdivenlerden inen ayak seslerini duyuyorum ve ardından kapım sertçe çalınıyor.

Yastığımı göğsüme bastırıyorum.

"Ne?" "İçeri girebilir miyim?" Jace soruyor.

"Sanırım."

Doğruyu söylemek gerekirse, onun beni görmezden geldiği gibi ben de onu görmezden gelmeliyim ama onun aksine, bunun ne kadar acı verdiğini biliyorum.

Yine de o içeri girdiğinde başımı çevirip burnumu havaya dikiyorum. *Al sana, pislik.*

Boğazından rahatsız edici bir ses çıkarıyor. "Ciddi misin?" Ona bir yanıt vereceğimi garanti etmiyorum.

Odamda dolaşırken, şifonyerimdeki çeşitli eşyaları alıp yerine koyarken yorgun ve teslim olmuş bir şekilde iç geçiriyor. "Hiçbir zaman bir kız kardeş istemedim."

Tanrım. Bu çok *adice*.

Ona ters ters bakıyorum ve o da gülme cüretini gösteriyor. "Bırak da bitireyim." "Tamam. *Senin* aksine, ben dinlemeye hazırım."

"Annem bana bir kızı olacağını söylediğinde, tam bir öfke nöbeti geçirdim ve iki gün boyunca ağladım."

"Neden?"

"Çünkü kardeş istiyordum. Kendimi asla özdeşleştiremeyeceğim bir kardeşle uğraşmak istemedim." Bana bir bakış attı. "Ama annem seni kollarıma bıraktığı gün, içimi yoğun bir yükümlülük duygusu kapladı ve o anda seni her zaman koruyacağıma yemin ettim." Alay ederek başını sallıyor. "O zamanlar bilmiyordum ama Tanrı bir komedyenmiş çünkü küçük kız kardeşim de tıpkı benim gibi inatçı ve korumacı ama sevdiklerine son derece sadık biri çıktı." Bakışlarımla buluşuyor. "Cole ve Liam yerine ikiz olan muhtemelen biz olmalıydık."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Onunla kavga etmekten nefret ediyorum, ama bundan da öte, onun güvenini kırdığımı ve aramızdaki bağı yok ettiğimi bilmekten nefret ediyorum.

"Seni asla incitmek istemedim," diye fısıldıyorum. "Bunu yapmış olmak beni öldürüyor." Elleri ceplerinde, başını sallıyor.

"Biliyorum."

Ona bakıyorum. "Beni hiç affedecek misin?" Sırıtıyor.

"Eninde sonunda."

Yastığımı ona fırlattım. "İnatçı göt."

Onu bana geri fırlatıyor. "Ama üzgün olmam seni daha az sevdiğim anlamına gelmiyor."

"Ben de seni seviyorum, bok kafalı."

Mizah yüzünü aydınlatıyor. "Bunu sevindim." Kapıya doğru yöneldi ama onu durdurdum.

Konuştuğumuz için ne kadar mutlu olsam da, konuşmamız beni hala huzursuz ediyor ve gerçekten bilmesini istediğim bir şey var.

"Jace?"

"Öyle mi?"

"Stone onun kardeşi değil."

Ağzının köşesi kıvrılıyor ve bakışları buz gibi oluyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Ona gerçeği söyledim.

"Çünkü öyle olsaydı onunla birlikte olmazdım."

Bölüm 32

"L "Şu haline bak," diyor Stone, ben merdivenlerden dairesine çıkarken. "Artık koltuk değneği yok."

"Bu bir Noel mucizesi." Küçük bir dönüş yapıyorum ona ulaşmak. "Hâlâ ağırdan almam gerekiyor ama artık onları yanımda taşımak zorunda olmadığım mutluyum."

Stone dudaklarımı öpüyor. "Burada olmana ."

"Ben de." Yanağını avuçlayarak onu bir öpücük daha için kendime çektim. "Mer- ry Christmas."

"Sen geçmiş en iyi Noel hediyesisin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Elimdeki hediyeyi gösteriyorum. "O halde, sanırım bunu istemiyorsun, ha?"

Yüzündeki ifadeden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Bana hediye mi aldın?"

Kutuyla kafasına vurdum. "Tabii ki yaptım, aptal." Kutuyu eline tutuşturup, "Aç şunu" diyorum.

"Şu anda mı?"

"Evet," diye çığlık atıyorum.

Bourne Identity'nin imzalı DVD'sini açtığında yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

"Vay ." Gözleri genişledi. "Bu Matt Damon'ın imzası mı?"

Yanındaki diğer imzayı gösteriyorum. "Ve yönetmenin."

Beni öyle sıkı sarıyor ki ciğerlerimdeki tüm havayı çalıyor. "Sen harikasın, bunu biliyor musun?" Sesi bir parça kısılıyor. "Şimdi sana bir şey alamadığım için kendimi bok gibi hissediyorum."

Bu biraz garip. Bana hediye almadığı için üzgün olduğumdan değil -gerçeği söylemek gerekirse, maddi durumu ve diğer her şey göz önüne alındığında bunu yapmasını hiç beklemiyordum- ama Stone'un nasıl olduğunu biliyorum ve bu konuda kendini hırpalamasını istemiyorum.

"Hiç sorun değil-" demeye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Şaka yapıyorum, Bourne." Cebinden küçük bir kutu bana uzattı. "Tabii ki sana bir şey aldım."

"Burada açabilir miyim?" "Evet."

Hediye paketini yırtıp açarken sırıtıyorum... ta ki içindekini görene kadar.

Gümüş bir zincir üzerindeki Aziz Christopher kolyesine bakarken milyonlarca farklı duygu içimi kaplıyor.

"Bu..." Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Senin için ne kadar önemli olduğunu ve gittiğini fark ettiğinde ne kadar üzüldüğünü biliyorum."

Üzgün değildim... Tamamen yıkılmıştım.

Sanki Liam'ın böylesine özel bir parçasını kaybettiğim için ruhum yok olmuş gibiydi.

Kalp atışlarım hızlanıyor, bir duygu seli göğsümü sıkıştırıyor.

Çok düşünceli... çok güzel.

"Liam'ın sana aldığının aynısı olmadığını biliyorum-"

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kalbim boğazıma yerleşiyor.

Kaza çok korkunç bir şeydi... ama ondan iyi bir şey çıktı.

Onu.

Ona bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. "Seni gerçekten seviyorum." O kadar çok ki onu sevmediğimi hayal bile edemiyorum.

Boynuma takarken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Ben de seni seviyorum."

Bana verdiği öpücük ayak parmaklarımı kıvrandırıyor ve kalbimi uçuruyor.

"Akşam yemeği denemen nasıl geçti?" Ayrıldığımızda soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Şey, bu değişir." "Açık mı?"

"Hindinizi iyi pişmiş mi yoksa pişmemiş mi seviyorsunuz?" Oh, Tanrım.

Dairesinin kapısına doğru ilerlerken göğsümden bir kahkaha yükseliyor. "Merak etme, eminim çok kötü değildir."

Ya öyleyse? Her zaman pizza sipariş edebiliriz.

Kapıyı açmasını bekliyorum ama . "Sorun nedir?"

Yere bakıyor. "Evden çıkmadan önce sana söylemeliydim ama gelmeyeceğinden korktum ve sana hediyeni vermeyi çok istedim."

Yüzündeki suçluluk duygusu kalbimi burkuyor. "Ne oldu?"

Omuzları çöktü. "Bize gelmeyeceğini söylemişti ama sanırım fikrini değiştirdi."

"Kim?"

"Tommy."

IO orospu çocuğunu çatalımla bıçaklamamak için kendimi zor tutuyorum.

Tommy -ki açıkçası, bu haliyle bok gibi görünüyor buğulu gözleri ve darmadağınık görünümüyle gülüyor. "Bir Covington'la çıktığına inanamıyorum."

Kendi annesi bile ona kızmış görünüyor. "Tommy, misafirimize kaba davranmayı bırak."

Bu tam olarak bir zeytin dalı falan değil ama kabul ediyorum.

"Ciddi misin?" diye alay eder. "Anne, *misafirimiz* ve ailesi hakkımda bir sürü dedikodu çıkardı ve beni okuldan attırdı... kardeşi ormanda bana saldırdıktan sonra." Tommy bana döndü. "Benim hatam olmadığını biliyorsun, değil mi?" Ağzına bir çatal dolusu yemek attı. "Çocuğa yardım etmeye çalıştım, kendi kardeşinin onu sırtından bıçakladığını görmesini sağladım."

Başım dönüyor, elim çatalıma sıkıca sarılıyor.

Onu öldüreceğim.

Stone kendine ikinci bir porsiyon dolma alır. "Çok konuşuyorsun."

Tommy gözlerini devirir. "Sakın bana hâlâ o Mercedes sürtüğü için üzgün olduğunu söyleme. Dediğim gibi, sana bir iyilik yaptım." Bana göz kırpıyor.

"Artı, şimdi kendine bu güzel kıç parçasını aldın."

Stone'un boynundaki tendonlar gerilir. "Kapa çeneni, Tommy."

Tommy ona doğru uzanarak sırtına bir tokat attı. "Sakin ol, dostum. Sadece takıldığımı biliyorsun." Tekrar bana odaklandı. "Bu arada, lütfen Dylan'a başsağlığı dileklerimi ilet."

Söylemeye gerek yok, kafam karıştı. "Ne için başsağlığı diliyorsun?"

Göz kırparak çenesine biraz daha yemek tıkıyor. "Boktan kardeşinle birlikte olduğun için-"

"," diye Stone. " kapatacak mısın?"

Stone'un yanmış hindiyi kesmek için kullandığı bıçağa bakıyorum ve onu göğsüne saplamayı tartışıyorum.

"Biliyor musun? Haklısın, hıyarlık yapıyorum." Bardağını kaldırdı. "Mutlu çiftin şerefine kadeh kaldıralım."

Stone ve annesi istemeye istemeye kaldırdılar. Ben ise

kılımı bile kıpırdatmıyorum.

Dangalak fark eder. "Hadi ama." Yüzündeki aptal sırıtışı silmek istiyorum. "Böyle yapma. Artık aile sayılırız."

O köpek pisliği asla benim ailem olamayacak.

Vites değiştirerek, "Ne olursa olsun, o araba kazasından sağ kurtulduğuna sevindim," der. Islık çalıyor. "Hayley'nin ölmemesi çok kötü. Ceset parçalarını her yere saçılmış halde bulduklarını duydum-"

Midem geri tepiyor ve gözlerimi kapatıyorum.

"Thomas," diye tıslıyor annesi. "Yemek masasındayız."

"Haklısın anne. Özür dilerim." Ağzını peçeteyle silerek, "Her neyse, ikinizin eskiden seviştiğinizi duydum-" dedi.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor Stone, kendini tamamen kaybetmesine ramak kalmış gibi görünüyor. "aşkına, *dur*."

Sonunda puşt vazgeçer ve dikkatini kardeşine çevirir. "Okul nasıl gidiyor? Tıp öncesi programına girebildin mi?"

Stone içkisinden uzun bir yudum alır. "Birkaç ay daha öğrenemeyeceğim."

"Merak etme." Omzunu sıkar. "Sen çok akıllısın kardeşim. Bunu başaracaksın."

Sinirlenmesine rağmen Stone biraz gülümsüyor.

Tommy bakışlarını bana çeviriyor. "Ama sanırım , onu terk edeceksin, ha?"

Tanrım. ne cüret. "Sen...vay be."

"Ne?" Çatalını bana doğrulttu. "Hepimiz biliyoruz ki senin gibi birinin Stone'la birlikte olmasının tek nedeni onun bir yerlere gidiyor olması."

Yemeğini yavaşça, metodik olarak çiğniyor. Sanki bir sonraki acımasız yumruğunu hazırlıyormuş gibi. Ne yazık ki, Stone'u hedef alıyor.

"Bu işten bıkıp başka bir enayiye geçtiğinde bana ağlayarak gelme." Birasından bir yudum alarak gözlerini kısar. "*Onun* gibi kızlar böyle çalışır."

Stone tabağına bakıyor. Tommy'nin sinirlerine dokunduğu açık.

Bunu yapabileceğimi düşündüm. Eğer Stone kardeşlerimin ona çektirdiklerini kaldırabiliyorsa, ben de onunkilere dayanabilecek kadar güçlü olabilirim diye düşündüm.

Ama yapamam.

Değer birine zarar verirken olmaz.

"Sen gerçek bir iş parçasısın, Tommy." Ayağa kalkıp peçetemi tabağıma atıyorum. "Bu kavramı anlamadığını biliyorum çünkü kalbinin olması gereken yerde bir kaktüs var ama ben kardeşine aşığım. Ve ne sen ne de aptalca hakaretlerin onun hakkındaki hislerimi değiştiremeyecek."

Bununla birlikte, yüzüme biraz soğuk su çarpmak ve kendime cinayet işlemenin yanlış olduğunu hatırlatmak için banyoya doğru ilerliyorum.

I

Kapının mandalı tıkladığında rujumu düzeltiyordum. "Bir dakika içinde işim bitecek-"

Tommy'yi gördüğümde kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Peki, eğer küçük Covington fahişesi değil."

Bu son konuşmamı yapıyorum. "Bok ye ve öl."

geçmeye ama kapının önünde durup beni engelliyor. o.

"Çekil yolumdan."

. "Sakin ol. Sadece konuşmak istiyorum."

Nedense bundan şüpheliyim. "Tamam. Ne hakkında konuşalım pislik-"

"Kardeşimi gerçekten seviyor musun?"

Sorusu beni sarstı. Sorduğu şey yüzünden değil, arkasındaki samimiyet yüzünden. Sanki gerçekten Stone'un iyiliği için endişeleniyormuş gibi.

Bunu hak etmiyor ama yine de ona gerçeği söylüyorum. "Evet." Gözleriyle buluşuyorum. "Gerçekten istiyorum."

Nefesini üfleyerek başını sallıyor. "Tamam."

Tekrar gitmeye çalışıyorum ama beni lavaboya doğru bastırıyor, vücudunun gücüyle beni orada tutuyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Onu itmeye çalışıyorum ama o benden daha güçlü. "Bırak lan beni."

Atkuyruğumu öyle sert kavrıyor ki irkiliyorum. "Sen ve kardeşlerin pisliksiniz, Covington. Ve kardeşime zarar vermene seyirci kalacağımı sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir, sürtük."

"Merak etme, Tommy." Ona birkaç diş gösterdim. "Kardeşlerime bana saldırdığını söylediğimde, bir daha asla *ayakta duramayacaksın*."

Dili yanağını bulur. "O zaman sanırım bunu yaptığıma değse iyi olur, ha?"

Elini eteğime sokup ağzını ağzıma dayadığında boğazımdaki safra yükseliyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Stone öyle incinmiş, öyle *ihanete* uğramış görünüyor ki... odadaki tüm oksijeni emiyor.

"Dediğim gibi," diye alay ediyor Tommy. "Bir güvenemezsin." Midem düğümleniyor çünkü bunun ne kadar kötü göründüğünü *biliyorum*.

Stone'un kendi kardeşine karşı benim sözüme inanmayacağını da biliyorum.

Çünkü ben yapmazdım.

Başımı sallıyorum. "Bu değil-"

Cümlemi bitirmeye fırsat bulamıyorum çünkü Stone'un yumruğu Tommy'nin suratına iniyor. "Seni orospu çocuğu."

Tommy kendini savunmaya çalışır ama Stone'un üzerine saldığı öfkeyle boy ölçüşemez. Bir sonraki yumruk o kadar sert ki burnundan kan damlıyor.

Onu gömleğinin yakasından kavrayan Stone, kardeşini duvara doğru iter. "Ona bir daha asla dokunma, seni yalancı, pislik, keş."

Woah.

Tommy'nin uyuşturucu kullandığını bilmiyordum ama şimdi çok mantıklı geliyor. Bu onun davranışlarını mazur göstermez.

Tommy öksürmeye başlar. "Kendi kardeşin yerine o küçük fahişeye gerçekten inanacak mısın?"

Stone'un cevabı kasığına sert bir tekme şeklinde gelir. Tommy acı içinde inliyor ama Stone'un onunla işi henüz bitmemiş.

Onu saçlarından tutup ön kapıya doğru sürüklemeye başlar. "İşimiz *bitti*. Seni savunmaktan yoruldum. Sana borç para vermekten yoruldum. Hayatımdaki iyi olan her şeyi mahvetmenden bıktım." Sesi çatlıyor. "Kardeşin olmaktan yoruldum."

Tommy tartışmaya çalışır ama Stone onu kapıdan dışarı iter ve kapıyı sürgüler.

"Beni kovamazsın." Tommy kapıya vuruyor. "Ben senin ailenim."

Acı Stone'un yüzünü aydınlatıyor ve gözlerini kapatıyor, vücudu çerçeveye doğru gevşiyor. "Artık değil." Ağlayan annesine bakıyor. "Eğer onu tekrar içeri alırsan, ben taşınırım."

Hıçkırıklar içinde kaybolmadan önce başını sallıyor.

Göğsü kabarıyor, bakışları bana kayıyor. "İyi misin?" "*Sen iyi* misin?"

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Dürüstçe mi?" Başını sallıyor. "Pek sayılmaz."

Kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum. "Uyuşturucu kullandığını bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," diye fısıldıyor. "Yakın zamana kadar." "Çok özür dilerim."

Elimden gelen tek şey bu çünkü söyleyecek doğru kelimeleri ya da bunları onun için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bilmiyorum.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Yanağımı okşadı. "Seni incitti mi?"

"Hayır." En azından fiziksel olarak. "Ben iyiyim." *Onun* sayesinde.

"Onu için teşekkür ederim."

Beni seçtiğin için.

Yüzünü buruşturarak elini uzatıyor. "Şerefsizin kafası çok sert." Çenesini mutfağa doğru uzatıyor. "Ben biraz buz alacağım."

O bunu yaparken ben de telefonumu çıkarıp Jace ve Cole ile grup mesajlaşmasını başlatıyorum.

Stone'un kardeşine hiç benzemediğini bilmelerini istiyorum.

Stone az önce Tommy'nin ağzını burnunu kırdı.

Bu şaşırtıcı. Stone bir kız gibi vuruyor.
Jace: Ve bunu bize söylüyorsun çünkü...

Bir sonraki mesajımı yazarken sinirim boğazıma düğümleniyor.

Çünkü bunu benim için yaptı. Tommy beni banyo odasında köşeye sıkıştırdı ve bana saldırmaya çalıştı ama Stone beni korudu. Onu dövdü ve evden kovdu.

Ve hayatını.

Bir saniye sonra telefonum titriyor ve Jace'in adı ekranımı aydınlatıyor.

Çabucak . "Hey-"

Jace, "Stone'u telefona ver," diye bağırdı. "*Şimdi*."

Sesinin ölümcül tonu tartışmaya yer olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Titrek bacaklarımla Stone'a doğru yürüyorum ve ona telefonumu uzatıyorum. "Jace seninle konuşmak istiyor."

Stone burun kemiğini sıkıyor. "Tabii ki öyle." Telefonu kulağına götürür. "Bak dostum. Bugün zaten bir kavgaya karıştım ve bir başkasını aramıyorum-" Alnı kırışıyor. "Evet, söyledim. Ne-" Çenesi titriyor. "Çünkü onu seviyorum."

Uzun bir duraklama oldu...ve sonra. "Tamam."

Telefonu kapattığında koltuğumun kenarındaydım. "Ne dedi?"

"Bana söylediklerinin doğru olup olmadığını sordu... Sonra da kardeşimi neden dövüp evden kovduğumu sordu." Bileğine bir torba donmuş bezelye koyarak omuz silkti. "Sonra teşekkür etti ve bir dahaki sefere seni bıraktığımda kıçıma tekmeyi basmayacağını söyledi."

Belli ki bu Noel'de *iki* mucize yaşadım.

Bölüm 33

I Uber'im Cluck You'nun önünde durduğunda pudra kapatıp çantama koyuyorum.

Arabadan inerken şoföre "Teşekkürler," dedim. kırmızı topuklar kaldırımda takırdıyor.

Stone her an işten çıkabilir ama ben hâlâ ömür boyu yasaklı olduğum için onu dışarıda beklemek zorundayım.

Birinin ıslık sesi dikkatimi çekiyor.

Tam o pisliği azarlayacaktım ki arkamı döndüğümde Cole'un Sawyer'ın minibüsünün şoför koltuğunda oturduğunu gördüm. Muhtemelen onun da işten çıkmasını bekliyordu.

"Çok şık görünüyorsun," diye .

Yaşlı Bianca'nın pahalı ipek mini elbiselerinden birini giydiğimi ve bu gece hazırlanmamın neredeyse iki saat sürdüğünü düşünürsek öyle olmasını umuyorum.

Minibüse doğru yürüdüm. "Bu benim ve Stone'un üçüncü ay dönümü." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Vardiyasından sonra kutlamak için yemeğe çıkacağız."

Bir kez olsun gerçekten bir yere gideceğim için heyecanlanmadım desem yalan olur.

Duke's Heart'ta psikoloji programına kabul edildiğimi söylemekten de heyecan duyuyorum. Eski halim ve ben farklı olabiliriz ama psikoloji ikimizin de sevdiği bir şey gibi görünüyor.

Cole'un yapmak istediği ukalalık her neyse, bu arada düşüyor ve bunu takdir ediyorum.

Stone ve kardeşlerim tam olarak arkadaş değiller ve yakın olacaklarından da şüpheliyim ama en azından artık eve girmesine izin veriliyor ve yolları her kesiştiğinde onu öldürmekle tehdit etmeyi bıraktılar.

"Pekâlâ, onları birlikte bekleyebiliriz." Cole yolcu koltuğunu işaret eder. "İçeri gelin."

Yolcu koltuğuna tırmanırken burun deliklerime sadece cennet gibi olarak tanımlanabilecek bir koku çarpıyor. "Tanrım, bu çok güzel kokuyor."

"Dostum, *biliyorum*," diye dudak bükerek onaylıyor Cole. "Bir şey yememin yasak olması cidden berbat bir şey." Somurtması derinleşiyor. "Bay Gon- zales, Sawyer'ın bana bir köpek çantası vermesine bile izin vermiyor."

Bu duyguyu bilirim. Stone'un eve artan yemekleri getirmesine de izin verilmiyor ki bu da berbat bir şey çünkü tadının kokusunun yarısı kadar bile güzel olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Bir de bana sor." Ona sert bir bakış attım. "Bunu gerçek anlamda söylüyorum çünkü burada yemek yediğimi hiç hatırlamıyorum."

Mırıldanarak başını koltuğa yaslar. "Oh, adamım. *Şimdiye* kadar yediğim en iyi kızarmış tavuk. Nemli ve çıtır çıtır... ısırdığınızda mükemmel bir çıtırtı oluyor."

Midem gurulduyor. *Lanet* olsun.

"Lanet olası amazeballs." Başını hafifçe sallayarak gülüyor. "Jace, Oakley ve ben sigara içtikten sonra buraya gelirdik-"

"Oakley mi?" Soruyorum çünkü bu ismi daha önce duyduğumu hatırlamıyorum. "Arkadaşlarından biri mi?"

Yüzündeki gülümseme silinip gidiyor. "Evet." Yeşil gözlerinde bir hüzün ve keder karışımı titreşiyor. "Evet... öyleydi."

Tam ne olduğunu soracaktım ki Cole bakışlarını ön camdan dışarı fırlatıyor ve ışınlanıyor. "İşte benim kızım."

Gözle görülür şekilde bitkin olsa da neşeli bir Sawyer minibüsün Cole'un tarafına doğru yürür ve ona bir öpücük verir. "Çok yorgunsun kızım." Esniyor. "Arka arkaya çiftler halinde çalışmak kıçımı tekmeledi." Bana bakıyor. "Stone her an çıkabilir. Bulaşık makinelerinden biri bozulmuş, onu tamir ediyor."

Onu çömelmiş, kollarını ön kollarına kadar çekmiş, elinde bir aletle hayal ederken içten içe ürperiyorum.

Bir şeyleri tamir etmeyi bilen bir erkekte çok seksi bir şeyler vardır.

"Günün nasıl geçti?" Sawyer kardeşime soruyor.

Cole ona anlatmaya başlıyor ama Sawyer yine esniyor.

Pişmanlıkla irileşmiş gözlerle elini ağzına kapattı. "Tanrım, kabalık ettim. Özür dilerim."

Cole hiç de kırılmış görünmüyor. "Seni eve ve yatağa götürmeye ne dersin?" Son kelimeyi söylerken gözlerinin nasıl parladığını kaçırmıyorum.

İğrenç.

Sawyer ısrarla başını sallar. "Evet, lütfen."

Sawyer ile yer değiştirdikten ve onlarla vedalaştıktan sonra Stone'u Cluck You'dan çıkarken görüyorum.

Koşmak bitti, I sarın benim kollar etrafında onu. "Mutlu Yıllar."

Vücudu gevşiyor, beni sıkıca kavrıyor ve nefesimi içine çekiyor... sanki bu sarılmaya bir sonraki kalp atışından daha çok ihtiyacı varmış gibi.

"Her şey yolunda mı?"

Ayrıldığımızda yüz ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama kesinlikle mutlu değil.

"Hayır." Kaşlarını çatarak ayakkabılarına baktı. "Tıp öncesi programına giremedim." Homurdanıyor. "Beni bekleme listesine aldılar."

Oh, kahretsin.

Yüzündeki kederli ifade kalbimi delip geçiyor.

Ancak umutlar henüz tükenmiş değil.

"Bekleme listesine alınmanın berbat bir şey olduğunu biliyorum ama hâlâ bir şans var-" "Hayır, yok," diye tersledi. "Sence Duke's Heart'ın

benim gibi fakir bir orospu çocuğunu, ailelerinin bağlantıları olan bir grup zengin göt deliğine tercih eder mi?" Başı öne eğik, arabasına doğru ilerliyor. "Bunun olacağını biliyordum. Başlamak için neden uğraştığımı bile bilmiyorum."

Denedi çünkü kendisi için daha iyisini istiyordu.

Azimli ve çalışkan olduğu için denedi.

Denedi çünkü önüne ne tür engeller çıkarsa çıksın pes edecek biri değil.

Bu, onu sevmemin birçok nedeninden sadece biri.

Ellerimle yüzünü çerçeveleyerek, "Sen harika ve akıllısın-" diyorum.

"Dur." Ellerimi kaldırdı. "Senin acımana ihtiyacım yok ya da istemiyorum." Bu acıma değil... Bu *sevgi*.

Ama şu anda o kadar üzgün ki, evren ona karşıymış gibi hissediyor ve onları birbirinden ayıramıyor.

"Taş mı?"

"Ne?" diye . "Ne
yapabilirim ki?"

Çünkü *bir şeyler* olmalı.

Kara kaşları birbirine çarpıyor ve omuzları kamburlaşıyor. "Hiçbir şey." Arabasına dönerek içeri girer. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Motor kükrerken göğsümdeki hayal kırıklığını görmezden geliyorum.

". Seni eve bırakacağım."

Bir yanım onu bu gece yalnız bırakmak istemediğim için tartışmak istiyor ama yine de ona yardım etmenin bir yolu olabileceğini düşünüyorum.

Stone'un ailelerinin bağlantıları olan zengin çocuklardan nefret ettiğini biliyorum... ama kız arkadaşı onlardan biri.

Ve bunu *onun* yararına kullanacak.

"I Babam evde mi?" Merdivende yanından geçerken Jace'e soruyorum. "Evet, aslında. Ofisinde." Yukarı doğru devam ediyorum
ama o beni durdurdu. "Kabul mektubunu gördüm. Duke's Heart'tan mutfak masasında." Yüzü aydınlanıyor. "Gurur duyuyorum-"

"Sonra görüşebilir miyiz, Jace? Babamla gerçekten konuşmam gerek."

Kardeşlerim ve onların kızlarıyla birlikte üniversiteye gideceğim için ne kadar mutlu olsam da henüz kutlama yapamıyorum.

Stone'un da orada olacağını bilene kadar olmaz.

Göz kırpıyor. "Evet...tabii. Her şey yolunda
mı?" "Hayır, ama olacak."

Onu geçip merdivenlerden koşarak babamın ofisine giriyorum.

"Hey, baba. Bir dakikan var mı?"

Telefonundaki bir tuşa basıyor. "Senin için mi? Bir milyonum var." Ahizeye geri dönerek, "Nadia, hayatım. Seni birazdan tekrar arayacağım. Bianca'nın benimle konuşması gerek." Gülümsüyor. "Seni seviyorum."

Annem olmayan başka bir kadına onu sevdiğini söylediğini duymak muhtemelen beni kızdırmalı, ama bunu görmek çok zor

Nadia'nın onu ne kadar mutlu ettiğini.

Göğsüm düğümleniyor.

Onu koşulsuz seven birini hak ediyor.

Nadia ile telefonu kapattıktan sonra bana baktı. "Ne , tatlım?"

Kalbim hızla çarparak masasının karşısındaki boş sandalyeye doğru yürüyorum ve oturuyorum. Tam olarak ne söyleyeceğime karar veremedim ama babam bana yardım edebilecek en iyi kişi çünkü ülkedeki en büyük ilaç şirketinin sahibi... Bu da tıp sektöründe pek çok bağlantısı olduğu anlamına geliyor.

" erkek arkadaşım, Stone-"

Yeşil gözleri kısıldı. "DaSilva'nın oğlu."

Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü Jace, Cole ve babamın hemfikir olduğu tek şey *asla* bir erkek arkadaşım olmasına izin verilmemesi gerektiği.

"Evet, Stone DaSilva." Gergin olduğum için kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum. "Duke's Heart'taki tıp öncesi programına başvurdu."

Babam etkilenmiş görünüyor. "Onun adına sevindim. Zor bir program ama aynı zamanda ülkenin en iyilerinden biri. Oradan pek çok harika doktor çıkıyor."

Dik oturuyorum. "Biliyorum ve bunun için çok çalıştı." Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Ancak bugün bekleme listesine alındığını öğrendi."

Çenesini ovuşturup beni değerlendiriyor. "Tamam."

Daire çizerek konuşmayı bırakıp sadede gelme zamanı. "Sanırım umuyordum ki... bilirsiniz, tüm bağlantılarınızla-"

"Benden onu programa dahil edip edemeyeceğimi görmemi istiyorsunuz," diye iç geçirdi.

Bir nefes çekiyorum. "Evet."

Konuşmadan önce sonsuzluk gibi geliyor. "Bianca, seni sevdiğimi biliyorsun ama benden bir çocuk için iyilik yapmamı istiyorsun-"

"O sıradan bir çocuk değil baba." Ayağa kalkıyorum, hayal kırıklığım artıyor. "Onu seviyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona bakıyorum. "Stone tanıdığım en çalışkan insan ve o programda olmayı *hak* ediyor." Parmağımı masasının maun ağacına vuruyorum. "Tek istediğim ona bir şans vermeleri için bir telefon." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ama bana yardım etmek istemiyorsan, sorun değil. Çünkü bunun gerçekleşmesi için başka bir yol bulacağım."

Stone'un hayalleri benim hayallerim ve ne olursa olsun o programa girecek.

"Vay canına," diye fısıldıyor babam.

Ona ters ters baktım. "Vay canına, *ne*?"

Sonunda konuşmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada oturup bana baktı. "Şu anda bana anneni hatırlatıyorsun. İnandığı şeyler -insanlar- konusunda her zaman çok tutkuluydu."

Kaslarım kilitleniyor ve kalbim sıkışıyor. "Oh."

Bir elini yüzüne sürerek sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Bu genç adam senin için gerçekten önemli, ha?"

Gözlerinin içine bakıyorum. "Öyle olmasaydı burada senden yardım istemezdim."

Uzun zamandır bastırılmış bir iç çekiş. "Yarın birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Bölüm 34

I Stone dairesinin kapısını açtığında içimde akan heyecanı zar zor kontrol edebiliyorum.

O henüz bilmiyor ama babam onu tıp öncesi programına aldı.

Kabul mektubunu bu öğleden sonra gönderecekler ama bunu ona ilk söyleyen kişi ben olmak istedim.

Beni görünce biraz canlandı. "Hey-"

"Sana bir şey söylemem gerek ama üzülmeyeceğine dair bana söz vermelisin," diye geveliyorum.

Stone'un nasıl biri olduğunu biliyorum ve ailem torpil yaptı diye üzülmesini istemiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum, çünkü torpil olsun ya da olmasın, bunu hak etti.

Bir kaşını kaldırıyor. "Tamam." Onu yatak odasına kadar takip etmemi işaret ediyor. "Yine de yalan söylemeyeceğim. Beni biraz korkutuyorsun."

"Korkma," diyorum ona, kapıyı arkamızdan kapatırken. "Bu iyi bir şey." O kadar sert sırıtıyorum ki canım yanıyor. "*Gerçekten* iyi bir şey."

"Eğer durum buysa, artık söyleyebilir misin Bourne? Bu gerilim beni öldürüyor."

Doğru.

"Geçen gece babamla konuştum ve ona senin bekleme listesinde olduğunu ve bunun adil olmadığını söyledim... o da kabul etti."

Tam olarak gerçek değil ama yeterince yakın.

Ona en önemli kısmı anlatmak için cesaretimi topladığımda ciğerlerimdeki hava azalıyor. "Sonunda birkaç telefon görüşmesi yaptı

ve... Duke's Heart'ta tıp öncesi programına resmen kaydoldun."

Bağırmaya başlaması için kendimi hazırlıyorum ama .

Aslında şu anda yatağında oturuyor olması iyi bir şey çünkü bayılmak üzere gibi görünüyor.

"Vay anasını," diyor bir dakika sonra. "*Ciddi* misin sen?"

Başımı sallıyorum. O kadar sert başımı salladım ki kafamın düşmediğine şaşırdım. "Evet. Kabul mektubunu ve diğer her şeyi bugün postalıyorlar. Bunu sana ilk söyleyen kişi olmak istedim çünkü bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Bana doğru koşarak beni yerden öyle hızlı kaldırıyor ki ciyaklıyorum. "Teşekkür ." Yanaklarıma, dudaklarıma, dudaklarıma öpücükler konduruyor.

Alnına. "Lanet . İçeride olduğuma inanamıyorum."

Bacaklarımı beline doladığımda Stone'un deli olduğuna dair içimde barındırdığım endişe oluyor. "Seni seviyorum."

Bizi yatağa doğru götürüp . "*Seni* seviyorum."

Yüzünde o kadar büyük bir neşe var ki, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Bunu sen servis et, Stone."

Sanki dünyadaki en değerli gibi beni yavaş ve derin öpüyor. "Harikasın, Bianca."

"Sen de öylesin."

Beni tekrar öpmeden önce arzu gözlerini gölgeliyor, dili benimkini delip geçiyor.

Göğsüm kabarıyor, o beni öpmeye devam ederken aldığım her nefeste meme uçlarım göğsünü sıyırıyor.

İnleyerek yer değiştiriyor ve üstüme uzanıyor. İçgüdüsel olarak kalçalarımı ayırıyorum ve o da kalçalarımın arasına yerleşiyor.

Tüm sinir uçlarımı ateşe veren noktaya sürtünürken tüylerim diken diken oluyor.

Parmaklarım gömleğimin eteklerini kavrıyor ve başımın üzerinden geçiriyorum, daha az kıyafete ve aramızda daha fazla tene ihtiyaç duyuyorum.

Stone bir eliyle göğsümü sıkarken diğer eliyle kot pantolonumun fermuarını açıyor. "Bu iyi mi?"

Onları tekmelemeden önce kalçalarımdan aşağı kaydırıyorum. "İyiden de öte."

"Güzel."

Külotum da bir an sonra aynı şeyi yapıyor.

"Tanrım, Bourne." Açıkta duran seksime bakarken bakışları şehvetle kararıyor. "Çok güzelsin."

Eşofmanının lastiğini çekiştiriyorum ve aleti dışarı fırlıyor, sert ve benim için hazır.

"Taş mı?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Öyle mi?"

Ona bakıyorum. "Seni içimde istiyorum."

Stone sabırlı davrandı, hazır olmadığım hiçbir şey için beni zorlamadı ama bu doğru hissettiriyor.

Çok haklısın.

Parmaklarımı ona doluyorum, o komodinden bir prezervatif çıkarırken aletini yavaşça sarsıyorum. "Emin misin?"

"Olumlu."

Ağzım kuruyor, onu uzunluğunun üzerinde yuvarlarken istek ve ihtiyaç kıvrılıyor.

İşte o zaman aklıma geldi.

"Hiç seks yaptığımı hatırlamıyorum," diye yüksek sesle söylüyorum, girişime doğru hizalanırken.

Stone , itirafım gözle görülür bir şekilde karıştırıyor. "Bakire misin?"

Gülmemeliyim, komik değil. Ama onun hakkında bildiklerim göz önüne alındığında, eskiden bakire olduğum düşüncesi düpedüz gülünç.

Kahretsin, muhtemelen kasabanın
yarısını becerdim. "Hiç sanmıyorum,"
diye fısıldadım.

Ama geçmişimin, eskiden kim olduğumun artık bir önemi yok. *Artık değil*.

"Durmalı mıyım?" Stone soruyor.

Aletinin başı beni dürtüyor, umutsuzca içeri girmek istiyor.

"Hayır." Bacaklarımı daha geniş açarak elimi çenesinde gezdiriyorum. "Yeni anılar biriktirmek istiyorum."

Onunla birlikte.

"Seni seviyorum," diye , yavaşça kayıyor.

İlk itiş o kadar farklı, o kadar alışılmadık ve yeni ki nefesimi kesiyor.

"Sen iyi misin?" Stone fısıldıyor, alnında boncuk boncuk terler .

"İyiden de öte." Ellerimi sırtına bastırarak devam etmesi için onu teşvik ediyorum. "Devam et."

Ve öyle de yapıyor, ikimizin de sonuncuymuş gibi hava emmemizi sağlayan yavaş, sabit vuruşlarla beni beceriyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye . "Çok iyi."

Stone'un ağzı benimkini itişin ortasında buluyor. Öpüşü talepkâr ve muhtaç, sanki doyamıyormuş gibi. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum, tırnaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

Tekrar itiyor, bu sefer daha sert. Gözleri ihtiyaçtan neredeyse siyaha dönüyor. "Beni istediğini söyle."

Bakışlarımız çarpıştı. "Seni istiyorum."

Hareketleri hızlandıkça bu açıklama onu homurdanmaya itiyor. gerildiğini ve kaslarının kıvrıldığını hissedebiliyorum, nefesleri artık kısa, çılgınca pantolonlarla geliyor. "Oh, lanet olsun."

Kalçalarım sıkıştı. Boşalmaya o kadar yakınım ki, yaklaşan orgazmımın tadını alabiliyorum.

Aramıza uzanarak sabırsızca klitorisimin etrafında dönüyorum.

Nefes nefese bir inilti duyuyorum, gerginlik yeniden azalırken bacaklarım titriyor ve zevk dalgaları vücuduma yayılıyor.

Bir saniye sonra Stone üstüme yığılmadan önce adımı inliyor. "Bu inanılmazdı."

Nefesimi tutarken boğazımdan bir anlaşma mırıltısı çıkarıyorum ve o yataktan kalkıyor.

Prezervatifi çöp kutusuna atmasını izlerken çıplak halini gözümün önüne getiriyorum.

Yatakta bana tekrar katıldığında "Çok tatlı bir popon var," diye yorum yapıyorum.

Bir kahkaha atıyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Teşekkürler." Kollarını bana dolayarak beni göğsüne bastırıyor. "İçeri girdiğime hâlâ inanamıyorum."

Şimdi kendi iyi haberlerimi paylaşmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdim. "Sana daha önce söylemedim ama Duke's Heart'ta psikoloji bölümüne kabul edildim."

Sırıtarak bana bakıyor. "Bu cidden gelmiş geçmiş en güzel gün."

"Biliyorum." Parmak uçlarımı karnında gezdiriyorum. "Kampüste karma yurtlar olduğunu duydum, belki-"

"Kampüste yurtta kalamam." Yüzü düştü. "Mali yardımım sadece dersleri karşılıyor."

Kalbim kırıldı. İşte *bu* fikir gitti.

Tabii...

"Babamla tekrar konuşayım, onun şirketi hibeler veriyor ve -"

"Hayır," diye bağırıyor Stone yatakta doğrulup. "Babanın yine beni kurtarmaya gelmesine ihtiyacım yok."

Vay canına. Bu acıttı. Hem *de çok*.

Çarşaflara daha sıkı sarılıyorum. "Sakin ol Stone. Sadece birbirimize yakın yaşayabileceğimiz bir yol bulmaya çalışıyordum, çünkü gelecek yıl programlarımız çok yoğun olacak ve birbirimizi görmeye neredeyse hiç vaktimiz olmayacak."

Korkunç bir düşünce aklıma geldi. *Belki de istediği şey mesafedir*.

Zihinsel olarak yüzümü tokatlıyorum çünkü bu çılgınca bir konuşma. Stone bana ilişkiyi bitirmek istediğine dair hiçbir işaret vermedi.

Aslında tam tersi.

"Biliyorum." Ayağa fırlayan Stone, eşofmanının içine geri dönüyor. "İşte tam da bu yüzden buraya taşınmanı istiyorum."

Ona bakıyorum, az önce yaptığımız seksin beynini karıştırıp karıştırmadığını sessizce düşünüyorum.

"*Buraya* taşınmamı mı istiyorsun?" Onu anladığımdan emin olarak tekrarladım.

"Evet." Alay ederek elini kalbinin üzerine koydu. "Özür dilerim prenses. Bu daire senin için yeterince iyi değil mi?"

Dairede bir sorun yok... potansiyel bir sorun teşkil edebilecek olan, onu doğuran kadının içinde yaşıyor olması.

"Annen beni sevmiyor bile," diye tıslıyorum. "Bu yüzden burada yaşamam fikrinden nefret edeceğinden eminim."

Alınmış görünüyor. "Annem seni gayet iyi seviyor."

Bu bir yığın saçmalık.

"Biliyor musun, eğer kadın bana iki kelimeden fazla bir şey söyleseydi buna gerçekten inanabilirdim."

Komşuları benimle daha çok konuşuyor.

"O her zaman sessizdi." Gözlerini kısarak parmağıyla beni işaret ediyor. "Kendini o kadar özel sanmayı bırak ki insanlar her ortaya çıktığında kırmızı halı serip kıçını öpmek zorunda kalsınlar."

Saf öfke karnımı dağlıyor ve yatağından çıkıp kıyafetlerimi arıyorum çünkü çırılçıplakken tartışmak garip hissettiriyor.

"Öyle olmadığımı bildiğin halde bana züppe bir veletmişim gibi davranmayı bırak." Kot pantolonumun içine giriyorum. "Sonuç olarak, annen benden hoşlansa bile -ki *hoşlanmıyor*. Tam bir üniversite deneyimi yaşayabilmek için cam- pus'ta yaşamak istiyorum." Kollarımı iki yana açıyorum.

"Ama erkek arkadaşımın da bunun bir parçası olmasını istediğim için bana lanet olsun, değil mi?"

Çenesi titriyor. "Bianca-"

"Bırak da babam sana burs versin, Stone." Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum. "Bu şekilde yapabiliriz-"

"Ben senin lanet olası sadaka çantan değilim!" diye öyle bir kükrüyor ki yerimden sıçrıyorum. "Senin ve diğer zengin, şımartılmış, kendini beğenmiş ailenin aksine, babanın bana her şeyi gümüş tepside sunmasına ihtiyacım yok."

Yüzüme bir tokat atsa daha az acırdı.

Kardeşlerim ve ben babamız sayesinde iyi durumda ama istediğimiz şeyler için çok çalışıyoruz.

Psikoloji programına girebilmek için iyi notlarımı korumak için kıçımı yırttım. Jace beynini ve parmaklarını kemiğe kadar çalıştırarak video oyunları yaratıyor ve on dört yaşından sonra babamdan tek kuruş bile almadı. Cole ise futbol sahasında kıçını yırtarak çalışıyor; yorucu maçlar ve antrenmanlar boyunca acı çekerken, vücudunu her gün çoğu kişinin yapamayacağı sınırlara kadar zorluyor.

Stone'un bizi bir avuç gösterişçi, kendini beğenmiş, yüksek ve kudretli pisliğe indirgemiş olması, onun bizim hakkımızda gerçekte ne düşündüğünü gösteriyor.

Bu aynı zamanda onu ikiyüzlü yapar.

"Tıp hazırlık programına girebilmek için *babama* ihtiyacın ," diye ısırıyorum kendimi durduramadan.

Ağzımdan çıktığı anda pişmanlık duyuyorum ama artık çok geç.

"Vay canına." İrkildi, çenesi gerildi. "Bunu kafamda tutman uzun sürmedi, değil mi?"

Lanet olsun. Bu belden aşağı bir vuruştu. Gerçekten istemediğim bir şeydi ama o da böyle şeyler söylememeliydi.

"Üzgünüm-"

"Siktir git," diye .

Her neyse. *Böyle* davranacaksa burada durup ondan özür dileyecek değilim.

Yerden çantamı aldım. "Ben eve gidiyorum."

Bana yolun kenarındaki bir çöpten farksızmışım gibi bakıyor. "Güzel."

Göz açıp kapayıncaya kadar en iyi günün en kötüye trajik bir durum.

Bölüm 35

Yatak odamın kapısının çalınması beni zihnimde dönüp duran düşüncelerden uzaklaştırdı.

Stone'un söylediği kötü şeyler.

Söylediğim zalimce şeylere karşılık.

Birini bu kadar çok sevmenin ona sizi incitme gücünü nasıl verdiğini.

Ve ne kadar ironiktir ki, kırık parçalarımı onarabilecek tek kişi, en başta hasara neden olanla aynı kişidir.

"İçeri gel," diye mırıldanıyorum, ağlamaktan sesim kısılmış.

Stone ve için her şey mükemmeldi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Kapı açılır ve diğer tarafta endişeli bir Jace belirir. "Erkek arkadaşın aşağıda." Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, odama doğru ilerliyor. "Biri köpeğini öldürmüş gibi görünüyor. Ne oldu?"

de bu... Bilmiyorum bile.

Bir an sevişiyorduk -yükseliyorduk- ve bu muhteşem anı birlikte paylaşıyorduk... ve sonra çöküyorduk.

Sanki kalbim sürekli bir roller-coaster yolculuğu yapıyor.

İnişler acımasızdır, ama çıkışlar o kadar harikadır ki -o kadar bağımlılık yapar ki- giriş fiyatına değer.

Ama öyle mi? Kafamın arkasındaki küçük bir ses fısıldıyor.

O olumsuz sesi duymazdan gelerek -çünkü ondan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz- kardeşime bakıyorum. "Kavga ettik."

Jace bana sert bir bakış atıyor, sanki sadece sizi gerçekten önemseyen insanların yapabileceği şekilde bu saçmalığı görebiliyormuş gibi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Yatağımın kenarına oturuyor. "Ne hakkında kavga ettiniz?"

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Ona babamızdan Stone'u tıp hazırlık programına almasını istediğimi söyleyemem çünkü Jace zaten Stone'a kötü bir imaj çiziyor ve ben de yangına körükle gitmek istemiyorum.

Ancak ben ona gerçeğin bir kısmını verebilirim. Önemli olan kısmını.

"Stone Duke's Heart'ta tıp öncesi programına kabul edildi," diye başladım. "Ben de Duke's Heart'a kabul edildiğim için, birbirimizi daha çok görebilmemiz için karma bir yurda taşınma olasılığını gündeme getirdim. Ancak Stone mali yardımının yurtları kapsamadığını söyledi." Derin bir nefes aldım. "Ben de babamın şirketinin burs verdiğini ve ona da bir burs ayarlayabileceğimi söyledim... Ama o zaman çıldırdı ve beni ona yardım etmekle suçladı."

Jace çenesini ovuşturuyor, konuşmadan önce düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Her ne kadar senin tarafını tutmak istesem de... onun nereden geldiğini de görebiliyorum."

Şaşırdığımı ve biraz da alındığımı söylemek yetersiz bir ifade olur. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Hibe parasını almasının nesi bu kadar önemli?"

Özellikle de birbirimizi daha çok görmemizi sağlayacaksa. Çünkü öyle değil mi?

Günün sonunda en önemli olan şey *bu* mu*?*

Jace gülüyor. "Çünkü erkeklerde gurur denen bir şey vardır." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Biz kızımızla ilgilenmek ve ona destek olmak istiyoruz... tersini değil."

Şaka yapıyor olmalı. "Vay canına, bu biraz cinsiyetçi."

"Bu cinsiyetçi değil," diye savunuyor. "Erkekler biyolojik olarak kendimizle *ve bize* ait olanla ilgilenmek üzere yaratılmışlardır. Bu sadece sevme şeklimiz." Kaşları geriliyor. "Ve Stone dünyada en sevdiğim insan olmasa da, güçlü iş ahlakına saygı duyuyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Bununla birlikte, maddi olarak zor durumdaysanız ve kız arkadaşınız ona istediğini veremediğiniz için zengin babasının her şeyi düzeltmesini öneriyorsa, bu egonuz için oldukça büyük bir darbe olmalı... iyi niyetli olsa bile."

Bunu hiç böyle düşünmemiştim, ama muhtemelen düşünmeliydim. Stone'un tek derdi sevdiği insanlarla ilgilenmek.

Onu sevmemin nedenlerinden biri de bu.

Yatağımdan kalktım. "Aşağı inip onunla konuşacağım."

Jace bir şeyler söylemeye başlıyor ama onu duymuyorum çünkü merdivenlere doğru çılgınca bir koşu yapıyorum.

Stone'u ön kapının yanında dururken buluyorum, o kadar üzgün ve kırgın görünüyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Özür dilerim," dedik ikimiz de aynı anda.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Öyle demek istemedim-"

"Hayır. Hatalı olan bendim," diye araya giriyor Stone. "Sen sadece bana yardım etmeye çalışırken ben öfkelendim." Bana doğru bir adım atıyor. "Ama sen gittiğin anda önemli bir şey fark ettim... asla unutamayacağım bir şey."

Bir adım daha attığında kalbim bir çentik daha atıyor. "Ne?"

"Sana duyduğum aşk her şeyden daha önemli... gururum da dahil." Sesine kararlı bir nota giriyor. "Çünkü seni kaybedemem Bianca. Bunu reddediyorum."

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum."

"Güzel." Alnındaki yiv derinleşiyor. "O burs parasını almayacağım, ama gerçekten kampüste kalmak istiyorsan seni durdurmayacağım." Çenemi eğiyor. "Çünkü istediğin her şeye sahip olmanı istiyorum."

Gözlerine bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Benim istediğim sensin." mesafeyi kapatıyor, beni öyle bir öpüyor ki-
dizlerimin bağı çözülüyor.

"Benim olduğuna söz ver," diye fısıldıyor dudaklarıma. "*Her zaman* benim olacağına ve hayatın karşımıza çıkardığı her şeyin üstesinden geleceğimize söz ver."

Her zamanki gibi Stone, bu yolculuğa katılmazsam hayatımın fırsatını kaçıracakmışım gibi hissetmemi sağlıyor.

Ama ben bunu istiyorum.

Ona bakıyorum. "Söz veriyorum."

Çünkü birini sevdiğinizde - gerçekten sevdiğinizde - onsuz bir gelecek göremezsiniz.

Geçmişinizi hatırlayamasanız bile.

Sonsöz

Üç Ay Sonra...

"Mezun olmaya hazır mısın?" Jace yatak odamın girişinden soruyor.

Aynada kendime son bir kez bakıyorum. "Bir ikinci."

Makyaj masamdan bir tüp kırmızı ruj alıp biraz sürüyorum.

Benim için değil, yaşlı Bianca için. Bu an için çok çalıştı ve bu benim onunla paylaşmamın küçük bir yolu.

"Dostum, seni o şeyin içinde görmek çok tuhaf," diyor Cole, Jace'in yanında dururken.

Ona için döndüm. "Kepim ve cüppem mi?"

"Hayır." Elini bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyor. "Giydiğimiz mavi kep ve cübbenin yerine *kırmızı* bir kep ve cübbe."

Jace saatine bakarken, "Yine de seninle gurur duyuyoruz," diyor. "Ama acele edin çünkü babam, Sawyer ve Dylan arabada bekliyor ve biz beş dakika geciktik bile."

Bir mendille dudaklarımı çabucak kuruluyorum. "Hazır."

"," diyor Cole. "Silahı kasadan çıkarmam lazım." Ağzım açık kaldı. "Ne? Neden?"

Sanki cevap çok açıkmış gibi göz kırpıyor. "Korunmak için." "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Jace, bir yandan da burnunu. "Bianca'nın mezuniyetine silah getirmeyeceksin."

Cole somurtuyor. "Tamam. Ama biri kıçına şapka sokmakla tehdit ettiğinde bana mızmızlanma."

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü benim ailem deli.

Ama onları seviyorum.

MKıçım koltuğa değdiği anda telefonum gelen bir mesajla titriyor.

Stone: Orada çok güzel görünüyordun.

Ona cevap yazarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Sen de öyle.

Stone: Başıma gelen en iyi şey olduğunu , değil mi?

Nabzım birkaç kademe yükseliyor. Stone bazen çok tatlı olabiliyor. Bazen nefesimi kesiyor.

Bianca: Tam olduğuna eminim.

Tamamen önce ekranımın altında noktaların oluşmasını izliyorum.

Bianca: Hadi, DaSilva. Beni bekletme. Aklında ne var?

Taş: Sen.

Sıraya bakarken yanaklarım ısınıyor.

Başını hafifçe eğerek bana doğru bakıyor.

Yüz ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum ama sinirli görünüyor, bu da beni geriyor tabii.

Bir sonraki mesajımı hızlıca yazıyorum.

Bianca: İyi şeyler, umarım.
Taş: Her zaman.

İçimden bir rahatlama akıyor ve tam cevap verecekken telefonum başka bir mesajla titriyor.

Stone: Mezun olduğumuza inanamıyorum.

Göğsümde acı tatlı bir burkulma oluyor.

Bianca: Biliyorum. Son dört yılı hatırlayamasam da, her şeyin bittiğini bilmek çılgınca.

Podyumdaki spiker, püsküllerimizi hareket ettirebilmemiz için ayağa kalkmamızı işaret ediyor.

Hızla ayağa kalkıyorum, başparmaklarım hâlâ telefonumun tuşlarında geziniyor.

Bianca: Büyük bir şeyin sonu gibi hissediyorum.

Sınıf arkadaşlarıma katılarak püskülümü kepimin diğer tarafına geçiriyorum.

Bir an sonra onları havaya fırlatıyoruz ve herkes alkışlıyor. "Yoksa bu başlangıç mı?" Stone arkamdan söylüyor.

Çabucak arkamı döndüm. "Ne-"

Stone dizlerinin üzerine çökmeden hemen önce bir mücevher kutusuna benzeyen bir şey çıkarırken kalbim boğazımda düğümleniyor.

"Bianca Covington, benimle evlenir misin?"

Bonus Epilog

DYLAN

Uyarı: Dikkatli olun.

I Camın diğer tarafına oturup onu dışarı çıkarmalarını beklerken terli avuçlarımı kot pantolonuma sürtüyorum. Ağır kapının gıcırdayarak açılma sesi sinirler tavadaki kızgın yağ gibi zıplar.

Bunu ona söyleyen kişi olmak istemiyorum... ama bilmeye hakkı var.

Turuncu tulumuyla kapıdan içeri girdiğini gördüğümde midem alt üst oluyor.

Saçları biraz daha uzun ve yüzündeki kirli sakal en az bir haftalık... Ama kalbime acı veren gözleri.

Daha sönükler... Sanki bu yerde olmak içlerindeki hayatı emmiş gibi.

Ondan.

Ve söylemek üzere olduğum şey onun acısını daha da kötüleştirecek. Ama ona söylemeden edemem.

Kendi tarafındaki telefonu açıyor ve kulağına götürüyor. "Sana gelmemeni söylemiştim." Sesi tıpkı kendisi gibi kırık bir törpüydü. "Beni burada görmeni istemiyorum."

Beni bundan daha iyi tanıyacağını sanırsın.

"*Sana* aile olduğumuzu söylemiştim Oakley."

Broken Kingdom için bugün ön sipariş verin!

Gelecek yayınlarımdan haberdar olmak ister misiniz?
https://goo.gl/n5Azwv

(Ayrıca büyük bir sürpriz için 10 Eylül'deki okuyucu grubumu kontrol edin)
https://www.facebook.com/groups/685774991573128/

Kraliyet Kalpler Akademisi

Dizi sırası:
Zalim Prens (Jace'in Kitabı)
Acımasız Şövalye (Cole'un Kitabı)
Kötü Prenses (Bianca'nın Kitabı)
Kırık Krallık

Bültenime katılın ve en son haberler, kitaplarımla ilgili güncellemeler ve yeni çıkan kitaplar için kaydolun:

http://signup.ashleyjadeauthor.com/

Yazar Hakkında

Gelecek yayınlarımdan haberdar olmak ister misiniz? https://goo.gl/n5Azwv

Ashley Jade, romantizmin farklı türlerini ve mecazlarını ele almaya can atıyor. İlk aşkları Yeni Yetişkin Romantizmi ve Romantik Gerilimdir, ancak aynı zamanda çağdaş romantizm, erotik ve karanlık romantizm de dahil olmak üzere aradaki her şeyi yazıyor.

Karakterleri kusurlu ve karmaşıktır ve onlara sırılsıklam aşık olmadan önce onlardan nefret etme ihtimaliniz vardır.

Oxford virgüllerinin, em tire işaretlerinin, müziğin, kahvenin ve düşündürücü her şeyin ölümüne bir aşığıdır... matematik hariç.

Kitaplar kalbinin daha hızlı atmasını, yazmak ise ruhunun canlanmasını sağlıyor. Büyürken hep kitap okumuş, günlüğüne hikâyeler karalamış ve bir gece tuhaf bir rüya gördükten sonra bu işin peşini bırakmamaya ve ilk serisini yayınlamaya karar vermiş.

Verdiği en iyi karardı.

Eğer öğrenci kredisi borcunu ödemiyor, çalışmıyor ya da bir roman yazmıyorsa, onu genellikle müzik dinlerken, internette okurlarıyla takılırken ve hayatın anlamı üzerine düşünürken bulabilirsiniz.

Gelecek romanları için sosyal medya sayfalarına göz atın.

Kısa süre önce Twitter'a katıldı, yani onu orada da bulabilirsiniz. Okurlarıyla bağlantı kurmayı seviyor - onlar sayesinde dünyası dönüyor'.

~Mutlu Okumalar~

Hisset ücretsiz için e-posta onu ile herhangi bir sorular / yorumlar: ashley jadeauthor@gmail.com

Sırada ne üzerinde çalıştığım hakkında daha fazla haber için: Beni Facebook sayfamdan takip edin: https://www.facebook.com/pages/Ashley-Jade/788137781302982

Ashley J ade Tarafından Yazılan Diğer Kitaplar

Şeytanın Oyun Alanı Düeti (1. ve 2. Kitaplar)

Karmaşık Parçalar - Seri (Kitap 1 ve 2 Şimdi Çıktı)

Karmaşık Kalpler - Düet (Kitap 1 & 2)

Blame It on the Shame - Üçe (1-3. Bölümler)

Suçu Acıya At - Tek Başına

Okuduğunuz için teşekkürler!
Daha fazlası için lütfen beni çevrimiçi takip edin.
<3 Ashley Jade

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.